

tre

ngày độc lập

TƯỜNG NĂNG TIẾN

đại (nhạc) hội

IAN BÙI

kế hoạch tấn công nga

VŨ HIẾN

kỷ niệm với
nhà văn dương
nghiêm mậu

NGUYỄN & BẠN HỮU

cánh đồng
hoa thẩu

HỒ ĐẮC VŨ

tảo hôn

NGUYỄN SINH

một ngày du ngoạn

Nha Trang - Sông Cầu

ĐÀO THỊ THANH TUYẾN

WEEKLY MAGAZINE, INC.

Phát hành Thứ Năm hàng tuần tại
Dallas-Fort Worth và các vùng phụ cận

Địa chỉ: 3202 N. Shiloh Rd.,
Garland, TX 75044

Điện thoại: 972-675-4383

Thực hiện

Nguyễn Trang - Nhật Hoàng
Đinh Yên Thảo

Biên tập

Nguyễn Xuân Thiệp
Trần Văn Cát

Dịch thuật

Bảo Sơn - Phạm H Nghị

Cố vấn pháp lý

Luật Sư **Cao Quang Ảnh**
2439 Manhattan Blvd., #302
Harvey, LA 70058

Luật sư đại diện

Arthurine Kamphaus, MBA, J.D.
(Luật sư **Anh Thư**)

1140 E. Pioneer Parkway; Ste. 300
Arlington, TX 76010
Cell: 623-341-8835 . Fax: 817-394-0505

Layout Director

Bảo Huân

Layout & Art Designers

Đỗ Thọ
Băng Dương - Trần Huyền
Hồ Tú - Nguyễn Hiếu- Lê Mi

Phụ trách kỹ thuật & website

Trần Huyền - Huỳnh Huy - Đỗ Anh

Hoạ sĩ

Bảo Huân - Hoàng Tường
CAN - Hồ Đắc Vũ

Quảng cáo

Nancy - H. Oanh - Hương Lan
972-675-4383
817-421-1400

Muốn làm đại diện Trê?

Trê cần đại diện khắp nơi
trong và ngoài nước Mỹ.

Điều kiện dễ dàng, thoải mái.

Xin liên lạc:

972-675-4383
(giờ TX -CT time- xin gặp cô Kim)

email:dallas@trenews.net
website: www.baotreonline.com

Báo Trê đã có đại diện và đang phát hành
tại các thành phố, tiểu bang:

TRÊ DALLAS

Tel: 972-675-4383
Fax: 972-675-3764
Email: dallas@trenews.net
info@trenews.net
Địa chỉ: 3202 N Shiloh Rd,
Garland TX 75044

TRÊ NORTH CAROLINA

704.550-3103

TRÊ SOUTH CAROLINA

843.353-2288

TRÊ ALABAMA

205.277-6597

TRÊ TENNESSEE

901.300-2399

TRÊ BILOXI-MS

228.205-0337

TRÊ HOUSTON

Tel: 281-978-4735
Email: info@trenews.net
Địa chỉ: 11210 Bellaire Blvd. #143
Houston, TX 77072

TRÊ FLORIDA

Nguyễn Tinh
Tel: 407-948-2012
407-894-5111
407-897-1114
Fax: 407-894-6190
Email: florida@trenews.net
Địa chỉ: 302 S. Graham Ave,
Orlando, FL 32803

TRÊ AUSTIN - SAN ANTONIO

Tel: 512-692-6172
210-858-6114
972-675-4383
Fax: 972-675-3764
Email: info@trenews.net

TRÊ GEORGIA

Nguyễn Tân
Tel: 770-755-5420
Fax: 404-704-0358
Email: georgia@trenews.net
Địa chỉ: Tre Georgia Magazine
6000 Dawson Blvd, Suite F
Norcross GA 30093

TRÊ LOUISIANA

Tel: 504-324-2090/972-675-4383
Email: info@trenews.net
Địa chỉ: 3202 N. Shiloh Rd
Garland, TX 75044

Với sự cộng tác của

■ Hoàng Đình Nam ■ Nguyễn Thị Thanh Dương ■ Hải Vân ■ Ngọc Linh
■ Lê Hùng ■ LS Robert Mullins ■ Phạm Thành Châu (VA) ■ Trần Mộng
Tú (WA) ■ Nam Lộc (CA) ■ Tim Nguyễn ■ Như Sao ■ Triều Giang ■
TS Bùi Thanh Liêm (FL) ■ Bùi Quang Tuấn ■ Huy Đạo ■ Gia Bảo ■ Lê
Minh Hải (CA) ■ Tưởng Năng Tiến (CA) ■ Trùng Dương ■ Tạ Phong Tấn
■ Thi Hạnh (NA-UY) ■ BS Trần Lý Lê ■ Hoàng Nhất Phương ■ Thanh
Dũng ■ Dương Hùng ■ Angie Hồ Quang ■ Thiên Hương ■ Hồ Đắc Vũ
(MA) ■ Andy Nguyễn ■ Đặng Mỹ Hạnh ■ Hoàng Nga ■ Lương Thư Trung
■ Trịnh Thanh Thủy (CA) ■ Đoàn Xuân Thu (ÚC) ■ Trangdài Glassey-
Trầnnguyễn (CA) ■ Lê Kung Diễm ■ Đào Duy Hoà (Úc) ■ Huỳnh Thực Vy
(VN) ■ Thanh Tú ■ Sean Bảo ■ Thái Bảo (FL) ■ Phạm Ngũ Yên (TX) ■
Chiêu Ấn (Canada) ■ Việt Phương ■ Trần Vũ ■ Vũ Thị Thanh Mai ■ Ban
Mai (VN) ■ Trịnh Cung ■ Diệu Cô Nương ■ Trang Nguyễn ■ Nguyễn
Hưng Quốc ■ Triệu Minh ■ Phương Nghi ■ Linh Đỗ ■ Hoàng Nam Sơn ■
Hạnh Việt ■ Gió Đồng Nội ■ Lưu Vỹ Bửu ■ Hoàng Long ■ Phạm Thị
Hoài (Đức) ■ Hương Giang ■ Hoàng Hương ■ Vũ Hiến ■ Ngân Bình ■
Đào thị Thanh Tuyền ■ Mai Hoàng ■ Đinh Tiến Đạo ■ LS Anh Thư ■ Ian
Bùi ■ Du Uyên ■ Cổ Ngự ■ Cẩm Giang ■ Lê Trung ■ Khánh Trường
■ Lê Hữu ■ Thanh Thư ■ Thạch Thảo ■ Kim Loan (Canada) ■ Hải
Di Nguyen (Anh) ■ Vũ Thành ■ LS Dương Như Nguyễn ■ Vương Mộng
Long -K20 ■ BS Phạm Hồng Sơn (Pháp) ■ Lê Chiêu Giang (CA) ■ Ngô
Nguyễn Dũng (Đức) ■ Đặng Mai Lan (Pháp) ■ Hoàng Vũ ■ Tiểu Lục
Thần Phong (VN) ■ Trần Hoàng Vy (TX) ■ Lưu Huỳnh (VN) ■ Hai Quê

LƯU Ý: Tác giả chịu trách nhiệm về nội dung và hình ảnh trong bài viết gửi cho Trê, và nội dung không nhất thiết thể hiện
quan điểm của TRÊ. (Authors are completely responsible for their articles, including content and any photos. Contents
reflect the view of the authors and not necessarily that of Tre Magazine)

Thân chủ quảng cáo chịu trách nhiệm về nội dung và pháp luật trong quảng cáo của mình.

Mọi thay đổi về quảng cáo những trang bên trong xin gọi trước ngày Chủ Nhật, phần giấy láng (glossy) xin gọi trước một
tuần. Ngưng quảng cáo xin báo trước 2 tuần.

Tất cả các mẫu layout, design đều thuộc bản quyền của Trê.

mục lục

4	NHỮNG BÔNG HOA CUỘC SỐNG
5	Y TẾ & ĐỜI SỐNG
6	GHI NHẬN TRONG TUẦN
9	
10	THẾ GIỚI CỦA DẾ MÈN
12	BÊN LỀ THỂ THAO
14	BÊN TÁCH CÀ PHÊ
16	
18	CHUYỆN CỦA NÀNG
21	BẠN CÓ BIẾT
23	MIỆNG NHÀ QUAN
24	DUYÊN SÀI GÒN
27	TRANG THƯ TÍN
28	GIAO TIẾP
29	PHỤ NỮ THANH LỊCH
30	TRUYỆN NGẮN
34	
38	
40	SOMETHING & ANYTHING
43	MẸO VẬT
44	TRUYỆN NGẮN
48	THỜI TRANG
50	TRANG THƠ
52	
54	
56	PHIẾM
58	FACEBOOK CÓ GÌ NGỘ
59	Ơ RÊ KA
60	VIỆT NAM NGÀY CŨ
63	DI TRÚ
64	THẾ GIỚI QUANH TA
65	NHỮNG ĐIỀU CẦN BIẾT
66	TRUYỆN NGẮN
70	CÁI NHÀ CỦA TA
72	SẢN PHẨM MỚI
73	CHUYỆN KHÓ TIN NHƯNG CÓ THẬT
74	GÓC NHIẾP ẢNH
76	TÀI LIỆU VĂN HỌC
78	TRONG HẦM RƯỢU
83	BẠN CÓ BIẾT
84	
88	PHÓNG SỰ VIỆT NAM
91	SỔ TAY KHÁCH HÀNG
92	PHÓNG SỰ VIỆT NAM
95	Kiến thức phổ thông
98	MỖI TUẦN 1 CON SỐ
100	ĐỌC BÁO VIỆT NAM
104	SỔ TAY THƯƠNG DẪN
109	CÂU LẠC BỘ TIỂU LÂM

Như Sao	Thế nào bố cũng đến
Triệu Minh	Làm dịu vết cháy nắng
Vũ Hiến	Kế hoạch tấn công Nga
Mộc Mạc	Tạm biệt sự phụ
Trần Lý Lê	Những giấc mơ hóa kiếp
Trẻ	
Tim Nguyễn	Roger Ridley, tiếng hát nổi liền các bến bờ
Tám Vạn	Lễ bế mạc Thế vận hội 2024
Ngân Bình	Người Thứ Ba
Hoàng Vũ	Những hiểu lầm về dinh dưỡng
Bánh Bèo	
Du Uyên	Cà phê xào
Trẻ	
Minh Hải	Văn hóa Nhật Bản
Mộc Lan	Đứng giờ
Nguyễn Thị Thanh Dương	Đường vắng ngược chiều
Đào Thị Thanh Tuyền	Một ngày du ngoạn Nha Trang - Sông Cầu
Tạ Phong Tần	"Bệnh từ miệng"
Ian Bùi	Đại (nhạc) hội
Hoàng Hường	Ngựa bỏ chết (Flea)
Giáo Vivu	Màu da oan nghiệt
Diệu Cô Nương	Tips chuyển mùa
Lữ Quỳnh	
Đào Duy Hòa	Ồ... Pizza!
Nguyễn Thanh Bình	Phèng la ngọt ngào...
Đoàn Xuân Thu	Nhớ Cần Thơ!
Du Face	
Trẻ	Voder
Trang Nguyễn	Cách ăn vận của người Sài Gòn
Lê Minh Hải	Châu Âu thay đổi quan điểm về di dân
Dương Hùng	Vui cùng con trong ngày khai trường
Bảo Sơn	Những điều cần làm khi trên 60
Hồ Đắc Vũ	Cánh đồng hoa Thầu
Thiên Hương	Mặt bàn bếp
Bảo Sơn	
Trẻ sáu tám	
Andy Nguyễn	Tận dụng tối đa camera của điện thoại
Nguyễn & Bạn Hữu	Kỷ niệm với nhà văn Dương Nghiễm Mậu
Nguyễn Mạnh Tuấn	Chiếc bẫy gấu
Lâm Đình	Thuế nhà ở Texas
Thiên An	Ca sĩ Vân Anh Sơn Ca Dallas
Uyên Ca	Đời sống của người nhật hàu
Hạnh Việt	Lông thú & xơ vữa
Nguyễn Sinh	Tảo hôn ở Việt Nam
Phượng Nghi	Labor Day
Trẻ	
B.Tuyền	
Tướng Năng Tiến	Ngày Độc Lập
Trẻ cười	

Hôm nay, Như Sao xin gửi đến các bạn một chuyện cảm động về tình cha con đầy tính nhân văn.

NS.

NHƯ SAO

Năm 1989, một trận động đất 8.2 độ richter đã gần như san bằng xứ Armenia, giết chết trên 30,000 người chỉ trong vòng chưa tới 4 phút.

Giữa sự tàn phá và những đổ nát khủng khiếp, một người cha đã để vợ mình an toàn ở nhà, chạy tới ngôi trường con ông học, để chỉ thấy tòa nhà dẹp lẹp như cái bánh pancake.

Sau chấn động tinh thần đầu tiên, người cha nhớ lại lời hứa của mình với con: “Cho dầu có gì xảy ra đi nữa, cha vẫn có mặt ở đó với con.” Và nước mắt bắt đầu trào ra. Khi ông nhìn cái đồng đổ nát mà xưa kia là ngôi trường, ông cảm thấy hầu như là vô hy vọng, nhưng ông không quên lời hứa của ông với con.

Ông bắt đầu chú tâm tìm ra cái nơi ông dẫn con trai vào lớp mỗi sáng. Ông nhớ lớp của con ông nằm ở góc bên trái của tòa nhà bên chạy tới và bắt đầu đào qua đồng gạch đá.

BẢO HUÂN MICROSOFT AI

Thế nào bố cũng đến

Trong khi ông đang đào bới, những phụ huynh tuyệt vọng khác cũng vừa đến, bóp chặt con tim, kêu lên: “Ồi, con trai tôi! Con gái tôi!” Những phụ huynh khác có suy nghĩ hơn, cố gắng kéo ông bố ra khỏi khu đổ nát. Họ nói: “Trẻ quá rồi! Lũ trẻ chẳng còn sống đâu! Ông chẳng còn làm gì được đâu”

Với mỗi phụ huynh, ông chỉ có một câu: “Ông/bà có bằng lòng giúp tôi không?” Và ông tiếp tục đào, lật hết tảng đá này tới tảng đá khác, với hy vọng tìm được con trai.

Ông đội trưởng đội cứu hỏa đến cũng cố gắng lôi ông ra khỏi đồng gạch và đá của ngôi trường. “Lửa đang bùng lên đấy. Nguy hiểm lắm. Để chúng tôi lo dọn dẹp. Ông về nhà đi!” Nghe nói thế, người cha đầy lòng thương con

chỉ nói: “Ông có bằng lòng giúp tôi không?”

Người cảnh sát cũng vừa xuất hiện. Ông ta la lên: “Ông điên rồi. Mọi sự đã rồi. Ông chỉ làm nguy hiểm lây cho những người khác thôi. Về đi! Về đi! Để cho chúng tôi lo.” Trước những lời của viên cảnh sát, ông chỉ nói độc một câu: “Ông có bằng lòng giúp tôi không?”

Chẳng ai giúp ông cả. Một cách can đảm, ông tiếp tục công việc một mình vì ông muốn biết con trai ông còn sống không hay đã chết. Ông đào suốt 8 tiếng đồng hồ, rồi 12 tiếng, 24 tiếng...36 tiếng. Thế rồi, vào giờ thứ 38, ông lật một tảng đá lên thì nghe tiếng con trai ông. Ông gào lên tên con mình. “Armand!...” và ông nghe tiếng con ông đáp lại: “Bố! Con đây, bố.

Con bảo các bạn con đừng lo. Nếu bố còn sống, thế nào bố cũng cứu con, và cả bọn sẽ được cứu. Bố đã hứa với con mà, Cho dầu xảy ra chuyện gì đi nữa, bố luôn luôn ở bên con. Và bố đã làm đúng như thế, bố ơi.”

“Ở bên trong đó ra sao? Con cho bố biết đi.”

“Có 14 đứa, trong tổng số 33 đứa, hiện có mặt ở đây. Chúng con sợ hãi, đói và khát, ơn trời bố đã có mặt ở đây. Khi tòa nhà đổ xuống, nó tạo thành một cái chỗ trống, hình một tam giác, nhờ thế chúng con được sống.”

“Bây giờ, con đi ra đi!”

“Không, bố ơi. Để cho những đứa khác ra trước, vì con biết rằng thế nào bố cũng cứu con. Bố chẳng nói luôn luôn ở bên con đó sao!”

NS (THEO MARK V. HANSEN)

TRIỆU MINH

Chỉ cần một lần cháy nắng cũng có thể làm tăng nguy cơ ung thư da. Ngay cả khi không bị cháy nắng và ngay cả lúc trời nhiều mây hoặc mưa, ánh nắng mặt trời vẫn gây hại, góp phần tạo ra các nếp nhăn và vết chân chim.

Khi bị cháy nắng, hãy thử các chiến lược sau đây, được một số bác sĩ chuyên về da chấp thuận, để làm dịu và chữa lành vết cháy nắng, cùng với những thay đổi trong lối sống để giúp bảo vệ làn da khỏi những lần cháy nắng trong tương lai.

Làm dịu vết cháy nắng

Nếu cháy nắng nhẹ

Đắp khăn lạnh hoặc thuốc chống viêm tại chỗ như cortisone có thể giúp giảm nhiệt và khó chịu. Nếu không có túi chườm đá, hãy đặt một chiếc khăn mát vào freezer trong vài phút rồi đắp lên chỗ phỏng. Ibuprofen có thể giảm đau cũng như giảm viêm để giúp ngừa tình trạng cháy nắng trở nên tồi tệ hơn.

PHỤ THÊM: Tắm nước mát, sau đó nhẹ nhàng thoa kem dưỡng ẩm hoặc aloe vera gel có thể giúp dễ chịu và giúp da ẩm trở lại.

Nếu cháy nắng nặng

Da phỏng nắng nghiêm trọng hơn có thể phỏng rộp hoặc bong tróc, nhưng đừng bao giờ nặn hoặc bóp mụn nước, vì có thể gây sẹo, tổn thương thêm hoặc nhiễm trùng. Thay vào đó, hãy tắm nước mát và sử dụng mild cleanser (sữa rửa mặt dịu nhẹ), rồi nhẹ nhàng thấm khô da và thoa kem dưỡng ẩm để không mất nước; sử dụng thuốc mỡ (ointment) đặc hơn như petroleum jelly có thể giúp da mau lành hơn. Bảo vệ da bằng cách mặc quần áo rộng rãi và che các mụn nước khi bạn cần ra ngoài nắng.

CHÚ Ý THÊM: Nếu bị cháy nắng nghiêm trọng kèm theo các triệu chứng như sốt, buồn nôn, ói mửa hoặc đau đầu, hãy tìm kiếm sự chăm sóc y tế ngay để được điều trị đúng cách. Bác sĩ có thể định bệnh hoặc điều trị một số tình trạng nghiêm trọng như heatstroke (say nắng).

Nếu tiếp tục bị phỏng

Điều chỉnh lối sống để đưa việc bảo vệ khỏi ánh nắng mặt trời lên hàng đầu. Có thể đặt báo thức để nhớ thoa kem chống nắng; hoặc đặt kem SPF 30+ bên cạnh thứ gì đó thường sử dụng mỗi sáng, như bàn chải đánh răng; để nó trong ví hoặc xe hơi để giúp bạn nhớ thoa lại.

PHỤ THÊM: Hãy coi lại tủ thuốc và túi đựng đồ trang điểm của bạn. Một số loại thuốc (như kháng sinh và thuốc chống trầm cảm) và tinh dầu cam quýt có thể làm tăng nguy cơ bị cháy nắng. Các thành phần trong thuốc chăm sóc da như retinoid, glycolic và salicylic acid, benzoyl peroxide cũng có thể làm tăng nguy cơ bị phỏng.

Kế hoạch Tấn công Nga

Kể từ sau Thế chiến II, lãnh thổ của Nga lần đầu tiên bị một quân đội ngoại quốc chiếm đóng. Đó là điều không ai có thể ngờ tới, kể cả từ giới lãnh đạo cho tới người dân Nga cũng vậy.

VŨ HIẾN
ARLINGTON, TX

Để mở đầu cuộc xâm chiếm, các đơn vị tác chiến chuyên về điện tử của Ukraine trước đó đã gây nhiễu sóng và làm tê liệt hệ thống thông tin liên lạc và máy bay không người lái của Nga, và tiếp theo là các đơn vị chiến đấu lấy từ lực lượng trừ bị chiến lược tràn qua biên giới vào hôm thứ Sáu ngày 6 tháng 8, nhanh chóng chiếm giữ khoảng 82 thị trấn và làng mạc trong khu vực Kursk của Nga.

Theo một giới chức Ukraine, tổng cộng, Ukraine đã bắt giữ 2,000 tù binh và chiếm giữ một phần lãnh thổ gần bằng

diện tích mà Nga đã chiếm được từ Ukraine kể từ đầu năm nay qua các cuộc tấn công dữ dội, gây nhiều thiệt hại về quân số.

Cuộc tấn công chớp nhoáng của Ukraine có thể nói đã tiếp thêm sinh lực cho một quốc gia bị tàn phá sau 2 năm rưỡi chiến tranh. Nó cũng đã gửi một thông điệp tới các chính phủ đang hỗ trợ cho Ukraine rằng quốc gia này vẫn đang trong cuộc chiến và vẫn có thể tiến hành thành công các hoạt động tấn công phức tạp và sáng tạo.

Đối với ông Vladimir Putin, cuộc tấn công của Ukraine là một sự đảo ngược phi thường ngay khi sức mạnh

của cỗ máy chiến tranh khổng lồ của Nga đang bắt đầu làm suy yếu khả năng phòng thủ của Ukraine dọc theo mặt trận phía đông của nước này.

Ông Putin thì sẽ đẩy lui quân đội Ukraine, nhưng sau hơn hai tuần lễ, quân đội của ông vẫn chưa thực hiện một cuộc phản công mạch lạc và phải rút một số đơn vị ra khỏi Ukraine để hỗ trợ cho các tuyến phòng thủ đã rút sâu hơn vào trong lãnh thổ. Để đẩy lui quân đội Ukraine, Nga có thể sẽ phải gửi thêm quân và phá hủy các thị trấn và làng mạc của chính họ bằng các đợt pháo kích, như họ đã làm trên khắp nhiều

khu vực của Ukraine.

Rút kinh nghiệm từ thất bại

Lần trước khi quân đội Ukraine thực hiện một cuộc tiến công quy mô là vào mùa hè năm 2023, kế hoạch này đã bị thất bại. Cuộc phản công đó chỉ chiếm lại được một vài ngôi làng và đã gây thiệt mạng cho nhiều ngàn binh lính dày dạn kinh nghiệm chiến đấu vì đã không thể xuyên thủng được các tuyến phòng thủ kiên cố của Nga.

Từ mùa thu năm ngoái, Nga đã sử dụng lực lượng quân số lớn hơn của họ để mở những cuộc tiến công chậm từng bước một nhưng đã phải trả giá đắt. Cả hai bên Nga và Ukraine hiện đang cho đào nhiều

chiến hào dọc theo tiền tuyến dài 600 dặm được bao quanh bởi các bãi mìn và các lực lượng pháo binh cùng máy bay không người lái luôn trong tư thế sẵn sàng tấn công.

Với chiến dịch Kursk, Ukraine đã tìm ra một giải pháp mới: đi vòng qua tuyến phòng thủ thay vì tấn công trực tiếp.

Âm thầm chuẩn bị

Các hoạt động chuẩn bị cho chiến dịch bắt đầu vào đầu mùa hè năm nay khi quân đội Ukraine sử dụng máy bay không người lái để tấn công vào các cơ sở hạ tầng ở Kursk, từ mạng lưới điện đến các kho đạn dược, nhiên liệu và thiết bị giám sát.

Các thành viên của một

nhóm bán quân sự chống chính phủ Kremlin được tình báo quân đội Ukraine hậu thuẫn đã thực hiện các cuộc đột kích qua biên giới, thăm dò các điểm yếu và tiến hành các cuộc trinh sát. Hai tuần trước khi chiến dịch bắt đầu, máy bay không người lái của Ukraine đã phá hủy các hệ thống quan sát của Nga tại một đồn biên phòng trên con đường đi đến Kursk.

Người dân Ukraine địa phương cho biết họ nghe thấy có những tiếng động âm âm đầu tiên xuất hiện vào đầu tháng 8. Vào ban đêm, tiếng xích xe di chuyển trên những con đường gồ ghề dẫn đến khu vực gần với tỉnh Sumy nằm sát biên giới.

Lúc đó người ta nghĩ

rằng Ukraine đang chuẩn bị ngăn chặn một cuộc tấn công của Nga, là vì trước đó, vào tháng 5, Nga đã phát động một cuộc tấn công mới vào khu vực Kharkiv gần đó. Tổng thống Ukraine Volodymyr Zelensky cũng đã nhiều lần lên tiếng cảnh báo rằng Moscow đang tập trung quân đội cho một cuộc tấn công khác qua biên giới.

Nhưng đằng sau bức màn đó, quân đội Ukraine âm thầm chuẩn bị cho một cuộc tấn công của riêng họ. Binh lính và thiết bị được huy động từ các lữ đoàn trên khắp nước đưa về giấu trong các khu rừng và làng mạc gần biên giới. Kế hoạch được giữ bí mật đến mức nhiều binh lính tham gia chiến dịch cũng không biết nhiệm vụ sắp tới của họ là gì cho đến ngay trước khi cuộc tấn công được bắt đầu.

Cuộc tấn công bắt đầu

Vào khoảng 3 giờ sáng thứ Sáu ngày 6 tháng 8, quân đội Ukraine cho bắn một loạt đạn pháo dữ dội từ 6 khẩu đại bác lòng ngấn M777 do một số quốc gia phương Tây cung cấp cho Ukraine, những khẩu pháo này được bố trí dọc theo một

Quân Ukraine tại khu vực Sumy sát biên giới với Nga

— REUTERS

đoạn biên giới hướng vào Nga.

Trong khi lực lượng tấn công của Ukraine tràn qua biên giới, một số đơn vị Nga phát hiện ra rằng máy bay không người lái và hệ thống liên lạc của họ không hoạt động.

Các đơn vị tác chiến điện tử của Ukraine đã tiến vào lãnh thổ Nga trước lực lượng tấn công cơ giới để gây nhiễu sóng các thiết bị của Nga nhằm ngăn chặn lực lượng Nga xác định được vị trí hoặc bắt được sóng thông tin liên lạc của Ukraine.

Chiến thuật đưa một số đơn vị trang bị nhẹ vào đất Nga trước vào sáng sớm một cách bất thường đó - giống như một cuộc hành quân trinh sát - đã tạo ra một bức màn bảo vệ bao xung quanh lực lượng tấn công của Ukraine tiến lên sau đó.

Dẫn đầu cuộc tấn công là hai lữ đoàn dù 80 và 82, nằm trong số những

đơn vị thiện chiến nhất của Ukraine, được trang bị xe bọc thép Stryker của Hoa Kỳ và Marder của Đức.

Những thiết bị này của phương Tây đã được chứng minh không có hiệu quả trên chiến trường ở miền đông và miền nam Ukraine, nơi có các bãi mìn dày đặc bên dưới và máy bay không người lái ngự trị trên không khiến loại chiến thuật cơ động gần như không thể thực hiện được.

Nhưng ở Kursk thì khác, quân đội cơ giới của Ukraine đã chạy đua trên các con đường trên đất Nga hầu như không gặp sự kháng cự nào. Chỉ trong vòng vài giờ, họ đã tiến được nhiều dặm vào trong lãnh thổ Nga, chạy xuyên qua các thị trấn và làng mạc thay vì tấn công trực diện.

Tại một trung tâm chỉ huy ở phía bên kia biên

giới Ukraine, các thành viên của tiểu đoàn Nightingale, một đơn vị máy bay không người lái, sau khi nhận được tọa độ đã đưa máy bay không người lái mang theo chất nổ bay sâu tới 10 dặm vào trong đất Nga để tấn công và tiêu diệt các hầm trú ẩn, thiết bị, công sự và binh lính của đối phương.

Vài giờ sau loạt pháo kích đầu tiên, đội pháo binh bắt đầu di chuyển đại bác M777 của họ qua biên giới và chiếm một vị trí nằm sâu khoảng 4 dặm vào lãnh thổ Nga.

Trong khi quân xung kích tiến lên phía trước, các lữ đoàn khác đổ vào khu vực Kursk bằng xe tăng và một số loại chiến xa bộ binh để dọn dẹp chiến trường. Tại một ngôi làng, một người lính Ukraine đứng trên vai một đồng đội khác gỡ xuống lá cờ 3 màu của Nga đang được cắm bên ngoài tòa nhà hành chính địa phương.

Thử thách đối với Nga

Theo ước tính của một số chuyên gia quân sự phương Tây, Ukraine đã điều động khoảng 6,000 quân đưa tới Kursk và đưa thêm 4,000 quân trong vai trò hỗ trợ đóng ở khu vực Sumy cạnh đó.

Theo lời kể của một nhân vật quen thuộc với chiến dịch tấn công lần này, để tránh làm suy yếu tiền tuyến, một số lượng lớn quân lính là lấy từ lực lượng trừ bị mà Ukraine đã cho thành lập với sự khuyến khích của phương Tây để chuẩn bị cho các chiến dịch vào cuối năm nay và năm 2025.

Cũng theo nhận định của nhân vật nói trên, để đẩy lui lực lượng Ukraine và giành lại phần lãnh thổ vừa bị chiếm, Nga có thể sẽ phải rút một số quân ra khỏi Ukraine, điều này đòi hỏi họ phải có một lực lượng lớn hơn so với Ukraine và có thể cần tới hơn 20,000 quân đã được huấn luyện đầy đủ cho tác chiến. Và như vậy có nghĩa là một số tuyến phòng thủ đang bảo vệ phần đất Nga chiếm được của Ukraine sẽ phải yếu đi.

VH

Phóng viên CNN Nick Paton Walsh là người đầu tiên tiếp cận thị trấn Sudzha của Nga do Ukraine kiểm soát. NGUỒN CNN

BẢO HUÂN

Tạm biệt sư phụ

MỘC MẠC

Do mồ côi cha mẹ mà từ nhỏ Liêm đã theo học và ở với sư phụ. Tánh ngài rất hiền hoà, từ nhỏ tới lớn Liêm chưa thấy ngài lớn tiếng với đồng môn nào, hướng chỉ là đánh đòn. Vậy mà khi Liêm lên 20 tuổi, cậu lập chí rời thầy và đi khắp nơi để học đối chiếu. Nhưng thầy không cho phép và có vẻ rất phật lòng, mỗi lần Liêm nhắc đến chuyện đó, thầy lại cho Liêm một cái cú đầu.

Cuối cùng Liêm cầu một sư huynh xin thầy giùm mình. Sư huynh làm được và cho Liêm biết: “Xong rồi. Anh đã sắp xếp để em bắt đầu cuộc hành hương ngay lập tức.”

Khăn gói xong, Liêm đến gặp thầy lần nữa, để cảm ơn thầy đã cho phép. Sư phụ trả lời Liêm bằng một cái cú đầu.

Khi Liêm kể lại chuyện cho sư huynh, sư huynh nói: “Không thể nào? Thầy không bao giờ cho phép xong rồi đổi ý. Anh sẽ hỏi thầy.” Và sư huynh đến gặp thầy.

“Ta đâu có đổi ý...” Sư phụ nói. “Ta chỉ muốn cho nó cái cú đầu cuối cùng, vì khi nó trở về nó sẽ giác ngộ và thầy không còn gì dạy dỗ nó nữa.”

Sư huynh hỏi: “Vậy sao thầy không nói cho em nó hiểu?”

“Vì nó đâu có hỏi ta...”

BẢO HUÂN MICROSOFT AI

Những giấc mơ **hóa kiếp**

TRẦN LÝ LÊ
ORLANDO, FL.

Con bé mơ màng thiếp đi trong giấc ngủ giữa ngày. Trời trưa oi ả nồng nồng hơi đất. Ở đây mưa nắng xen kẽ như tấm liếp che cửa nên thời tiết khó chịu như mưa Giàu lúc vui lúc buồn gắt. Vui thường là lúc mẹ đếm và vuốt thẳng những tờ bạc nhàu

nát hôi hám chuyển tay qua nhiều con người. Mụ liếm ngón tay không ngừng, nước miếng giúp gỡ rời những tờ bạc (béo) dính vào nhau tự mồ hôi, máu và những chất lỏng khác từ thân thể. Những chất lỏng giúp mụ bệnh chuyển đi giữa con người. Khi vắng khách, mụ la hét quát tháo liên miện, dường như không có chỉ làm mụ tan cơn bức bối ngoài những tờ bạc.

Con bé bị bán vào đây từ năm lên 10, mẹ nó muốn mua một chiếc xe đạp để đi lại cho đỡ cực hai cái chân. Thoáng đó mà đã 3 năm. Ngày ngày bán

xác, con bé không biết bao nhiêu lần, con số lớn quá để nó có thể đếm và nhớ. Nó chưa được về nhà, cũng không còn nhớ rõ mặt mũi người đàn ông gọi là “cha”. Nó không nhớ mẹ nhưng nhớ mái rạ và 3 đứa em nheo nhóc, có một đứa em gái, chắc nó cũng bị bán đi đâu đó nếu còn sống. Hôm người mua nó đến trao tiền và nhận hàng, mẹ nó dạm bán luôn cả con em, nhưng nó bé quá mới lên 6, lại gầy gò còm cõi như đứa trẻ 3 tuổi nên khách mua lắc đầu chê. Sợ phải nuôi tốn cơm hay lỗ vốn?

Như những đứa trẻ khác

trong nhà, nó không biết chữ nhưng biết dăm ba câu ngoại ngữ, đủ để xin thêm tiền khách mua hoa. Năm nay nó 13 tuổi, chưa có kinh nguyệt nên chưa mang thai như vài đứa trẻ cùng tuổi trong nhà. Không biết nó sẽ làm gì với cái bào thai, chắc cũng phải tháo bỏ như những cái hoang thai cản trở công việc làm ăn khác. Nó biết xách nước, chẻ củi... những công việc lật vật trong nhà. Mỗi lần đi ngang ngôi trường học, nó bắt gặp hình ảnh của những đứa trẻ ngồi trong lớp, chẳng biết chúng làm gì, nhưng trông có vẻ dễ chịu, sung sướng.

Trong giấc mơ, con bé thấy mình được đi học. Học để làm gì thì nó chưa biết, nhưng trông thấy cô giáo dạy học, nó đoán rằng nếu nó có đủ chữ thì không phải tiếp tục nằm chờ trên phản tre, ngày cũng như đêm bất kể giờ giấc, lúc nào có khách hàng là nó bị lôi dậy.

oOo

Ở một nơi khác, con bé thức giấc sau cơn mơ, giấc mơ lộng lẫy quá làm nó tiếc, chỉ muốn nằm ngủ nướng để tiếp tục mơ. Nó mơ thấy mình sống trong căn nhà gạch cuối xóm, có cổ tivi màu chớp đèn đêm đêm, có người chạy xe gắn máy, tiếng nổ ròn tan, khói xanh đen tỏa ra mùi hắc hắc...

Con bé đến nơi này đã 4 năm, từ lúc nó lên 10. Ở đây có những con đường đất bằng phẳng, không lồi lõm như thôn làng nơi nó sinh ra và lớn lên. Nó được mua về để làm việc. Nó làm việc quần quật bất kể ngày đêm giờ giấc nhưng không hề biết công việc của mình kiếm ra bao nhiêu tiền. Mụ Giàu nuôi cơm, cho quần áo, thỉnh thoảng cho thêm ít tiền để xài vặt, mụ biểu rằng cha mẹ nó ở quê nhận được tiền công đều đặn. Thế cũng tạm đủ, nó không biết chữ, cũng không biết cách nào để hỏi tin cha mẹ nên đành như thế.

Mấy con người trong ngôi nhà gạch cuối xóm ăn mặc bảnh bao, có cô gái

đeo đồng hồ trên cườm tay. Nó thêm một chiếc đồng hồ như thế, trông sang trọng quá, không biết bao nhiêu tiền. Ham lắm nhưng nó không dám ăn cắp. Trận đòn mới đây của con bạn còn rành rành, cũng thêm mua một cái đồng hồ nên lục túi khách lúc ông ta thiếp ngủ. Khách thức giấc kiểm ví thấy mất tiền thế là con bạn bị “anh hai” đánh một trận thừa sống thiếu chết, mấy ngày còn nằm liệt một chỗ. Nó lên đút cơm cho bạn được hai lần.

Thế rồi nó được mua về đây, một chỗ ở khác, xa gần nơi cũ bao nhiêu nó không biết. Nó chưa phải “làm việc” như cũ. Ngày ngày học chữ, cô giáo biểu rằng để có thể đọc báo, viết thư cho cha mẹ. Họ đang tìm kiếm cha mẹ nó, người môi giới chết năm ngoái nên chẳng ai biết nó từ đâu đến, kể cả mụ Giàu. Học chữ chán ngắt, nó muốn làm công việc chi đó để có thể mua một cái đồng hồ!

oOo

Người ta lồng vào công việc bán mình kia mấy chữ lộng lẫy như “báo hiệu”, “giúp đỡ gia đình” để những cô gái kia tự nguyện tranh nhau “lấy chồng” xa. Lập gia đình không còn là một tiến trình lựa chọn tự nhiên khi trưởng thành. Dĩ nhiên khi môi giới buôn bán một dịch vụ tệ hại như thế người ta phải sửa

soạn bài bản hấp dẫn, nói sao cho lọt tai thì mới có người ham hố mà nghe theo. Dễ dụ dỗ nhất là những người nghèo khó mơ giấc đổi đời nhanh chóng, hề biết “tẩy”, đáp ứng đúng nhu cầu và xây cho họ một giấc mộng là bán được hàng.

“Lấy chồng” đồng nghĩa với đi làm việc, làm “vợ”, chung sống với một hay nhiều người để được trả công, và những đồng tiền “lương” kia được chuyển về nhà để cha mẹ nở mày nở mặt, xây nhà gạch như những người trong làng. “Chồng” là nguồn tài chánh, nôm na là “meal ticket” hay “thẻ ăn”, “lấy” để có cơm ngon hơn có áo lạnh hơn như chị như em. Ấy là những “cô dâu” may mắn, được những ngôi sao tốt lành chiếu mạng, gặp được khách mua hoa lương thiện, tử tế; mua về và đối xử như “vợ”, không “dùng” chung rồi bán lại gỡ vốn! Gặp kẻ bệnh hoạn, cái thẻ ăn kia mang lại những bữa cay đắng, từ món cháo huyết bầm tím đến đĩa xương gẫy mỗi mồn.

Người trúng số về thăm quê nhà khoe áo huy hoàng khiến kẻ chung quanh náo nức, làm thế nào để “lấy chồng” rục rịch như thế. Trông dễ như ăn bắp luộc của “Đảo Đài Loan”, “Làng Hàn Quốc” ở miền Tây nước Việt! Người trong làng cũng mơ trúng số, nhưng chưa ai đặt câu hỏi tỷ lệ trúng số là bao nhiêu,

kẻ xổ số có chơi trò ăn gian hay không? Có mấy người trúng số độc đắc, bao nhiêu người được lô an ủi? Và nhất là cái sự việc “lấy chồng” kia, có ai dám gọi thẳng thắn là công việc đổi xác lấy thẻ ăn? Bữa ăn dù hứa hẹn những món cao lương và đầy đủ cũng vẫn chỉ là một sự hứa hẹn?

Chỉ có vài tấm ảnh mà tự đó bao nhiêu là bài học đời sống. Mỗi giấc mơ có một màu sắc khác nhau, nhưng quanh quẩn cũng chỉ quanh quẩn mấy chữ cơm áo. Và như thế nào là “đủ”? Giấc mơ “đi học” có màu xanh tươi sáng, con bé nhọc nhằn kia mơ thoát kiếp bị giày vò, chà đạp và trong giấc mơ lương thiện ấy, nó mơ được đứng trên hai bàn chân tự lực! Giấc mơ “đổi đời” có mâm cơm bĩ bành, quần áo hàng hiệu che giấu vị chất đắng của một con người tự bán mình, mang chính bản thân để mời gọi người mua chuộng vị ngọt, để đổi lấy một cuộc sống sung túc hơn và cái mác “kiểu bào” ...

Những người đàn bà từ nơi khó khăn, chẳng riêng gì Việt Nam mà Ukraine, Thái, Phi Luật Tân, Kenya... đang tự [buôn] bán mình như thế, qua người trung gian mai mối, qua liên mạng dưới nhãn hiệu “tìm kiếm tình yêu & hạnh phúc”.

Ôi món hạnh phúc tả tôi đến tội nghiệp?!

TLL

Trên các diễn đàn thể thao thế giới, vẫn còn ồn ào tin tức về Paris Olympic 2024, dấu sự kiện đã bề mặt cách đây gần 2 tuần.

Đội tuyển Mỹ đứng đầu về số huy chương với tổng số 125 chiếc. Bên cạnh huy chương, đội tuyển Mỹ có một vài dấu ấn đặc biệt tại Thế Vận Hội lần này.

Mời bạn theo dõi..

Vài đặc điểm CỦA ĐỘI TUYỂN MỸ TẠI PARIS OLYMPIC 2024

Trong số 257 đấu thủ Mỹ bước lên bục vinh quang, có 65% là những lực sĩ lần đầu “tậu” được huy chương.

Evy Leibfarth đã giành được huy chương đầu tiên cho Đội tuyển Hoa Kỳ ở môn đua ca nô vượt sóng (canoe slalom) kể từ năm 2004.

Evy Leibfarth

Torri Huske và Regan Smith

Torri Huske và Regan Smith là những lực sĩ giành được nhiều huy chương nhất cho đội tuyển Mỹ với 5 huy chương mỗi người.

Katie Ledecky đã giành thêm 4 huy chương tại Paris, nâng tổng số huy chương vàng trong sự nghiệp là 9, chỉ đứng sau Michael Phelps.

Simone Biles đoạt huy chương vàng thứ 7 trong sự nghiệp.

Olivia Reeves

Olivia Reeves đã giành huy chương vàng ở hạng cân 71 kg nữ - huy chương vàng đầu tiên của đội tuyển Mỹ ở môn cử tạ kể từ năm 2000.

Đội tuyển bóng rổ nữ Hoa Kỳ đã giành được huy chương vàng Olympic thứ 8 liên tiếp

Mỹ không có “lò” luyện thể thao theo dạng “gà nòi”, hơn 80% lực sĩ đoạt được huy là sinh viên từ 90 trường cao đẳng/đại học trên toàn quốc.

Lần đầu tiên trong lịch sử thể thao nước Mỹ giành huy chương vàng môn đấu kiếm đồng đội.

Ngày này năm xưa...

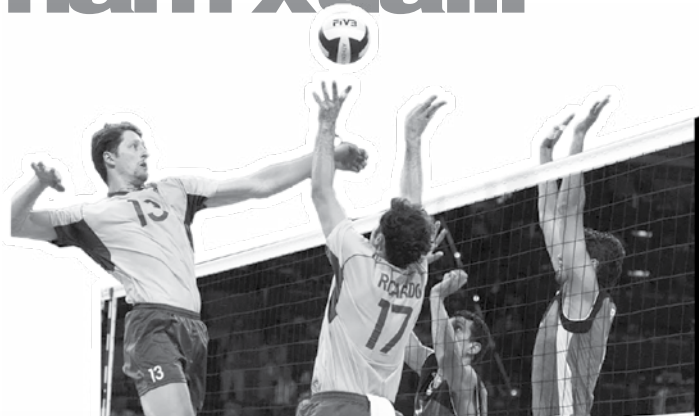
29-8

1960

hai tay chèo ca-nô Gert Fredriksson và Sven-Olov Sjödelius (Thụy Điển) giành huy chương vàng tại Rome Olympics 1960, đây cũng là huy chương vàng thứ 6 trong các kỳ Olympic của họ.

Gert Fredriksson và Sven-Olov Sjödelius

29-8

2004

đội bóng chuyền nam Brazil hạ đội Ý với tỉ số 3-1 giành huy chương vàng tại Athens Olympics 2004

30-8

1972

tay bơi thiếu niên Shane Gould (Úc) lập kỷ lục thế giới ở cự ly 400 mét. Đây cũng là huy chương vàng thứ 3 của cô tại Munich Olympics 1972

Shane Gould

NHỮNG TRẬN SẮP TỚI CỦA ĐỘI TUYỂN MỸ

SEP 1

**FIFA U20 WOMEN'S
WORLD CUP**

NỮ HOA KỲ VS SPAIN

3:00 PM CDT | SÂN ESTADIO OLÍMPICO PASCUAL GUERRERO, SANTIAGO DE CALI, COLOMBIA

SEP 7

THÂN HỮU

NỮ HOA KỲ VS CANADA

6:00 PM CDT | SÂN CHILDREN'S MERCY PARK, KANSAS CITY, KAN., USA

SEP 10

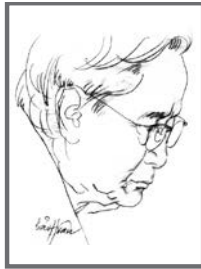
THÂN HỮU

NỮ HOA KỲ VS NZL

6:00 PM CDT | SÂN TQL STADIUM, CINCINNATI, OHIO, USA

Một số trận bạn có thể xem tại FOX, ESPN2 hoặc Telemondu (công ty con của NBC, tiếng Tây Ban Nha)

* CST cũng là Central Time (CT)

TIM NGUYỄN
GARLAND, TX.

Một đêm nào đó, ngồi uống rượu với Nguyễn Ước ở nhà Nhật Hoàng, được nghe Ian Bùi hát bài *Stand by Me* trong tiếng guitar bập bùng, lòng Nguyễn bồi hồi xúc động. Và nhớ đến người nhạc sĩ da ca da đen Roger Ridley.

Vâng... Nhưng xin trước hết hãy nghe lời giới thiệu của một nhà báo trên web: Có thể do vô tình hay vội vã bạn đi qua một nhà ga tàu điện ngầm ở New York mà không nghe không nhìn thấy Roger Ridley, người nghệ sĩ da màu hát và chơi guitar mua vui cho người qua lại.

Bài *Stand by Me* và tiếng đàn thùng của Roger Ridley trên một hè phố, sân ga... Ôi, một trưa một chiều nào đó đã đi qua. Vâng, trong cuộc sống hối hả hiện nay, có khi chúng ta đi ngang mà không để ý tới một tiếng hát muốn nối liền các bến bờ và màu da lại với nhau. Nhưng trước hết, Roger Ridley là ai? Chào đời ở Lumpkin, một thành phố nhỏ gần Atlanta,

Roger Ridley. tiếng hát nối liền các bến bờ

Georgia nhưng Roger Ridley trưởng thành ở New York City. Tại đây, ông cùng các em gái của mình hát trong nhà thờ và các buổi hội diễn trên khắp Miền Đông. Khi các con của ông đã trưởng thành, ông cống hiến thời gian còn lại của đời mình cho âm nhạc. Ông là một trong những nghệ sĩ đầu tiên trình diễn trong chương trình Music Under New York và hát trên sân ga tàu điện ngầm để mua vui cho những người đi tàu. Cuối cùng thì âm nhạc đã đưa Roger đi khắp nước Mỹ sang tận Thụy Sĩ, Ý và Nhật. Tại Mỹ, ông thường xuyên hát ở khách sạn New York Hotel tại Las Vegas. Ông sống với gia đình ở Las Vegas cho tới khi qua đời vào năm 2005. Roger kể: Ngày 29 tháng 3 năm 1997, ông về sống ở Las Vegas. Ở đó, ông trình diễn trong một chương trình về các nhạc sĩ đường phố. Được đầu chừng một năm thì một người bạn thân giới thiệu ông tới đường số 3 Promenade ở Santa Monica, CA. Hốt nhiên, ông trở lại hát trước hàng triệu thính giả, thuộc nhiều thành phần khác nhau, nhưng cùng chung một ý thích, đó là âm nhạc đích thực và giá trị. Nhưng cho dù hát ở trong sân ga tàu điện ngầm ở New York, trên các hè phố ở California hay ở Thụy Sĩ, Roger lúc nào cũng cố gắng, và sâu sắc. Ông đem đến cho chúng ta một tặng phẩm đầy ý nghĩa. Trong tiếng hát của ông, chúng ta luôn cảm thấy mình là đặc biệt, và luôn được nâng cao lên. Những gì ông hiến tặng cho người nghe quả thật là trong sáng. Từ ngôi nhà của ông ở Las Vegas, Nevada, đến góc phố ở Santa Monica mỗi thứ Bảy, tiếng

hát và tiếng đàn của ông trong ca khúc *Stand by Me* đã đưa chương trình “Playing For Change” (Chơi Nhạc Để Đem lại sự Đổi Thay) tới hoàn thành sứ mạng là nối vòng tay thế giới qua âm nhạc bằng cách đưa vào những nhạc sĩ da ca khác ở khắp nơi trên mặt đất này.

Nhưng *Playing For Change* là gì? Nó là một dự án âm nhạc có mục đích làm cho mọi người trên thế giới đến gần bên nhau. Người lập ra nó là Mark Johnson. Một hôm lang thang trên phố Promenade, ở Santa Monica, Mark gặp Roger đang trình bày ca khúc *Stand by Me*, và lập tức Mark thấy ngay được rằng tiếng hát của Roger, linh hồn và niềm đam mê của người nghệ sĩ da đen này cần phải đến với mọi người trên mặt đất. Từ ý tưởng đó, Mark đi đến nhận thức rằng âm nhạc có thể gọi hứng, liên kết mọi người và tạo lập hòa bình cho thế giới. Ý tưởng về dự án này đến từ niềm tin chung là âm nhạc có khả năng phá vỡ những biên thùy và vượt qua những khoảng cách ngăn chia giữa người và người. Thật vậy, với phòng thu di động gồm các thiết bị kỹ thuật được sử dụng trong các phòng thu hàng đầu thế giới, Mark và cộng sự đã có mặt ở rất nhiều vùng khác nhau của thế giới, ở bất kỳ nơi nào âm nhạc có thể đưa họ tới. «Âm nhạc đã đưa chúng tôi xích lại gần nhau, với niềm tin chúng ta có thể làm được nhiều hơn trong cuộc đời này khi làm cùng nhau hơn là ở xa nhau» - Mark thật lòng chia sẻ.

Quả đúng như lời anh nói, cho dù chúng ta đến từ những vùng địa lý, chính trị, kinh tế, hay niềm tin,

Roger
Ridley

ý thức hệ nào đi nữa, âm nhạc có cái sức mạnh tổng thể để truyền đạt và kết hợp mọi tâm hồn lại với nhau trong một cộng đồng chung. Trong ‘Stand by me’, các nghệ sĩ từ nhiều quốc gia đã hoàn chỉnh bức tranh về âm nhạc. Đây, các bạn ơi, chúng ta thử vào Youtube để cùng nghe các nghệ sĩ đủ màu da, chủng tộc, tôn giáo, tiếng nói cùng tấu lên khúc Stand by Me. Ở khắp nơi - sân ga xe điện ngăm ở New York, phố chiều Santa

Monica, Quai des brumes cầu sương mù New Orleans, quán khuya Venezuela, South Africa, The Congo, Barcelona Tây Ban Nha, Amsterdam Hòa Lan, Pisa Ý, Toulouse Pháp, Moscow Nga, Rio de Janeiro Brazil, Zuni New Mexico... Bằng mọi nhạc cụ -kèn, đàn, trống, bộ gõ... và tiếng hát của người...- trên mọi góc của đời sống ... những âm thanh bập bùng như nắng chảy, gió tuyết, lửa reo- tất cả hòa quyện lại, đưa mọi tấm lòng lại

gần nhau trong ấm áp tình người.

Trong ‘Stand by me’, các nghệ sĩ từ nhiều quốc gia đã hoàn chỉnh bức tranh về âm nhạc. Có thể những nghệ sĩ đường phố này thiếu một chút may mắn để xuất hiện ở các «thánh đường» âm nhạc lớn, nhưng khó có thể phủ nhận được tài năng và sức mạnh từ những tác phẩm của họ. Trên YouTube, bài hát đã có gần 20 triệu lượt người nghe. Âm nhạc đã thật sự đưa mọi người đến gần nhau, vượt qua mọi ranh giới vô hình và hữu hình.

Ôi, Nguyễn không có tài như Roger Ridley và Mark Johnson nhưng cũng mong thơ mình được đọc trên các quảng trường, sân ga, hè phố để người người xích lại gần nhau.

TN - TỔNG HỢP

Stand by Me. Playing for change. Song around the world. Xin vào Link này để nghe

<https://www.youtube.com/watch?v=Us-TVg40ExM>

Hãy đứng bên tôi

No matter who you are

No matter where you go in your life

At some point you're going to need

Somebody to stand by you.

When the night has come, and the land is dark

And the moon is the only light we will see

No I won't be afraid, no I-I-I won't shed one tear

Just as long as the people come and stand by me.

And darlin' darlin' stand by me, Ooo stand by me Oh stand

Stand stand by me C'mon stand by me stand by me

If the sky that we look upon

Well should tumble and fall

Or the mountains they just crumble to the sea

I won't cry, I won't cry, no I won't shed a tear

Just as long as you stand, stand by me

Bất kể bạn là ai

bất kể bạn đi đến đâu trong cuộc đời mình

vào một thời điểm nào đó

bạn sẽ cần một người bên cạnh...

và khi màn đêm buông xuống

khi mặt đất trở thành tối tăm

chỉ còn ánh trăng soi trên đường

không. tôi sẽ không sợ hãi

không bao giờ sợ hãi

khi mọi người đến bên tôi

ôi yêu dấu em. hãy đứng bên tôi. hãy đứng bên tôi

và cho dù bầu trời trên cao kia sụp xuống

và núi kia bị cuốn trôi ra biển

thì em ơi

tôi sẽ không khóc. không rơi lệ

khi có em. có em mãi mãi đứng bên tôi

đứng bên tôi...

Lễ bế mạc Thế vận hội 2024

Cuộc tranh giải túc cầu Âu châu 2024 vừa khép lại ở Đức thì xứ sở lãng giềng sát vách bắt đầu bước vào một cuộc chơi mới. Thế vận hội mùa Hè năm nay được tổ chức ở kinh đô Paris, là một trong nhiều nơi chốn nổi tiếng thanh lịch và tráng lệ trên thế giới.

TÁM VẠN
ĐỨC QUỐC

Khác với thông lệ ở những buổi khai mạc Thế vận hội được diễn ra khắp nơi trong quá khứ và luôn được trình làng tại các sân vận động bề thế, lần này ban tổ chức đã mượn giòng sông Seine và những kiến trúc lâu đời của thủ đô Paris làm “sân khấu” để ra mắt một cuộc chơi thú vị. Khán đài “dã chiến” được dựng lên ở hai bờ sông thu hút hơn 300,000 khán giả hiện diện. Trong lịch sử của Thế vận hội sau này sẽ được ghi chép lại, lần đầu tiên buổi lễ khai mạc được tổ chức trên một giòng sông chảy qua kinh thành Paris nức tiếng.

Buổi lễ khai mạc được đầu tư khá nhiều, từ trí tuệ đến tiền của và thu hút một số lượng khán giả khổng lồ từ khắp mọi nơi trên thế giới qua màn ảnh nhỏ. Thủ đô Paris chợt bừng sáng và rực rỡ hơn bao giờ hết. Gần 10,000 tuyển thủ đại diện cho 206 nước trên trái đất này đã hội tụ về đây và trải dài trên 6 km dọc theo con sông Seine vắt ngang thành phố kinh đô. Như lời của ông Tony Estanguet, chủ tịch ủy ban Olympic Paris năm 2024: “*Lần đầu tiên sân vận động được thay thế bởi giòng sông Seine và có lẽ ai nấy trong chúng ta đều mong thời gian đi chậm thêm chút nữa để không khí ngày lễ*

được kéo dài thêm”.

Đỉnh cao của chương trình khai mạc là giọng ca cao vút của ca sĩ *Celine Dion* được cất lên từ tháp Eiffel sau một thời gian dài im tiếng vì bạo bệnh. “*L’hymne à l’amour*” hay “Ngôi ca tình yêu” là một sáng tác nổi tiếng của danh ca Edith Piaf dành riêng cho người yêu và được nhiều thế hệ yêu chuộng qua tiếng hát của chính tác giả từ thế kỷ trước.

Chỉ tiếc là một số hình ảnh không được đẹp mắt đụng chạm đến tôn giáo và những cơn mưa dai dẳng kéo dài từ lúc bắt đầu cho đến khi kết thúc khiến cho buổi lễ khai mạc dính líu điều tiếng và

mất đi ít nhiều sự trang trọng.

Sau hơn 2 tuần thi thố, các tuyển thủ đã mang về cho xứ sở mình một rừng huy chương vàng, bạc, đồng làm lấp lánh cả một bầu trời Paris hoa lệ. Các tuyển thủ đến từ các nước đang xảy ra chiến tranh đã mang đến một “thông điệp hòa bình” khiến cho ai nấy cũng hy vọng những cuộc xung đột và bất hòa sẽ sớm được chấm dứt. Cuộc vui nào rồi cũng phải đến hồi kết thúc, lễ bế mạc Thế vận hội được tổ chức long trọng tại sân vận động Stade de France, Paris. Chương trình bế mạc đã biến hóa sân vận động thành nơi chốn hẹn hò của giới thể thao, của sân khấu lồng lẩy ánh đèn màu hay của những đêm hòa nhạc thính phòng ấm cúng và vô cùng rộn ràng với những nhạc khúc trẻ trung, sôi nổi.

Khép lại chương trình là màn trình diễn “mãn nhãn” của tài tử gạo cội Tom Cruise. Từ độ cao 42 mét, Tom đu dây xuống sân vận động, nhận được lá cờ Olympic rồi lái xe bằng ngang những đại lộ danh tiếng của Paris và lên máy bay về lại California. Từ máy bay, Tom nhảy dù xuống ngọn đồi Hollywood nổi tiếng ở thành phố Los Angeles và gắn 5 vòng tròn nhiều màu vào 2 chữ O trong hàng chữ “Hollywood” ngó rất ngoạn mục. Nếu Paris đã mạnh dạn khai

thác những biểu tượng như tháp Eiffel, cung điện Versailles, sông Seine v.v. để gây sự chú ý của khán giả trong mùa Olympic 2024 thì Los Angeles cũng quyết không để “thua chị, kém em” khi tận dụng những ngôi sao âm nhạc của Hollywood làm ấm áp một vùng biển xanh, cát trắng và hứa hẹn một mùa Hè vui nhộn vào năm 2028. Mùa Thế vận hội năm nay mang nhiều màu sắc tươi sáng hơn so với mùa trước diễn ra ở

Tokyo không mấy thành công vì không may vướng phải đại dịch Covid và thiếu vắng khán giả cổ vũ trực tiếp tại cầu trường.

Giữa tháng Tám, cái nóng như thiêu đốt, như muốn nung người đang tràn về Tây Âu. Mùa Hè nơi này thường rất ngắn ngủi vì chịu ảnh hưởng của những cơn mưa trái mùa cũng như không hề chịu lòng người. Phố xá vẫn còn thưa vắng, các cửa tiệm buôn bán giữa lòng phố lại càng thêm trống trải vì thiên hạ

còn đang đi nghỉ mát nơi xa. Những lối đi nhỏ bé như bàn cờ được lát gạch “ngàn năm không mòn” chịu đựng Hè sang, Thu muộn và trần mình trước nắng, gió 4 mùa. Các tiệm lớn, nhỏ bán sách vở và dụng cụ học sinh đang rục rịch chuẩn bị cho năm học mới gần kề.

Mùa Hè đi qua như làn gió. Một mùa Hè nữa lại sắp trôi qua nhưng phía bên sườn đông Âu châu, cuộc chiến giữa Nga và Ukraine vẫn chưa có dấu hiệu chấm dứt. Cuộc chiến tại Trung-Đông bùng nổ, người dân chạy loạn trên dải đất Gaza khiến cho đời sống nơi này thiếu đi niềm vui và ngập tràn nỗi lo âu. Dù sao mặc lòng, cuộc sống vẫn phải tiếp tục, “the show must go on” vì ai nấy cũng nuôi niềm hy vọng trong lòng dù súng nổ, đạn bay, vật giá gia tăng phi mã và cuộc sống yên bình của ngày hôm qua đã trôi xa vào dĩ vãng.

TV (15.08.2024)

NGÂN BÌNH
GARLAND, TX

Người Thứ Ba

BẢO HUÂN MICROSOFT AI

Tôi còn đang ngỡ ngác đảo mắt tìm kiếm thì người đàn bà tiến đến gần tôi.

- Diệp Phương?

Bằng cử chỉ thận trọng tôi cười nhẹ:

- Dạ... chị Tân?

Người đàn bà vỗ nhẹ vai tôi:

- Cứ gọi tôi là Như An.

Bé Tina trên tay tôi giật mình thức giấc, đưa bàn tay nhỏ xíu lên mắt, dụi lia lịa. Chị Như An vỗ tay nhẹ nhẹ, con bé toét miệng cười rồi nhào người sang chị như quen biết tự bao giờ. Ôm siết Tina trong tay, chị dúi mặt vào chiếc cổ thơm tho của con bé hít mạnh.

- Cháu..

- Cháu tên Tina.

Chút long lanh trong đôi mắt, chị Như An nói với giọng đầy cảm xúc:

- Tina đẹp quá, dễ thương quá và...

- Và giống bố quá phải không chị?

Chị Như An nhìn tôi với cái nhìn đầy cảm kích:

- Cảm ơn... cảm ơn Diệp Phương rất nhiều.

Chị Như An đưa tôi ra xe. Cơn mưa chiều làm cho khí hậu Dallas trong những ngày hè chừng như dịu hơn. Những hàng cây bên đường, những đôi hoa đại màu vàng rực làm tôi bỗng nao nao khi nhìn lại con đường ngày xưa. Con đường mà tôi đã từng

ngày hai buổi đi về. Chị Như An hỏi tôi:

- Tôi đã đặt khách sạn nhưng thật tình tôi muốn mời Diệp Phương về nhà. Diệp Phương nghĩ sao?

Tôi ngần ngừ trong ý nghĩ nửa muốn, nửa không. Tôi không biết cuộc gặp gỡ giữa tôi và chị Như An ra sao? "Dù sao cũng đã đến đây". Nghĩ vậy nên tôi vui vẻ:

- Nếu chị cho phép..

Chị Như An nhìn tôi bằng ánh mắt thật ấm áp và thân mật.

o o o

Ngày đó, tôi và Tân làm việc chung một hãng nhưng khác phòng. Với số tuổi 24 và những thành công đến sớm, cộng thêm nhan sắc mặn mà tôi đã trở thành một người con gái kiêu căng. Những điều thiên hạ kháo nhau về "con bé họ kiều" đến tai Tân. Là người đàn ông đầy phong độ với chức vụ trưởng phòng, Tân có đầy đủ điều kiện để nhận lời thách thức của bạn bè "mày của được con nhỏ đó, tụi tao tặng mày một vé đi Las Vegas". Không phải vì cái vé đi Las Vegas mà vì muốn chứng minh sức chinh phục của mình nên tôi đã lọt vào tầm ngắm của Tân.

Một buổi chiều, vừa tan sở tôi vội vã chạy ra bãi đậu xe để kịp giờ đến phi trường đón mẹ từ California sang. Dừng trước đầu xe, tôi hoảng hốt khi nhìn thấy bánh xe xếp lếp. Đang lúc không biết phải làm sao thì Tân đi tới. Qua khỏi chỗ tôi vài bước, anh trở lại ân cần hỏi:

- Cô có cần giúp gì không?

Quay lại nhìn Tân, người đàn ông mà đôi lần tôi đã gặp trong tiệm ăn bên cạnh hãng nhưng với tính kiêu kỳ cố hữu, tôi chưa lần nỡ nụ cười dù rất nhiều lần anh lịch sự chào hỏi. Bây giờ thì khác. Tôi đáp lời anh bằng giọng thiếu náo:

- Bánh xe tôi bị xếp.

Tân sốt sáng:

- Không sao, tôi sẽ giúp cô tháo bánh đem đi vá.

Tôi băn khoăn:

- Vá bao lâu mới xong?

Tân nhìn đồng hồ lắm nhảm:

- Tháo bánh mang đi... rồi đem về, gắn vào... chắc khoảng hơn một tiếng.

Tôi giơ hai tay lên cao, lắc đầu thất vọng:

- Chết rồi, tôi phải đi phi trường. Chỉ còn nửa tiếng nữa là phi cơ đáp xuống. Mẹ tôi đi một mình lại không biết tiếng Anh, không thấy tôi đến đón, chắc bà sợ lắm.

Tân đưa tay vỗ nhẹ vầng trán rồi ngược nhìn tôi bằng ánh mắt thân thiện:

- Nếu cô không ngại, cứ để xe lại đây. Tôi sẽ đưa cô ra phi trường và về nhà. Chiều mai, khi tan ca cô có thể ung dung ra về... coi như bánh xe chưa từng bị xẹp.

Tôi vừa mừng rỡ vừa cảm động, không ngừng cảm ơn Tân trên suốt quãng đường dẫn đến phi trường, nhưng đâu biết rằng đây là màn kịch do anh sắp đặt - nghĩa là sau giờ ăn trưa, anh ra bãi đậu xe xì lốp xe tôi để có lý do làm quen. Thêm một điều may mắn nữa đó lại là ngày tôi phải đi đón mẹ nên anh có một khoảng thời gian dài trò chuyện với tôi hầu gây cảm tình.

Từ sự cảm kích của buổi

đầu, Tân đến với tôi thật dễ dàng và tôi cũng dành cho Tân một tình cảm đặc biệt, Tân thường trêu chọc tôi:

- Nếu anh không dùng “độc kế” thì dễ gì “cô bé họ kiêu” thêm nói chuyện với anh, phải không?

Tôi ngheh mặt:

- Chứ sao. Đàn ông các anh lắm chuyện. Nếu người ta dễ dãi thì xem thường mà dễ khó khăn một chút thì lại bảo là kiêu. Vậy các anh muốn sao đây?

Tân nheo mắt hóm hỉnh:

- Muốn người đẹp cho xin chút tình. Ha!ha!!!

Giọng cười khỏá lấp của Tân như cuốn trôi những điều tôi đang chờ đợi. Sự ồm ồm của Tân càng khơi dậy tình cảm nồng nàn trong tôi. Đối với tôi, Tân thật khó hiểu. Có những lúc Tân nhìn tôi thật âu yếm, trong ánh mắt tha thiết của anh như ẩn chứa cả một trời yêu thương vô tận. Nhưng cũng có lúc ngồi bên Tân mà tôi cảm thấy cô độc và xa lạ đến vô cùng. Tân chưa một lần nói yêu tôi bằng ngôn ngữ cũng như chưa từng hứa hẹn với tôi một điều gì nhưng tôi lại bị Tân thu hút mãnh liệt. Tôi đã có một cuộc tình lớn nhưng cái cảm giác đắm say đến cuồng nhiệt đến điên đảo thì chưa từng có.

Cuối cùng “con bé họ kiêu” đã thua cuộc khi tôi bộc lộ tình cảm của

mình trên tấm thiệp chúc mừng sinh nhật Tân. Khi đặt tấm thiệp trên bàn, tôi vội vã trở về chỗ của mình. Chỉ trong một tích tắc, tôi chợt giật mình tỉnh giấc. Không bao giờ tôi nghĩ có ngày mình lại “bước trước” trong việc bày tỏ tình cảm. Cảm thấy hổ thẹn với chính mình tôi tắt tả chạy đến phòng của Tân, hy vọng anh chưa kịp trở về. Khi vừa đến cửa phòng thì tôi nghe tiếng người bạn đồng nghiệp của Tân vang lên:

- Bây giờ “con bé họ kiêu” đã trở thành “cái kẹo” của thằng Tân. Coi như thằng Tân thắng cuộc. Tội mình phải bỏ tiền ra mua cho nó cái vé đi Las Vegas như đã đánh cá...

Người tôi bỗng lạnh toát. Thì ra, tôi chỉ là trò đùa của Tân. Tôi lão đảo bước đi. Có tiếng ai xì xào phía sau:

- Chết cha... con nhỏ đứng đây tự nãy giờ.

Những ngày kế tiếp tôi như rơi vào cơn mê, không đứng dậy nổi để đi đến hãng. Những cú điện thoại của Tân vang lên liên tục. Mỗi ngày hai lần có tiếng Tân réo gọi từ ngoài cửa:

- Diệp Phương, mở cửa cho anh.

- Diệp Phương ơi! bắt điện thoại đi em.

Tôi đau. Nỗi đau từ tình yêu trao lầm đối tượng. Cái mặt nạ kiêu căng của tôi đã bị lột xuống

một cách thê thảm thì tôi còn dám nhìn mặt ai nữa. Tôi gọi điện thoại đến hãng xin thôi việc. Tôi cuộn người trong chăn để trốn chạy chính mình. Tôi không dám nhìn vào gương để thấy mình tiêu tụy đến tội nghiệp. Tôi vật vã trong nỗi đau và nỗi nhớ. Tôi hận Tân nhưng cũng nhớ anh quán quýt. Cuối cùng tôi phải đi cứu cấp vì bao tử trở bệnh hoành hành. Rồi tin cũng đến với Tân. Anh vào bệnh viện thăm tôi. Tôi tưởng mình sẽ mắng nhiếc Tân như đã từng mong muốn trong lúc đau khổ nhất. Nhưng không, nước mắt tôi ứa ra giữa những nhịp đập rộn rã vui mừng trong trái tim dù tôi cố tình giấu kín. Giọng Tân trầm xuống:

- Anh không muốn giải thích cũng như nói lời xin lỗi. Anh chỉ muốn nói, nếu em đau một thì anh đau đến mười.

Tôi nhìn Tân. Nhìn thật lâu mà không nén được sự ghen ngào:

- Anh thắng rồi, nghĩa là trò chơi đã chấm dứt sao còn tìm em làm gì?

Tân cầm tay tôi. Bàn tay thật ấm áp:

- Không, mọi sự chỉ bắt đầu từ hôm nay. Thật tình, trước kia anh chỉ muốn đùa theo lời thách thức của bạn bè nhưng khi đối diện với em, càng ngày anh càng biết ý định của anh hoàn toàn đảo lộn. Tuy anh không

nói nhưng anh tin rằng em hiểu.

Cơn mưa qua mau, ánh sáng bình minh rực sáng cho cuộc tình chúng tôi càng lộng lẫy trong ngút ngàn mơ ước. Những lúc tôi vẽ vời chuyện tương lai, Tân thường nhìn xa xăm với ánh mắt băng khuâng, lạc lõng. Có lần tôi ngỡ ý muốn đến thăm gia đình Tân nhưng anh từ chối với lý do chị của anh đã lớn tuổi và bệnh hoạn nên tâm tính bất thường, sợ không tiện và hẹn lần sau.

Tôi chờ và chờ mãi vẫn không thấy có lần sau như Tân đã hứa cho đến một ngày tôi nhận được mẩu tin nhắn ngắn ngủi thật mơ hồ của Tân “Anh rất có lỗi với em.. anh phải đi xa, đừng chờ anh nữa”. Trong nỗi bàng hoàng, tôi gọi điện thoại liên tục cho Tân với lời nhắn “Em có chuyện rất quan trọng muốn nói với anh” nhưng Tân không gọi lại. Tôi đến hăng cũ tìm Tân thì biết anh đã nghỉ việc 3 tuần rồi. Tôi thất thểu trở về nhà, soi bóng mình trong gương để nhận ra sự thay đổi trên thân thể. Tôi suy sụp hoàn toàn khi cay đắng nghĩ rằng điều mình muốn nói chưa hẳn Tân đã muốn nghe.

Không cam lòng về sự im lặng khác thường của Tân nên tôi tìm Lâm, người bạn đồng nghiệp thân thiết của Tân để tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra. Lâm bảo tôi ghi

địa chỉ để anh gửi lá thư của Tân cho tôi đọc. Tôi hoang mang, khó hiểu nhưng vẫn làm theo lời yêu cầu của Lâm. Cuối cùng, tôi nhận được một lá thư nhưng không phải của Tân mà là một dòng chữ lạ hoắc với câu mở đầu “Tôi xin phép được tự giới thiệu, tôi là vợ anh Tân”. Đắt sụp ngay dưới chân tôi. Tôi ngã quỵ trong nỗi đau vượt quá sức chịu đựng.

Trong nỗi tuyệt vọng tận cùng tôi quyết định rời khỏi thành phố tôi đang sống như chạy trốn niềm tủi hổ. Tủi hổ vì bỗng dưng mình trở thành kẻ thứ ba. Vô duyên và lạc lõng bên lề hạnh phúc của người mình yêu. Từ ngày ấy tôi sống lặng lẽ và an phận nơi một tỉnh lẻ của tiểu bang North Carolina cùng người chị Cả goá bụa và đứa con gái duy nhất mang họ mẹ. Tina càng lớn càng giống Tân như đúc. Những lúc nhìn đứa con gái thân yêu say sưa trong giấc ngủ tôi thầm nghĩ nếu Tân biết mình có đứa con xinh đẹp như thế này anh sẽ nghĩ gì? Hoặc một ngày nào tình cờ gặp lại Tân, anh sẽ nói gì? Đôi lúc, tôi cảm thấy hận Tân vô kể vì sự im lặng quá tàn nhẫn của anh. Anh nói yêu tôi mà có thể quay lưng bỏ tôi lại phía sau không một lời giải thích. Nhưng có lúc tôi cảm thấy lòng thanh thản lạ lùng khi nghĩ đến hai chữ số phận. Nếu so

với vợ Tân, người đàn bà không được diễm phúc làm mẹ đến hết cuộc đời như chị đã viết trong thư thì chưa hẳn tôi đã bất hạnh. Dẫu sao, những lời thư hòa nhã, chân thành của vợ Tân cũng lưu lại trong lòng tôi niềm thương cảm.

Năm ngoái, trong dịp hè tôi đưa Tina về California thăm mẹ, tình cờ gặp Lâm trong tiệc cưới của cô em họ. Chú rể và Lâm là anh em. Lâm nhìn bé Tina đang vùi vỉnh trên tay tôi không chớp mắt. Tôi lảng đi, để lại Lâm với nỗi thắc mắc to tát. Trở về nhà, một tháng sau thì tôi nhận được thư của vợ Tân gửi qua địa chỉ của cô em họ mà tôi vừa dự tiệc cưới. Không cần hỏi tôi cũng biết tại sao có lá thư này. Vẫn lời lẽ hòa nhã tràn đầy tình cảm, vợ Tân cho biết Tân vừa qua đời cách đây nửa năm sau cơn bạo bệnh. Chị ngỡ ý muốn gặp bé Tina mà theo lời kể của Lâm chị tin đó là con của Tân. Tôi lặng người trong nỗi xúc động với lời thư chân thành “Chuyện xưa giờ đã là quá khứ, tôi chỉ mong Diệp Phương bỏ qua tất cả và cho tôi cơ hội được gặp cháu, đứa con duy nhất của Tân”

Như có sự thúc hối vô hình nào đó tôi đã nhận lời vợ Tân không chút đắn đo.

o O o

Tôi đâu ngờ có ngày mình ngồi trong căn phòng của

Tân nhìn ngắm từng hình ảnh của anh từ thuở bé. Càng không ngờ tôi và chị Như An có thể nói về người mình yêu bằng tất cả sự cảm thông, thân ái để nghe Tina tập tành gọi chị bằng “mẹ An” trong tiếng cười vang của chúng tôi. Tiếng cười như xóa tan cái mặc cảm “người thứ ba” đã từng vương vấn trong lòng tôi bấy lâu nay. Tôi đã cùng chị Như An đọc lá thư cuối cùng Tân viết cho tôi bằng nét chữ nguệch ngoạc để tôi hiểu rằng món nợ ân tình quá nặng mà chị Như An đã dành cho Tân trong suốt thời gian anh sống trong cảnh khó nghèo để anh theo đuổi việc học hành khiến anh phải quyết định gạt bỏ tình yêu anh đã dành cho tôi.

Tôi cảm kích sự độ lượng của chị Như An khi chị giữ lá thư này để trao lại cho tôi. Tình yêu của chị đã vượt qua những ghen tương tâm thường mà tôi phải cúi đầu nể phục. Tôi bật lửa đốt lá thư như để xóa bỏ lần ranh ngăn cách giữa tôi và chị Như An. Tất cả đều là định mệnh. Định mệnh đưa tôi đến với Tân. Định mệnh bắt tôi rời xa Tân. Rồi định mệnh lại dẫn dắt tôi về căn nhà của Tân để bắt đầu một tình cảm đậm thắm, gắn bó giữa tôi và chị Như An, người đàn bà đã một lần tự giới thiệu “tôi là vợ của anh Tân”.

NB

HOÀNG VŨ

Trong cuộc sống hàng ngày, đôi khi chúng ta có những hiểu lầm về cách thức ăn uống sao cho lành mạnh. Sau đây là giải thích về những hiểu lầm đó của các chuyên gia sức khỏe.

Những hiểu lầm về dinh dưỡng

NHIỀU KỲ - KỲ 3

5

Đồ uống từ thực vật tốt cho sức khỏe hơn sữa động vật

Không phải như vậy. Tuy giá trị dinh dưỡng của đồ uống từ nguồn gốc thực vật có thể khác nhau, nhưng, so với sữa bò, nhiều loại đồ uống đó có thêm những thành phần bổ sung - chẳng hạn như muối (sodium) và đường, có thể gây hại cho sức khỏe.

HÃY SO SÁNH PROTEIN: Thông thường, mỗi 250 ml sữa bò có khoảng 8 gram protein, trong khi đó đồ uống hạnh nhân, cũng thể tích đó, thường chỉ có một hoặc 2 gram; còn đồ uống yến mạch thường có khoảng 2 hoặc 3 gram.

6

Không bao giờ cho trẻ nhỏ ăn các sản phẩm từ đậu phộng

Trong nhiều năm, các chuyên gia đã nói với các người mới làm cha mẹ rằng cách tốt nhất để ngăn ngừa trẻ em bị dị ứng thực phẩm là tránh cho chúng ăn các loại thực phẩm thường hay gây dị ứng, chẳng hạn như đậu phộng hoặc trứng, trong những năm đầu đời. Nhưng hiện nay, các chuyên gia về dị ứng cho biết, tốt hơn là nên cho trẻ ăn các sản phẩm từ đậu phộng ngay từ sớm. Nếu con bạn không bị eczema (bệnh chàm) nghiêm trọng, hoặc biết rõ bị dị ứng thực phẩm, thì bạn có thể bắt đầu cho bé ăn các sản phẩm từ đậu phộng (chẳng hạn như bột đậu phộng hoặc bơ đậu phộng pha loãng, nhưng không phải đậu phộng nguyên hạt) khi em được khoảng 4 đến 6 tháng tuổi, vào thời điểm bé đã sẵn sàng ăn thực phẩm đặc. Hãy bắt đầu cho trẻ ăn 10 ml bơ đậu phộng mịn trộn với nước, sữa mẹ hoặc sữa công thức, từ 2 đến 3 lần một tuần. Việc cho trẻ ăn nhiều loại thực phẩm khác nhau trong năm đầu đời cũng rất quan trọng để ngăn ngừa dị ứng thực phẩm.

7

Không có đủ protein trong thực vật

‘Bạn lấy protein từ đâu?’ là câu hỏi phổ biến nhất người ta thường hỏi những người ăn chay. Nhiều người cho rằng thực vật hoàn toàn thiếu một số amino acids, còn được gọi là các khối tạo nên protein. Nhưng trong thực tế, các loại thực phẩm có nguồn gốc thực vật đều chứa tất cả 20 loại amino acids, bao gồm 9 loại thiết yếu. Sự khác biệt là tỷ lệ này không lý tưởng như tỷ lệ amino acids trong thực phẩm có nguồn gốc động vật. Vì vậy, để có được sự kết hợp đầy đủ, bạn chỉ cần ăn nhiều loại thực phẩm có nguồn gốc thực vật - chẳng hạn như đậu, ngũ cốc và các loại hạt - trong cùng ngày và ăn đủ tổng số lượng protein.

VÉ ĐI VIỆT NAM

TUẦN LỄ TỪ

29-08-2024 - 04-09-2024

TÊN HÃNG	STOP	TẠI	GIÁ TIỀN
SPIRIT AIRLINES	3	LAS, LAX, TPE	\$1.191
SPIRIT/VIETNAM	3	LAS, LAX, TPE	\$1.220
CHINA AIRLINES	3	LAS, LAX, TPE	\$1.250
EVA AIR	3	LAS, LAX, TPE	\$1.255
AMERICAN AIRLINES	2	SFO, NRT	\$1.264
ASIANA AIRLINES	2	LAX, ICN	\$1.298
KOREAN AIR	1	ICN	\$1.356
JAPAN/AMERICAN	1	HND	\$1.358
AMERICAN/UNITED	2	LAX, ICN	\$1.374

*Giá vé thay đổi trong ngày
*Mỗi tiểu bang có giá khác nhau

TỈ GIÁ HỐI ĐOẠI

NGOẠI TỆ	VIỆT NAM
ĐÔ LA MỸ	\$24,780 VN ĐỒNG
EURO	\$27,082 VN ĐỒNG
ĐÔ LA CANADA	\$17,915 VN ĐỒNG
ĐÔ LA ÚC	\$16.368 VN ĐỒNG
YEN NHẬT	\$166.15 VN ĐỒNG
TIỀN US	NGOẠI TỆ
1USD	144,899 YEN NHẬT
	0.89435 EURO
	0.78773 BẢNG ANH
	1.35120 CANADA
	0.84877 THỤY SĨ

Ngày nay trong lịch sử

29/8/1958

Ngày 29 tháng 8 năm

1958, là ngày sinh của Michael Jackson, được gọi là “Vua nhạc pop”, nhưng cuộc đời của anh là một chuỗi biến động, với vô số tin đồn tốt-xấu, thật-giả... Anh qua đời do dùng thuốc an thần

quá liều ngày 25 tháng 6 năm 2009, trước khi buổi diễn “This Is It” đầu tiên khai màn ở London.

29/8/1898

Ngày 29 tháng 8 năm 1898, hãng vỏ xe hơi Goodyear được thành lập ở thành phố Akron, tiểu bang Ohio (Mỹ). Hiện Goodyear là công ty vỏ xe đứng hàng thứ 3 thế giới, sau Michelin (Pháp), Bridgestone (Nhật).

Trụ sở chính của hãng vỏ xe Goodyear tại Akron

31/8/1997

Ngày 31 tháng 8 năm 1997, Vương phi Diana cùng người tình là Dodi Fayed thiệt mạng trong một vụ tai nạn giao thông ở Paris, Pháp

LỜI GIỚI THIỆU: Những phát biểu của những người lãnh đạo, đôi khi được xem là chân lý, lời vàng thược ngọc. TT Nguyễn Văn Thiệu nổi tiếng với câu “Đừng nghe những gì CS nói, mà hãy nhìn những gì CS làm”. Lãnh đạo CSVN cũng phát biểu rất nhiều, được dân mạng xem như “thước đo” về khả năng của họ. Mời bạn theo dõi chọn lọc của Bánh Bèo...

Ông Võ Văn Thưởng kinh qua các ghế chủ chốt như Trưởng Ban Tuyên giáo Trung ương CSVN, Chủ tịch nước CSVN, Chủ tịch Hội đồng Quốc phòng và An ninh CSVN... nhưng chỉ lo đề phòng "phản động, thế lực thù địch" mà quên đề phòng các "đồng chí", bởi vậy mà phải "về vườn" sớm...

"THƯỜNG ĐẠI HỘI ĐẢNG CÓ 2 CHUYỆN LỚN LÀ VĂN KIẾN VÀ NHÂN SỰ NÊN ĐÂY LÀ 2 VẤN ĐỀ CÁC LỰC LƯỢNG PHẢN ĐỘNG, THÙ ĐỊCH TẬP TRUNG TẤN CÔNG NHIỀU NHẤT. NÊN CÓ VIỆC LÀ NÓ TẤN CÔNG CHÚNG TA, SẮP HẾT ĐẠN RỒI THÌ ĐÔI KHI CHÚNG TA LẠI CUNG CẤP ĐẠN CHO NÓ BẮN MÌNH TIẾP THÔI."

Nhân dân chỉ muốn đổi mới đảng cai trị, còn lại thì các ông toàn tự làm, tha cho nhân dân đi!

"NHÂN DÂN LÀ TRUNG TÂM CÔNG CUỘC ĐỔI MỚI."

Tô Lâm
Tổng Bí thư, Chủ tịch nước CSVN

Ông Nguyễn Thiện Nhân sau khi mất các chức tước cao siêu như Phó Thủ tướng Việt Nam (2007-2013), Bộ trưởng Bộ Giáo dục Việt Nam (2006-2010), nguyên Bí thư Thành ủy TP HCM đành trở về lo chuyện hò hẹn, sanh nở của bá tánh... hy vọng ông không gặt bà con nữa.

"CHÚNG TÔI KHÔNG GẶT BÀ CON ĐÀU."

"ĐỀ XUẤT THỜI GIAN LÀM VIỆC ĐỦ NGẮN ĐỂ NAM NỮ CÓ THỂ TÌM BẠN ĐỜI."

Để giải thích chuyện chính phủ CSVN đột ngột tăng giá điện giữa mùa nóng nhất năm (dân cần dùng nhiều điện), ông Vương Đình Huệ (cựu Phó thủ tướng CSVN, nguyên Chủ tịch Quốc hội CSVN) từng nói:

"NĂM NAY HOA SỮA LẠI NỞ VÀO THÁNG 5. CÁI NÀY DỰ BÁO KHÔNG ĐƯỢC. CHẴNG CÓ CHÍNH PHỦ NÀO DỰ BÁO ĐƯỢC HOA SỮA SẼ NỞ VÀO THÁNG 5. CÁI NÀY PHẢI THÔNG CẢM CHO CHÍNH PHỦ."

Cà phê siêu thuốc,
sự hấp dẫn không
chỉ từ cái siêu
thuốc - NGUỒN: DU UYÊN

Cà phê xào

(PHẦN 1)

DU UYÊN
SÀI GÒN, VN

Người trẻ ở trong nước luôn thích tạo ra những phong trào để so kè độ hiểu biết, sắc đẹp và tài lượng lật. Có vẻ như không có gì để nên phong trào bằng những nội dung bắt chước thời đã qua: Chụp ảnh/trang điểm/làm phim/đóng tiểu phẩm theo phong cách xưa...

Đó là những nội dung dễ tìm tư liệu trên mạng và cũng dễ thiện cảm với đa số và dễ bắt chước vì dễ khiến người cao niên nhìn tóc pha sương mà nhung nhớ tuổi xanh, khiến người trẻ nhìn những vàng son rực rỡ mà hoài niệm ngày cũ theo cách của riêng

mình (trên cơ sở giáo dục riêng từng người nữa, vì có những thứ kỷ niệm không được quyền nhắc lại ở các kênh truyền thông chính thống trong nước). Một trong những thứ người trẻ thích bây giờ là bu đông bu đỏ trong các quán cà phê mang phong cách xưa, hoài niệm, thậm chí là

các quán cà phê lâu năm, rất hiếm hoi còn sống ở Sài Gòn. Hãy cùng Du Uyên đi tới một quán cà phê 70 năm tuổi ở Sài Gòn, tìm hiểu những thứ quanh nó nhé.

Ông Lù, thứ Ba trong nhà nên chết tên Ba Lù. Ông Ba Lù là người gốc Hải Nam (Trung Quốc), từ nhỏ đã khăn gói qua

Việt Nam lập nghiệp, do tánh thiết tha và chịu khó mà năm 1942 ông Ba Lù được ông chủ nhượng lại cho xe cà phê đi bán dạo quanh chợ Thủ Đô - một ngôi chợ “nhà giàu” thuộc khu phố người Hoa tại khu vực Chợ Lớn.

Ban đầu, ông Ba Lù chỉ đẩy xe cà phê bán quanh chợ. Sau đó, vào 1953, ông tự chế ra cách xào cà phê độc lạ và xào ngay trước nhà. Nhờ sự độc lạ này mà quán cà phê Ba Lù trở nên nổi tiếng, đặc biệt suốt 70 năm, nuôi 11 người con của ông Ba Lù nên người, chưa giàu ba họ nhưng cũng có cái nghề truyền tay nhau nên không đến nỗi khổ cực.

Cách “xào” cà phê độc đáo này tôi sẽ để dành kỳ sau, đầu tiên xin nói về những thứ đập vào mắt

Ly cà phê trứng ở quán Ba Lù nhìn có vẻ hơi lạ so với cà phê trứng nhiều người từng biết

- NGUỒN: DU UYÊN

khách đường xa khi tìm tới cà phê Ba Lù, đó là những cái siêu sắc thuốc ngay trên quầy pha chế. Ngoài ra, dụng cụ pha chế gồm ấm nấu nước, chiếc vớt bằng vải.

Nói về cà phê, người ta có vô vàn những câu nói

thơ mộng, ví dụ như: “Mỗi giọt cà phê rơi, thời gian như ngừng hẳn lại.” Ý tả cảnh người uống ngồi hồi hộp chờ từng giọt cà phê lắng đọng rồi xuống ly từ cái phin chặt ních nước sôi và cà phê, nhưng cà phê Ba Lù khác biệt với dòng chảy hào

sảng, không từng giọt thơ mộng như cà phê phin (cái nổi ngồi trên cái cốc).

Pha cà phê bằng ấm hoặc siêu thuốc rồi ngâm cho nở, sau cùng lượt bằng vớt vải là cách pha cà phê rất đặc trưng được nhiều quán cà phê xưa còn lại ở Sài Gòn tin dùng.

Ở Việt Nam, mỗi thứ đều có thể “gây tranh cãi”, ngay cả việc uống cà phê. Có hàng trăm group được tạo ra chỉ để người ta cãi nhau coi nên uống cà phê pha phin hay cà phê pha máy, cà phê nào mới là “real”. Vì vậy, khi tôi đăng một khảo sát nhỏ lên mạng coi có ai thích uống cà phê Ba Lù hoặc nghĩ gì về cà phê Ba Lù. Đa số cư dân mạng cho rằng họ không uống được cà phê ở đây vì vị không đậm đà như cà phê phin và cũng không cầu kỳ như cà phê pha máy. Cà phê Ba Lù được nấu sôi và lọc bằng vớt nên khá loãng chứ không sánh đặc như cà phê phin, cà phê Ba Lù cũng được “xào” theo một công thức đặc biệt nên có mùi đặc trưng và có vị đắng nhẹ theo kiểu cà phê của người Hoa ở Chợ Lớn thường uống, nên không hợp với đa số cũng là chuyện bình thường.

Theo một số lời khuyên không nên uống cà phê trứng ở đây nếu bụng không tốt, Du Uyên đã kêu một ly cà phê trứng để thử thách bản thân và bảo vệ thanh danh cho tiệm cà phê 70 năm này.

Quán cũ, khách cũ, người bán lẫn người phụ (đời thứ 3) cũng cũ - NGUỒN: DU UYÊN

May mắn là tối giờ bụng tôi vẫn ổn, cà phê trứng ở đây thì không hợp với khẩu vị của tôi, nhưng người bạn đi cùng lại rất thích. Nhiều người khách lớn tuổi ở đây thích uống cà phê nóng và bạc xỉu (sữa đặc pha nước sôi, chế một lớp cà phê mỏng lên trên miệng ly.)

Không biết do muốn giữ vững phong cách hay không muốn bày vẽ thêm, quán Ba Lù luôn giản dị và hơi cũ kỹ, lúc nào cũng như thế. Y như lịch sử ngôi chợ mà Ba Lù đã trú ngụ và những vị khách theo đuổi cà phê ở đây dầu đã qua 3 đời chủ. Người chủ khai sanh quán Ba Lù qua đời, khách vẫn tiếp tục uống tiếp dầu quán thay đời chủ thứ 2 rồi đời chủ thứ 3 như một thói quen. Khách cũ ra đi thì khách mới tới, có khi khách mới là con/cháu của khách cũ, nói chuyện một hồi cái

Vị khách nổi tiếng ở Cà phê Ba Lù (NGUỒN ẢNH: ANTON DAT)

thành quen biết từ đời cổ lũy hết trơn.

Vì quán nằm trong chợ Thủ Đô, nơi được xem như “Hong Kong bên hông Chợ Lớn”, nên khách lâu năm chắc cũng chứng kiến mấy triệu đời... heo, gà, bò, vịt được

truyền tay từ tiểu thương tới thực khách.

Vị khách hơn 90 tuổi này là người khá được “trọng vọng” ở quán cà phê Ba Lù. Ông có rất nhiều dịp hiện diện tại các bài báo, video quảng cáo về quán cà phê này dầu ông chỉ là

một vị khách quen của quán. Người ta cảm phục sức khỏe và sự minh mẫn của ông, còn ganh tỵ với độ ăn chơi (mỗi ngày ông đều hút thuốc nhiều và uống cà phê hai cữ) và nhiều... vợ của ông (3 đời vợ). Nhiều người tin, sống như ông mới là sống(?)

Cô Chung Thị Hoàn, con của ông Ba Lù, người chủ đời thứ hai của quán cà phê Ba Lù rất vui tánh và dễ thương. Cô chủ động lại nói chuyện với tôi, tỏ lòng tự hào với nguồn gốc cà phê lẫn cách chế biến công phu mà cha của cô để lại. Ngoài ra, cô cũng hơi buồn vì con cháu bây giờ không chịu nổi nghiệp ông cha bởi làm cà phê kiểu Ba Lù quá cực. Khi tôi hỏi thêm về chợ Thủ Đô, nơi quán Ba Lù đã cắm rễ hơn 70 năm, cô giải thích chợ này xưa ở ngay rạp Thủ Đô, kế bên rạp Thủ Đô thì có khách sạn Thủ Đô bự lắm nên dân tình ở đây gọi chết tên là chợ Thủ Đô dầu chánh quyền đặt tên mới là chợ Phùng Hưng. Cô còn chia sẻ kỷ niệm: “Rạp Thủ Đô ngày xưa là rạp Eden Chợ Lớn đó con, hồi cô còn trẻ rạp này toàn chiếu phim kinh dị Mỹ, cũng có diễn tuồng cải lương thay vào những ngày không chiếu phim. Sau 1975 thì chiếu hí

Rạp Thủ Đô ngày nay đã trở thành Nhà hát Nghệ thuật hát bội - NGUỒN: DU YÊN

kịch, cải lương, hát bội... từ từ không còn chiếu nữa”.

Theo google, người chủ rạp hát Thủ Đô tên là Nguyễn Tấn Đức, quê quán thuộc tổng Long Hưng, Trung Quận, Chợ Lớn, xuất thân là nhà sĩ du học bên Pháp về. Ông Đức cùng thời với vợ chồng bác sĩ Lương Phán – bác sĩ Nguyễn Thị Lợi và ông Trần Văn Khê, nhà nghiên cứu văn hóa, âm nhạc cổ truyền Việt Nam. Ông Đức và bà Lợi là chị em ruột. Ông Đức còn là chủ rạp Tân Việt trên đường Đồng Khánh. Rạp Thủ Đô (Eden Chợ Lớn) có trước rồi xây rạp Tân Việt sau này. Ông Đức còn là chủ chung cư Canberra

(cho lính Úc thuê nên gọi là Canberra) và khách sạn Thủ Đô.

Sau năm 1975, mọi thứ thay đổi, kể cả quyền sử dụng tài sản của ông Đức. Và Rạp Thủ Đô ngày nay đã trở thành Nhà hát Nghệ thuật hát bội. Tuy Rạp Thủ Đô đã xuống cấp quá nhiều, nhưng nó vẫn may mắn hơn hàng trăm rạp hát từng lừng lẫy khác ở Sài Gòn trước 1975 - giờ chỉ còn là những cái xác khô, có nơi thì thành khách sạn, nhà hàng, quán bar, nơi giữ xe, thậm chí là những tiệm cà phê, ăn uống vỉa hè nhếch nhác ngoài rạp vốn chỉ còn lại tên rạp xưa.

Sau khi ngồi nghe lỏm bà chủ Ba Lù nói chuyện về Rạp Thủ Đô, tôi về tìm kiếm thử quá khứ của rạp này và vô tình đọc được một đoạn khá thú vị, xin mượn để kết phần một về quán “cà phê xào” này: “Có thể nói, đặc điểm nổi bật của xi-nê Sài Gòn thời xưa là có nhiều rạp chiếu ‘thường trực’ (permanente), thường từ 9 giờ sáng đến 11 giờ đêm. Khán giả có thể mua vé vào xem bất cứ lúc nào, xem chán thì ra. Vì thế, có người lợi dụng những rạp máy lạnh để đánh một giấc ngủ trưa. Thật là một công được cả đôi việc. Ngủ chán, thức dậy xem tiếp! Tuy vậy, chiếu thường trực cũng

có điều bất tiện nếu bạn vào rạp giữa lúc phim đang chiếu đoạn cuối. Đối với loại phim trình thám, nếu không vào rạp từ đầu phim sẽ mất đi sự hồi hộp nếu biết trước đoạn kết. Cũng có trường hợp vai chính lúc bạn vào xem khúc cuối có thể bị cụt chân nhưng lại hoàn toàn không biết rõ ‘lai lịch’ tại sao chân lại bị cụt. Chẳng khác nào chỉ thấy ngày 30-4-1975 thiên hạ chạy giặc, di tản chiến thuật một cách rầm rộ mà không biết xưa kia người Sài Gòn sống, làm việc và ăn chơi ra sao! Tất cả chỉ vì không vào đúng lúc bắt đầu phim.” - Từ vietstamp.net

DU

NGÀY 24-8-2024

Hai Dang Tran

Tôi có hai đứa cháu sống và buôn bán ở Ukraine nên theo dõi rất sát tình hình chiến sự. Mới đây, đọc bài “Tiến vào Nga” (ghi chú của BBT: “Tiến vào Nga” của tác giả Vũ Hiến, đã đăng tại: <https://baotreonline.com/tin-tuc/ghi-nhan-trong-tuan/tien-vao-nga.baotre>). Tôi tin rằng có cho vàng Ukraine cũng không dám tiến vào đất Nga, có vài bất lợi, thứ nhất, giúp Putin tuyên truyền Nga đánh vì tự vệ, và Ukraine là kẻ xâm lăng. Thứ hai, càng mở rộng trận địa, Ukraine sẽ thiếu quân, vì dân số Ukraine mỏng hơn, mặt trận bị dàn trải rộng, chưa nói đến việc tiếp vận tốn kém hơn, chậm chạp hơn. Có thể đây là một chiến lược của NATO, trong đó có Mỹ cố vấn và “đỡ đầu”, mặc dầu họ tuyên bố chỉ “ngồi quan sát” mà thôi...

NGÀY 25-8-2024

Minh Tâm

Trên báo Trẻ số này có nhắc đến nhà văn Tiểu Tử,

đây là một tác giả mà tôi mê say khi lần đầu tiếp xúc với báo chí hải ngoại. (bài “Truyện ngắn của Tiểu Tử, trong mục “Tài Liệu Văn Học”, đã đăng tại: <https://baotreonline.com/van-hoc/tai-lieu-van-hoc/truyen-ngan-cua-tieu-tu.baotre>).

Trước hình như báo Trẻ có đăng một vài truyện của ông, trong đó có truyện ngắn “Con Mén” mà tôi rất thích. Không rõ tôi muốn đọc lại, có thể tìm ở đâu?

Bạn có thể xem thêm một số truyện khác của nhà văn tiểu tử tại trang website của “Hội Ái Hữu Petrus Trương Vĩnh Ký Úc Châu”: <https://petruskyaus.net/nha-van-tieu-tu/>

NGÀY 23-8-2024

Tham Quyen

Chồng tôi suýt bỏ mạng vì cộng sản, bản thân trốn chạy cộng sản hai lần. Nhưng giờ nghe chửi cộng sản ra rả tôi lại chán, ngán tới cổ. Cộng sản VN bây giờ không còn là cs của 50 trước, chúng đã thay hình, biến dạng, dầu bản chất của chúng cũng vậy, có khi còn tàn độc hơn. Tôi không muốn đọc những bài viết nặng nề, cay cú, trừ tác giả Tường Năng Tiến, cách viết như đùa, chơi chơi, tung tung nhưng thâm thúy và lôi cuốn đến dòng cuối...

Suy Đi Ngẫm Lại

Những người thành công luôn luôn tìm kiếm cơ hội để giúp đỡ người khác. Những người không thành công luôn luôn hỏi, “Tôi được lợi gì?”

BRIAN TRACY

Biểu cảm trên gương mặt của người phụ nữ quan trọng hơn quần áo nàng mặc trên người.

DALE CARNEGIE

Cuộc sống không có ước mơ cũng giống như một con chim gãy cánh.

DAN PENA

MINH HẢI

Văn hóa Nhật Bản

Văn hoá Nhật Bản bao gồm rất nhiều những lễ nghi, quy tắc hành xử, trong đó cách ứng xử nơi công cộng là điều quan trọng, chúng ta cần học hỏi.

■ Đi tàu điện ngầm/xe bus hay các phương tiện công cộng khác

- Xếp thành hàng khi lên tàu, không chen lấn. Nhường đường cho người bước xuống mới đi lên tàu
- Không cố chạy đuổi theo tàu hay đứng cản trở người khác lên tàu
- Không gây tiếng ồn, không xả rác bừa bãi
- Không ăn uống trên tàu
- Nhường ghế cho người già, phụ nữ, trẻ em ...
- Không ngồi vào ghế ưu tiên nếu không thuộc đối tượng này.

■ Đi siêu thị

- Xếp hàng khi chờ thanh toán
- Không gian lận, trộm cắp
- Không gây mất thời gian ở quầy thanh toán

■ Đi thang máy, thang cuốn

- Xếp hàng và chờ người bên trong ra hết mới bước vào
- Chỉ đứng một bên của thang cuốn, không dàn hàng hai
- Vứt rác đúng nơi quy định

Bạn sẽ ngạc nhiên nếu đến Nhật vì ở đây có rất ít thùng rác công cộng. Tuy nhiên, người Nhật luôn có ý thức vứt rác đúng quy định bằng cách luôn mang theo túi nylon nhỏ để đựng rác. Vì thế dù có ít thùng rác nhưng đường phố Nhật vẫn luôn sạch bóng.

MH- THEO DU HỌC NHẬT BẢN

BẢO HUÂN

Đúng giờ

Người Việt thường hay tự giễu “Không ăn đậu không phải Mễ, không đi trễ không phải Việt Nam”.

Trong những tiệc cưới hỗn hợp, cả Việt và Mỹ, khách sẽ thấy khách Mỹ đã ngồi ngay ngắn từ đời nào, sau đó khách Việt áo sống rườm rà lác đác bước vào. Nếu quan sát kỹ, sẽ thấy rất xấu hổ. Đúng hẹn, đúng giờ khi được mời hay lời hẹn là một nếp sống văn minh. Huống gì là một tiệc cưới có khi đã nhận được thiệp mời ít nhất 6 tuần, hoặc hơn. Có nhiều lý do bao biện cho việc đi trễ, là “Ai cũng trễ, mắc chi mình phải đi sớm. Đi sớm cũng phải chờ thôi mà”

Thậm chí còn có suy nghĩ kiểu “ban ơn”:

“Đi đám cưới là đóng hụi chết, chứ mình có “được” gì đâu!”

Ai cũng có 24 giờ trong một ngày, thời gian ai cũng quý như nhau. Nhưng người ta đến đúng giờ không phải là thời gian của họ thừa thãi.

Một bộ cánh đắt tiền hay một gương mặt được trang điểm lộng lẫy không nói lên được điều gì cả, không nâng bạn lên được nếu bước vào bữa tiệc trễ nải, lúng ta lúng túng như người có lỗi.

VÀI NGUYÊN TẮC VỀ GIỜ GIẤC

- Ở nhà hàng: đến muộn hơn 5 phút được coi là thiếu tôn trọng người khác, nhất là người mời.
- Phim hoặc show ca nhạc: đến sớm trước khi chương trình bắt đầu ít nhất 5 -10 phút.
- Lễ cưới: Đến sớm ít nhất 10 đến 15 phút.
- Tiệc tùng hoặc tụ tập: Đặc biệt là đối với các bữa tiệc nhỏ thì thời gian càng chính xác. Tiệc lớn thì thời gian cho uyển chuyển hơn, nhưng đến muộn hoặc dự kiến trễ 15 phút thì nên gọi cho chủ nhà để thông báo.

BẢO HUÂN MICROSOFT AI

Đường vẫn ngược chiều

NG. T. THANH DƯƠNG
ARLINGTON, TX

Đại hội toàn trường của trường trung học được tổ chức trong một nhà hàng lớn ở quận Cam California năm nay có rất nhiều người tham dự, vì địa thế thuận lợi và vì mấy năm rồi trường chưa họp mặt lần nào nên ai cũng nao nức cố gắng thu xếp những chuyện bận rộn riêng tư để có dịp gặp thầy xưa bạn cũ ...

Phượng cũng thế, chàng từ thành phố Seattle về đây.

Mẫn, người trong ban tổ chức đại hội đã thông báo trước cho Phượng

biết là buổi họp mặt sẽ có Nguyễn thị Bông, tên một người con gái mà chàng còn nhớ mãi vì cái tên dễ nhớ và vì một thuở chàng đã từng yêu..

Ngày xưa Mẫn cũng như các bạn cùng lớp không ai là không biết mối tình si của Phượng dành cho Bông cho nên hôm ấy Mẫn hào hứng dặn dò:

- Này Phượng, tao nghe nói Bông độc thân từ lâu sau khi hai vợ chồng chia tay đường ai nấy đi, Bông sang Mỹ thăm con trai đang du học và có ý định muốn ở lại Mỹ. Bây giờ “tình thế” đã đổi chiều, dịp này biết đâu Phượng và Bông lại có

nhân duyên với nhau

Phượng đã lùng khùng:

- Ừ thì... để xem gặp lại nhau trái tim mình có... đập loạn xạ như ngày xưa không.

Mẫn khích lệ bạn:

- Đàng nào mà cũng phải tìm duyên mới, lấy Bông là lấy được người trong mộng và... cứu được một người từ Việt Nam sang Mỹ luôn.

Phượng đến nhà hàng đúng giờ đã thấy người ta hiện diện gần kín mọi bàn, Các bạn trong ban tổ chức đang lảng xảng bận rộn chàng tự tìm một bàn còn chỗ trống và ngồi xuống. Bàn 10 người

mà thêm chàng mới là 5 người.

Họ toàn là những khuôn mặt lạ có thể là khác lớp, khác niên khoá.

Phượng chưa kịp bắt chuyện xã giao để làm quen với ai thì Mẫn đã đến và chỉ một phụ nữ ngồi đối diện Phượng hân hoan giới thiệu:

- Còn nhớ ai không? Nguyễn Thị Bông nè... Còn đây, xin giới thiệu với chị Bông, anh ta là Nguyễn Văn Phượng.

Hai người nhìn nhau, cùng ngỡ ngàng trong ánh mắt vì nếu không có Mẫn giới thiệu thì chắc gì họ đã nhận ra nhau nhanh chóng sau hơn 40 năm xa cách.

Phượng lên tiếng trước:

- Chào Bông, không ngờ được tái ngộ Bông mà lại càng không ngờ tôi chọn đúng bàn này. Tôi xin lỗi đã không nhận ra Bông ngay...

- Bông cũng không nhận ra anh Phượng. Thời gian và cuộc sống đã làm chúng ta thay đổi quá nhiều.

Quay qua Mẫn, Bông nói:

- Ngay như anh Mẫn có nhiều điểm đặc biệt mà mãi Bông mới nhận ra anh ấy, là trưởng lớp chúng mình ngày xưa nhờ...

Mẫn nhanh nhẩu cướp lời bạn:

- Nhờ cái miệng rộng nụ cười toe toét như các bạn cùng lớp thường đùa

chứ gì...

Mẫn lại cười thoải mái và nói tiếp:

- Có vài đứa còn nói cụ thể là tôi có nụ cười toe toét rộng đến mang tai, rộng như... miệng chảo, rộng như... cái nia. Tất cả đều đúng quá.

Bông thành thật khen:

- Anh Mẫn vẫn vui tính hay đùa như xưa, nhờ thế trông anh trẻ phây phây. Qua đây Bông đã gặp gỡ vài bạn xưa thấy ai sống ở Mỹ cũng tương mạo đẹp để phong lưu hẳn ra...

Mẫn vui đùa:

- Có khi bên trong đang lo sâu vì mất việc, vì nợ nhà nợ xe đấy Bông ơi. Mà này, nhìn tướng tá Phượng phong lưu thế này ai biết ngày xưa là Phượng còm ròm nhứt nhát, thấy con gái thì lăm la lăm lét nhĩ...

Quay nhìn Bông, Mẫn nói tiếp:

- Tôi còn nhớ ngày xưa bạn bè cùng lớp cứ trêu chọc và ghép tên hai bạn thành “Bông Phượng” và... hình như anh Phượng thích được ghép tên lăm thì phải? mỗi lần bị trêu là anh đỏ mặt lên vì sung sướng.

Phượng vui vẻ gật đầu:

- Không ngờ anh Mẫn vẫn nhớ cái kỷ niệm... vô duyên này của tôi, vì ngày ấy Bông đã không thích tôi mà còn ghét tôi ra mặt nữa chứ.

Mẫn đứng lên:

- Tôi xin kiểu hai bạn để đi đón tiếp khách khác nhé. Chúc “Bông Phượng” cùng nhau tìm về kỷ niệm.

Bây giờ Phượng mới nhìn Bông kỹ hơn, là một phụ nữ héo hon không còn giữ lại nét nào của cô học trò cấp ba xinh đẹp mà Phượng đã từng mơ ước, gương mặt Bông già nua, đôi mắt với những vết nhăn vết quầng thâm chằng chịt đã trải qua những đoạn đường đời lo toan vất vả, mái tóc rụng xơ xác chỉ còn mỏng tanh dù nàng đã cố tình chải cho phồng ra vẫn không che giấu nổi sự trống vắng trên da đầu.

Làm sao Phượng có thể nhận ngay ra Bông với hình ảnh ngày xưa mái tóc dày đen đưa trên bờ vai xinh mà bao lần Phượng từng thức trắng đêm tìm vần thơ đẹp cho xứng với mái tóc huyền mơ mộng ấy.

o O o

Sau buổi đại hội trường vui vẻ nhưng có một chút buồn băng khuâng đến với Phượng chính là Bông. Không ngờ Bông thay đổi đến thế.

Tình yêu xưa không còn, chàng chỉ thấy thương cảm cho một nhan sắc đã tàn phai.

Bông là mối tình đầu của Phượng từ năm học đệ tam, Phượng mới 16 tuổi, hai đứa cùng lớp cùng tuổi mà chẳng cùng một tâm tư.

Bông xinh đẹp học giỏi con nhà giàu còn Phượng học lực trung bình lại là con nhà nghèo, dáng cao gầy gò trông càng thảm hại. Nhiều bạn trai cùng lớp và khác lớp đều thích Bông thì Bông đời nào thêm để ý đến Phượng, nàng thừa biết Phượng si mê nàng và xem tình yêu ấy như một trò đùa vậy mà Phượng vẫn không hề nản lòng, cứ miệt mài tập làm thơ với những hình ảnh Bông, nào là mái tóc em, nào là nụ cười em, nào là dáng em... mọi thứ đều nên thơ và đẹp đẽ.

Cuối năm đệ nhị Phượng đã rứt rứt đưa cuốn lưu bút cho Bông, nhưng Bông kiên kỳ từ chối:

- Xin lỗi Phượng nhé, tôi không có thì giờ...

Phượng cố nài nỉ:

- Bông... làm ơn làm phúc viết cho Phượng vài dòng làm kỷ niệm, muốn viết gì cũng được miễn là có nét chữ của Bông.

Nàng đã thương hại cầm lấy cuốn lưu bút và hôm sau đưa trả lại Phượng, nàng viết một câu duy nhất: “Tôi và Phượng là hai đường ngược chiều không bao giờ gặp nhau, Phượng đừng theo đuổi tôi cho mất công”

Những lời này đã làm Phượng thất vọng và đau đớn vậy mà Phượng vẫn si mê như con thiêu thân đâm đầu vào ánh đèn, Phượng đã viết cho Bông mấy hàng chữ và đưa tận tay nàng: “Bất cứ lúc nào

Bông quay đầu lại, đối hướng đi cùng chiều với Phượng thì Phượng xin sẵn sàng đón nhận”

Những lời yêu tuyệt vọng đáng thương ấy chẳng làm nàng cảm động mà trái lại Bông càng tỏ ra khó chịu mỗi khi phải đối diện Phượng.

Sau khi xong tú tài Phượng vào đời lính vì thất tình, chàng ôm mối tình tuyệt vọng, mối tình đơn phương. Bông luôn là hình ảnh xinh đẹp, như một thiên thần ở trên cao mà không bao giờ Phượng có thể với tới.

o O o

Tiếng điện thoại reo vang, khi Phượng cầm phone lên là tiếng của Bông, nàng rụt rè ái ngại:

- Phượng có bận rộn gì không? Bông gọi có làm phiền gì không?

Phượng bỗng nhớ lại giây phút xưa khi Phượng rụt rè ái ngại đưa cuốn lưu bút cho Bông, nhưng hôm nay chàng không chảnh như nàng, chàng nhún nhường đáp:

- Dù bận thì tôi vẫn vui khi được tiếp phone Bông mà.

Giọng Bông hớn hờ hắt lên:

- Gặp lại Phượng trong buổi đại hội trường Bông mừng ghê vậy đó, nhưng hôm ấy đông người và ồn ào mình không nói chuyện được nhiều. Bông mới qua Mỹ chưa có bạn bè nhiều để tâm sự, may

mà... có Phượng.

- Bông có duyên với trường với bạn đấy, sang Mỹ du lịch đúng vào dịp trường họp mặt chứ biết đời nào chúng ta mới có thể gặp lại...

Bông thân mật:

- Nghe Mẫn kể hoàn cảnh Phượng bây giờ Bông vừa buồn vừa mừng, buồn vì biết vợ Phượng qua đời hơn 2 năm nay và các con ở xa chắc Phượng cô độc lắm, nhưng cũng mừng vì 3 đứa con của Phượng đều ăn học đàng hoàng.

- Tôi cũng vui vì các con ngoan, bây giờ tôi thanh thoi nghỉ hưu non rồi Bông ạ.

Bông tiếc rẻ:

- Nghỉ sớm uống vậy, Bông nghe nói làm hãng Boeing lương cao lắm mà...

- Tôi ra trường làm kỹ sư cho Boeing đến ngày nghỉ hưu non là bền bỉ lắm rồi, phải nghỉ sớm và tận hưởng cuộc sống khi còn sức khỏe chứ Bông.

Bông chuyển sang than thở:

- Công nhận sống ở Mỹ sướng thật, có làm có hưởng. Phượng may mắn đi Mỹ từ năm 1975 tuổi trẻ đôi mươi tha hồ có cơ hội ăn học làm lại cuộc đời, còn Bông lận đận tới giờ này mà giấc mơ đi Mỹ vẫn lửng lơ và đứa con trai thì du học không biết có cách gì ở lại? Phượng cho con trai Bông một lời

khuyên đi...

- Theo tôi thì cháu cứ học cho giỏi, khi tốt nghiệp nếu xin được việc làm ở Mỹ thì có hy vọng xin được thẻ xanh ở lại...

Phượng đã nghe Bông kể sơ về hoàn cảnh gia đình, hai vợ chồng Bông đã ly dị vì người chồng thiếu trách nhiệm với vợ con, Bông phải vất vả làm ăn và lo cho đứa con trai duy nhất du học, nàng đã dành bao ước vọng tương lai tốt đẹp cho con.

Giọng Bông bỗng buồn rầu:

- Phượng ơi... Bông nhớ lại ngày chúng mình còn học chung mái trường mà tiếc quá, ngày ấy Bông ngây thơ khờ khạo không nhận ra mối chân tình của Phượng. Bông thật đáng trách phải không Phượng?

Giá mà những lời nói dịu êm này Bông thốt ra mấy chục năm trước thì Phượng đã sung sướng biết bao, nhưng cái tình cảm đầu đời ấy đã chết dần mòn theo thời gian lúc nào rồi. Phượng ngạc nhiên không hiểu sao đã có thời chàng yêu Bông đến thế và Phượng cũng ngạc nhiên sao hôm nay tự dưng Bông nhắc lại chuyện này?

Chàng chỉ biết an ủi bạn:

- Tôi không trách gì Bông đâu, tình cảm tuổi học trò mà, cả hai đứa mình đều vụng dại như nhau, chẳng ai là người có lỗi....

Nhưng Bông vẫn tự trách

mình:

- Bông vẫn nhớ lời viết vô tâm của mình trong cuốn lưu bút của Phượng. Hôm nay ông trời run rủi Bông gặp lại Phượng, cho phép Bông làm kẻ quay đầu đi trở lại con đường cùng chiều để tạ lỗi Phượng và để hai đứa đi chung đường nhé...

Phượng còn đang ngỡ ngàng thì Bông đã thao thao nói tiếp dường như những câu này đã được sắp đặt sẵn trong đầu:

- Bông và Phượng mỗi đứa đang dở một cách và giống nhau nỗi cô đơn, tình cảm xưa dành cho Bông chả lẽ không còn chút nào trong lòng Phượng? Vậy Bông xin Phượng... làm hôn thú và bảo lãnh Bông ở lại Mỹ, được không? Chúng ta sẽ đi nốt quãng đường đời còn lại.

Giây phút này thì Phượng quá ngỡ ngàng và kinh ngạc, chàng không ngờ Bông đã thẳng thắn đưa ra lời đề nghị thực tế này.

Phượng bây giờ là một người đàn ông lịch lãm với cuộc sống phong lưu, tài chánh vững chắc. Tiền hưu tại Boeing của chàng là tiền triệu, mỗi tháng mấy ngàn đô chàng xài không hết, chàng là niềm ước mơ của nhiều phụ nữ, vợ mất mới 2 năm mà Phượng đã có vài cơ hội quen biết với những phụ nữ độc thân, cũng tương xứng với trình độ, nếp sống như chàng, cũng tỏ ra mặn mà với chàng

mà Phượng còn chưa có ý định tái hôn ngay lúc này thì nói gì đến cái tình cảm đã nguội lạnh với Bông..

Tội nghiệp Bông, tưởng Phượng vẫn là thằng học trò khờ khạo vì tình yêu năm nào.

Phượng bối rối tìm cách trả lời Bông:

- Tôi... chưa có ý định kết hôn lần nữa... tôi đang vui hưởng cuộc sống thanh thoi về hưu.

Nàng nài nỉ như ngày xưa Phượng đã nài nỉ nàng viết mấy chữ vào cuốn lưu bút:

- Nếu Phượng không còn yêu Bông thì coi như... làm phúc giúp Bông đi... Làm xong giấy tờ Bông hứa sẽ ly dị và không làm gì ảnh hưởng đến Phượng đâu.

Vốn tính cả nể thật khó khăn lắm Phượng mới dám thốt ra:

- Tôi... xin lỗi Bông, tôi không thể.

Bông nài nỉ tiếp:

- Chắc là Phượng đang có người yêu chứ gì, Bông biết mà, Phượng còn phong độ lắm. Bông không dám làm khó Phượng nữa, nhưng nếu Phượng có thể giúp cho con trai Bông được ở lại thì Phượng có giúp không?

- Bông nói gì tôi chưa hiểu? tôi chỉ có thể cho cháu những lời khuyên như vừa rồi.

- Thì Phượng nói có đứa

con gái còn độc thân đó, nó cỡ tuổi con trai Bông, cho hai đứa kết hôn đi, kết hôn thật hay giả cũng được, tùy theo quyết định của cha con Phượng, cách nào mẹ con Bông cũng chịu hết...

Chỉ sau vài ngày gặp lại nhau mà trong đầu óc nàng đã vẽ ra những tính toán này. Chàng trả lời ngay:

- Không được, chúng tôi không thể làm điều giả dối.

Nàng hờn mát:

- Anh thật khó tính khác hẳn Phượng ngày xưa.

Phượng giải thích:

- Giả vờ kết hôn để giúp người vào Mỹ là sai trái pháp luật, chúng tôi sống ở Mỹ phải tôn trọng luật pháp Mỹ.

Biết không thể nhờ cậy gì Phượng nên Bông đã lạnh nhạt nói chuyện vài câu xã giao lấy lệ và tạm biệt.

Phượng nhớ hôm gặp Bông ở đại hội trường chính Bông đã chủ động chuyện trò với Phượng rất vồn vã thân tình, trước khi chia tay nàng đã không quên xin số điện thoại của Phượng. Thì ra chỉ vì mục đích này.

Phượng khẽ thở dài.

Ngày xưa Phượng và Bông là hai đường ngược chiều. Hôm nay con đường ngược chiều ấy càng dài và càng xa...

NTTD

NGUYỄN THỊ THANH DƯƠNG

Trở về

(Cảm tác “Đi mãi” của Cung Lan).

*Trở về tìm giấc ngủ ban trưa
Ngọt ngào trong tiếng mẹ hát ru
Hồn tôi là ca dao tục ngữ
Mẹ tặng tôi từ thuở bé thơ.*

*Tôi thấy lũy tre của quê nhà
Cánh diều ai thả bóng chiều xa
Đi mãi tưởng đã quên nguồn cội
Quên hương linh mồ mả ông bà.*

*Trở về để thấp một nén hương
Đứa con đã phiêu bạt mấy phương
Một phương này vẫn là duy nhất
Xa cách bao năm chẳng lạc đường.*

*Trở về tìm giấc mộng thanh xuân
Bài hát xưa nghe đã nhiều lần
Thổn thức: “Ngày em hai mươi tuổi”. **
Vẫn còn khóc được, vẫn băng khuâng.

*Tôi thấy chiếc áo thuở đôi mươi
Nằm ngoan trong ngăn tủ đợi tôi
Rộn ràng tôi mặc vào làm dáng
Áo màu tôi thích vẫn chưa phai.*

*Tôi thấy con hẻm xưa đại khờ
Xóm tôi ngày nắng hay ngày mưa
Có người đi tìm hoài con hẻm
Có người đứng ngoài ngõ mà mơ.*

*Đi mãi cũng có lúc mỏi lòng
Sông ơi dù đã chảy mấy dòng
Tủi thân sông muốn về với biển
Sẽ chẳng bao giờ cạn nhớ mong.*

*Trở về tìm lại tình thân thương
Đây mái nhà xưa đây cố hương
Tìm lại kỷ niệm êm đêm cũ
Và gọi tên người một cố nhân.*

NTTD

**“Ngày em hai mươi tuổi” nhạc Phạm Duy

Một ngày du ngoạn Nha Trang - Sông Cầu

Hôm ấy, chúng tôi khởi hành từ Nha Trang lúc 5 giờ sáng, theo kế hoạch, điểm đến xa nhất là Nhất Tự Sơn, một hòn đảo nhỏ ở thị trấn Sông Cầu, thuộc tỉnh Phú Yên, cách Nha Trang khoảng 200 km về hướng Bắc.

ĐÀO T. THANH TUYẾN
SÀI GÒN, VN

C húng tôi ra đến Phú Yên vừa kịp lúc ăn sáng và món bánh hủi, lòng heo được lựa chọn vì là món ngon nổi tiếng của nơi này, khi mà hai bên đường bắt đầu từ thành phố Tuy Hòa trở ra đã thấy khá nhiều quán và đông khách ăn. Chúng tôi vào một quán bên đường ở ga Hòa Đa, Tuy An. Món ăn được bày trên bàn mới hấp dẫn làm sao. Một đĩa chính là thịt luộc được xếp rất đẹp gồm có: thịt ba

chỉ, thịt đùi, lòng heo, cật, tim, gan... mang ra nóng hổi, thơm mùi thịt luộc và gia vị, trên mặt có ít hành chần rất gọi thèm (trước khi mang ra cho khách, chủ hàng trưng kỹ đĩa thịt qua nhiều lượt nước sôi). Đĩa bánh hủi phết mỡ hẹ nhìn là muốn ăn ngay. Tiếp nữa là đĩa rau sống lặt: xà lách, rau thơm, dưa leo, giá; chén mắm ớt tỏi đặc lên mới gây thêm hơn nữa, bên cạnh là đĩa bánh tráng nhúng. Thêm tô cháo lòng và bánh

tráng nướng làm nên trên bàn ăn một bức tranh thật sinh động, gây cảm giác đói cồn cào!

Lấy miếng bánh tráng, bỏ rau sống vào, rồi đến bánh hủi và thịt luộc, lòng... Tôi thú thật khó diễn tả cái ngon của món này khi tất cả mặn, ngọt, chua, cay, béo... làm nên vị ngon khá đặc biệt, vừa miệng.

Bẻ miếng bánh tráng nướng thơm, giòn rụm thêm vào từng ấy vị một vị khác hơn làm cho cái cuốn, ngon

đậm đà. Cuối cùng chén cháo lòng kết thúc bữa ăn. 5 người ăn 4 phần, no căng. Ai nấy đều hài lòng.

Dự tính là đi một lèo đến Nhất Tự Sơn, nhưng trên Quốc Lộ 1A, đoạn gần dốc Vườn Xoài, nhìn thấy cầu gỗ ông Cọp thấp thoáng sau những hàng dừa, chúng tôi dừng xe lại. Chiếc cầu gỗ mảnh mai bắc qua sông Phú Ngân, nối liền các thôn phía bắc xã An Ninh Tây, Tuy An với phường Xuân Đài, Sông Cầu. Cây cầu dài khoảng 800m, rút ngắn khoảng cách 10 km nếu di chuyển từ huyện Tuy An qua thị xã Sông Cầu. Rẽ xuống đường đất nhỏ khoảng 100m là đến điểm thu lệ phí đầu cầu. Cảnh khá đẹp và nên thơ xung quanh một vùng sông nước bao la. Xe máy qua cầu không nhiều nhưng đủ làm nên âm thanh lào rào. Bên dưới sông những người xúc ốc, hến lặn lẽ làm nên một nét đẹp vùng quê đặc biệt. Với người

Bãi đá ở Nhất Tự Sơn

yêu thiên nhiên và thích chụp hình thì đây là nơi quá lý tưởng để ghi lại những hình ảnh đẹp.

Nhất Tự Sơn, là một hòn đảo nhỏ, hoang sơ, diện tích khoảng 6 ha, nằm ở cửa vịnh Xuân Đài, cách đất liền chỉ khoảng 300m. Điểm đặc biệt nơi đây là khi thủy triều rút xuống có thể đi bộ trên một con đường tự nhiên qua đảo. Theo các tài liệu, tên gọi Nhất Tự Sơn xuất phát từ hình dáng của đảo và con đường này, nhìn từ xa trông giống như chữ “Nhất”

(tiếng Hán). Hòn đảo nhỏ này còn được xem như bức bình phong giúp cho làng chài Mỹ Thành và Hải Mỹ không bị ảnh hưởng nhiều trong mùa mưa bão.

Hôm chúng tôi đến, thật may mắn khi thủy triều xuống nên có thể tà tà vừa đi ra đảo ngắm cảnh, chụp hình. Nhiều người đã đến đây vào lúc thủy triều lên, nước mênh mông, muốn qua đảo phải thuê ghe và chèo trên đảo chờ đến chiều thủy triều rút để tận hưởng cảm giác đi bộ

trên con đường lộ ra giữa biển. Theo kinh nghiệm của ngư dân, thường thì từ mùng 1 đến 15 âm lịch thủy triều sẽ rút vào buổi chiều, từ mùng 15 đến cuối tháng âm lịch, thủy triều sẽ rút vào buổi sáng. Chúng tôi đi hoàn toàn không coi ngày nhưng được ngắm trọn con đường cả một buổi sáng. Vài bạn nhỏ trong làng lang thang chơi vớ vẩn trên con đường nói với chúng tôi rằng, đến chiều nước mới lên, mực nước cao nhất cũng chỉ tới ngực người lớn.

Theo ý tôi, Nhất Tự Sơn đẹp không chỉ vẻ hoang sơ của đảo rừng mà còn là bãi đá rộng mênh mông dưới biển. Một con đường bê tông nhỏ cho khách đi và ngắm đảo. Những bãi đá màu đen và vàng nằm cạnh nhau, trên những bãi đá lại có những khối đá nhô cao đủ hình thù rất đẹp tha hồ cho khách thả trí tưởng tượng mình vào đó. Có những bãi đá màu đen bằng phẳng

Cầu gỗ Ông Cọp

chạy dài cảm giác như một sân khấu trình diễn thời trang, lại có những cột đá màu vàng tạo cảm giác như chiếc ngai khổng lồ giữa trời biển... ngắm mãi không chán. Vào thời điểm thủy triều rút xuống thấp nhất nên chúng tôi ngắm được trọn vẹn bãi đá này. Trên đường vòng quanh đảo, những đoạn khó đi có những tấm bê tông bắc ngang qua. Tuy nhiên, bạn có thể đi trên ghềnh đá, cũng không nguy hiểm, chỉ cần đi chậm, cẩn thận. Càng đi, bạn sẽ khám phá được nhiều dấu vết thú vị trên thêm đá. Nhiều người đã đi một vòng quanh đảo và cho biết đã gặp những hang động kỳ thú với những cột sóng xoáy đánh vào đá khá ngoạn mục. Cũng như họ đã đi lên đến nơi cao nhất của đảo bằng con đường mòn lên núi. Đứng trên 2 chiếc cầu tàu một bên đất

liên và một bên đảo nhìn phía nào cũng đẹp giữa vùng trời nước bao la...

Quá trưa mà nước lên rất chậm, chỉ liếm chút mép con đường. Được một lần đi bộ trên con đường giữa biển, ngắm cát, sỏi, vỏ sò ốc lạo xạo dưới chân... đã là rất thú vị rồi!

Rời Nhất Tự Sơn, chúng tôi ghé đến nhà thờ Măng Lăng trên đường đi. Và đập Tam Giang cách nhà

thờ Măng Lăng khoảng 1 km cùng tuyến đường, là một đập tràn chắn ngang sông Cái. Gọi là Tam Giang bởi là nơi 3 con sông gặp nhau nhưng thật ra, bạn thấy ở đây chỉ duy nhất dòng sông Cái chảy qua. Đập dài khoảng 1 km là con đường nối hai bờ sông, người dân có thể đi xe đạp hay đi bộ qua sông mà không cần đi thuyền. Tàu thuyền

muốn đi qua phải chờ mùa nước lớn. Một khung cảnh khá đẹp với dòng nước tràn tung bọt trắng xóa, xa xa bên kia sông có một ngôi nhà thờ nhỏ càng thêm vẻ lãng mạn.

Sau bữa cơm trưa ở thành phố Tuy Hòa, chúng tôi ghé đền Lương Văn Chánh, vị Thành Hoàng có công lớn khai khẩn đất Phú Yên thời nhà Nguyễn. Khuôn viên

Con đường lộ ra khi thủy triều xuống

đền thờ khá rộng, điểm đặc biệt của nơi này là trước đền có cây bồ đề cổ thụ có 3 thân, cao 21m, có 4 bộ rễ chia làm 3 cổng rất đẹp.

Phía trước cây bồ đề đặc biệt này còn có một cây bồ đề đặc biệt khác mà theo tài liệu, đền thờ Lương Văn Chánh được xây dựng vào những năm 30 của thế kỷ XVII. Theo thời gian, ngôi đền bị hư hỏng, sụp đổ thì cây bồ đề mọc lên và bám rễ từng chùm chặt vào bức tường phía trước ngôi đền. Đến năm 1822, thời vua Minh Mạng, ngôi đền được xây lại. Như vậy, ước tính tuổi của 2 cây bồ đề này đến nay khoảng 200 năm tuổi.

Theo Wikipedia, Lương Văn Chánh là một võ quan của chúa Nguyễn thời Lê trung hưng, người có công chiêu tập lưu dân khai khẩn, mở mang và phát triển vùng

Đền Lương Văn Chánh
- Tuy Hòa

đất Phú Yên. Ông sinh khoảng thập niên 40 của thế kỷ thứ 16. Theo sử liệu triều Nguyễn, ông là người huyện Tuy Hòa, Phú Yên và có nguyên quán ở xã Phụng Lịch, huyện Hoằng Hóa, tỉnh Thanh Hóa. Năm 1558, ông theo Nguyễn Hoàng vào Thuận Hóa. Trong sự nghiệp mở đất, năm 1597, khi ấy đang là Tri huyện Tuy Viễn, trấn An

Biên, ông nhận sắc lệnh của chúa Nguyễn Hoàng đưa 4000 lưu dân vào khai khẩn vùng đất phía Nam của Đại Việt từ đèo Cù Mông đến đèo Cả (địa bàn tỉnh Phú Yên ngày nay). Ông cùng lưu dân khẩn hoang, lập ấp, tạo nên làng mạc đầu tiên trên châu thổ sông Đà Diễn, sông Cái. Ông mất ngày 19 tháng 9 năm 1611 (Tân Hợi) tại thôn

Long Phụng, xã Hòa Trị, được nhân dân an táng, lập đền thờ nhớ ơn và suy tôn ông là Thành Hoàng.

Điểm cuối cùng chúng tôi ghé đến ngày hôm đó là tháp Nghinh Phong.

Chúng tôi tạm biệt Phú Yên bằng châu bún riêu khá ngon và có giá khá rẻ.

Về đến Nha Trang thành phố đã sáng đèn.

Bài và hình ĐTTT

Đập Tam Giang

“Bệnh từ miệng” là câu thành ngữ, ám chỉ thói quen, tập quán xấu trong ăn uống có thể gây hại cho sức khỏe. Trong thời điểm mùa Hè, thời tiết nóng bức, thói quen ăn sống, ăn mát để giải nhiệt gây ra bệnh từ miệng càng nhiều.

“Bệnh từ miệng”

TẠ PHONG TẦN
ORANGE COUNTY, CA

Từ xưa, người Việt đã có thói quen ăn đồ sống, đồ mát mỗi khi thời tiết nóng, trời càng nóng thì nhu cầu “ăn tươi nuốt sống” càng nhiều. Quả thật, trong những ngày quá nóng bức thì ăn bất cứ món gì cũng không thấy ngon miệng, ăn cứ bị tra tấn, người bải hoải mệt mỏi, chỉ muốn uống nước lạnh và ăn đồ lạnh. Kem và sinh tố đá lạnh là lựa chọn tốt và rẻ tiền, không chỉ dành cho trẻ em, mà cả người lớn, người già trong những ngày nắng nóng.

Người miền Nam không có thói quen ăn gỏi cá (cá sống,) không ăn tiết canh (huyết động vật chưa nấu chín). Ăn rau sống, ăn thịt tái chín (món phở bò) thì cả nước đều giống nhau. Virus gây bệnh

viêm màng não, nhiễm độc máu, bệnh liên cầu lợn có rất nhiều trong món tiết canh. Đặc biệt, các loại giun/lãi, sán và trứng, ấu trùng của chúng thường khu trú nhiều hơn trong thớ thịt động vật, nên ăn gỏi cá có nguy cơ mắc bệnh ký sinh trùng rất cao. Vì vậy, nguy cơ “bệnh từ miệng” của người miền Bắc nhiều hơn miền Nam.

Mất 5 phút để đặt câu hỏi cho “ông” Google, quý vị sẽ thấy số người Việt đột ngột qua đời sau bữa tiệc thịnh soạn có món tiết canh, gỏi cá nhiều vô số kể. Và con số người bị giun/sán/lãi bò khắp thân thể, được bác sĩ gấp ra từng con dài lòng ngoằn ngoèo hàng mét không phải là hiếm hay cá biệt, ngược lại rất là phổ biến, nhìn rất là kinh dị. Tôi đề nghị quý vị không nên vừa

bưng tô cơm ăn vừa ngồi đọc những tin tức loại này.

Có bà nọ ở Thanh Hóa, đột nhiên một ngày kia thấy thân thể xuất hiện các khối phồng đỏ rải rác khắp nơi. Khối phồng ngày một sưng bự, chảy mủ, nhìn xuyên qua da thấy có sợi trắng trắng. Bà tới Viện Sốt rét - Ký sinh trùng - Côn trùng Trung ương khám, thì các bác sĩ rạch da khối sưng rồi lôi ra con “giun rỗng” dài khoảng 1 mét.

Y học xác nhận người có nguy cơ nhiễm “giun rỗng” khi ăn những loài giáp xác, ăn sống các loài cá, ếch nhái sống ở dưới nước, mà trong các động vật này đã có ấu trùng “giun rỗng” lưu trú. Khi thực phẩm chứa ấu trùng không được nấu chín, ấu trùng “giun rỗng” xâm nhập cơ thể bệnh nhân qua con đường ăn uống và phát triển thành “giun rỗng.”

Nhưng nguy hiểm nhất là chúng chui vô ổ khớp, cột sống rồi bị chết, vôi hóa gây ra tình trạng cứng khớp, bệnh nhân sẽ bị liệt nếu bị “giun rỗng” chui vô cột sống.

Thói quen ăn thịt bò tái có nguy cơ nhiễm ấu trùng sán, vì độ nóng của nước tái thịt không đủ làm chết ấu trùng sán, trứng sán chui vô ruột sẽ nở ra con sán sống ký sinh trong ruột người.

Có thể nói, Việt Nam là xứ “ngộ độc vì ăn bánh mì” nhiều nhất thế giới. Trong 2 năm 2023 - 2024, rất nhiều người ngộ độc vì ăn bánh mì, tỉnh Đồng Nai có gần 600 người phải nhập viện điều trị, 1 bé trai không qua khỏi.

Cơ quan chức năng, các chủ tiệm bánh mì cho tới nay vẫn “lờ mờ như ông Từ vào đền.” Mạng người xứ “thiên đường” thật rẻ mặt.

Tôi nhớ lúc nhỏ đọc thấy trong sách giáo khoa chương trình tiểu học VNCH ở miền Nam Việt Nam, luôn luôn có những bài học “vệ sinh thường thức”, dạy phải rửa tay bằng xà bông trước khi ăn hoặc cầm thức ăn, luôn luôn “ăn chín, uống sôi” để không mắc bệnh. Rau sống phải ngâm thuốc tím trước khi ăn.

Người Việt sống ở Mỹ có “bệnh từ miệng” không? Xin thưa rằng có, nếu quý vị không dùng thực phẩm rõ nguồn gốc và cách chế biến không đúng tiêu chuẩn vệ sinh. Thỉnh thoảng, chúng ta lại thấy tờ báo mạng Orange County Register đăng danh sách một loạt hàng, quán (restaurants) bị Sở Y Tế quận (County Health Department) buộc đóng cửa để sửa chữa, bổ sung điều kiện vệ sinh trong một thời hạn nhất định, sau đó muốn được hoạt động lại thì restaurants phải báo cáo để được kiểm tra và cấp giấy phép công nhận đủ điều kiện vệ sinh. Nhà hàng cũng tự mình chú trọng vệ sinh, nếu có vấn đề gì với sức khỏe của thực khách thì nhà hàng phải bồi thường sạt nghiệp. Nhờ vậy, số người phải “quy tiên” vì “bệnh từ miệng” rất ít.

Cách đây khoảng một tháng, tôi vô quán cơm tấm trên đường Westminster (Little Sài Gòn, Quận Cam) kêu một tô hoành thánh mì. Thật thất vọng khi những viên hoành thánh đều có mùi thúi thum thum của thịt ôi lâu ngày. Tôi không dám ăn thêm, bỏ nguyên tô. Gọi người phục vụ nói tình trạng thịt ôi thì họ làm thính, và mình vẫn trả tiền đủ cho tô hoành thánh dù không ăn được. Có người hỏi tôi sao không gọi chủ quán mắng vốn. Thật ra, vụ mùi vị cũng khó nói lắm. Có khi chủ quán ra lại bung cả tô hoành thánh lên ăn hết sạch và khen lấy khen để là “ngon” thì sao? Tốt nhất là tôi không bao giờ quay lại quán đó lần thứ hai, khỏi mất công tốn tiền còn mang thêm bịnh tức.

Ở Việt Nam báo đăng số người bị “trúng độc tập thể” (tức bị trúng độc hàng loạt, nhiều người cùng bị) hà rầm, năm nào cũng có, nhưng không thấy nói gì tới việc bồi thường sức

khỏe và thiệt hại vật chất cho nạn nhân, chưa thấy nhà cung cấp thực phẩm nào bị truy tố ra tòa, nên Việt Nam cứ vậy mà vô tư nhiễm độc và người sống ở Việt Nam cũng “vô tư” thụ hưởng “bệnh từ miệng” một cách thoải mái.

Người Hoa ở xóm tôi ngày trước thường cất nhà kiểu chữ đình, nói theo cách ngày nay cho nôm na dễ hiểu chính là hình chữ T, dãy nhà ngang rộng phía mặt tiền, phía sau có dãy nhà dọc, có tường xây cao hai bên nối liền dãy ngang và dãy dọc, chính giữa hai dãy nhà có khoảng sân hứng ánh sáng trời. Ở khoảng sân giữa này, họ xây hồ chứa nước mưa bằng concrete chống thấm. Trên nóc hồ chứa nước, dọc hai bên vách tường sân, họ xếp hàng hàng những cái hũ thủy tinh lớn dung tích 20 lít đựng chanh muối. Năm nào tới mùa chanh rẻ, họ cũng làm rất nhiều hũ chanh muối phơi nắng từ năm này qua năm khác. Chanh muối để

càng lâu năm chanh càng ngon.

Năm nào cũng vậy, tôi đều mua một thùng kem vani 1 gal loại ít ngọt nhứt của tiệm Walmart đem về bỏ trong ngăn đá tủ lạnh ăn từ từ suốt mùa hè. Tôi cũng làm những hũ chanh muối để uống “gối đầu” từ năm này qua năm khác trong thời tiết nóng. Khi nhiệt độ bên ngoài cao, chúng ta bị đổ mồ hôi nhiều, đồng nghĩa với cơ thể bị mất nước và muối nhiều hơn ngày thường. Uống nước chanh muối là cách giải khát ngon lành nhứt, bổ sung nước và muối tốt nhứt, lại không phải lo lắng về vấn đề an toàn vệ sinh thực phẩm. Không có virus, ký sinh trùng nào sống nổi trong hũ chanh muối. Khi pha chanh muối thì dùng nước nấu sôi để nguội và đường, nước đá tốt là đủ.

Không gì tốt hơn là chúng ta phải sử dụng các loại thực phẩm sạch, rõ nguồn gốc, mua bán có receipts ghi rõ tên tiệm, địa chỉ, số điện thoại hàng hàng. Những nơi bán hàng đưa ra tờ receipt chỉ in độc nhất tên món hàng (có khi ghi số, ký hiệu, không có tên hàng) và số tiền thuế, số tiền khách phải trả, là tạo điều kiện cho người bán “chạy làng” mỗi khi khách khiếu nại. Càng tệ hơn, nếu mua thức ăn online trên Facebook thì không khác gì phó mạng mình cho sự rủi may.

TPT

The screenshot shows a news article from the website DANTRI. The article is titled "Đồng Nai: Bé 5 tuổi tử vong trong vụ gần 600 người ngộ độc bánh mì" (Đồng Nai: 5-year-old child dies in case of nearly 600 people poisoned by bread). It is dated "Thứ 6, 16/08/2024" and shows a temperature of "27°C". The article is categorized under "SỨC KHỎE" (Health). The text of the article states: "(Dân trí) - Bệnh nhi 5 tuổi trong vụ gần 600 người bị ngộ độc sau khi ăn bánh mì tại TP Long Khánh (Đồng Nai) đã tử vong sau 1 tháng điều trị tại Bệnh viện Nhi đồng 1." (The 5-year-old child in the case of nearly 600 people poisoned after eating bread in TP Long Khánh (Đồng Nai) died after 1 month of treatment at Children's Hospital 1). At the bottom, it says: "Ngày 3/6, UBND TP Long Khánh (Đồng Nai) thông tin, bệnh nhi nặng nhất trong vụ ngộ độc bánh mì ở Đồng Nai đã tử vong sau 1 tháng hồi sức tích cực." (On 3/6, the People's Committee of TP Long Khánh (Đồng Nai) announced that the most seriously ill child in the bread poisoning case in Đồng Nai died after 1 month of intensive recovery).

Một trong những truyền thống lâu đời nhất của người Mỹ là đại hội đảng (ĐHĐ), tức National Convention, để đề cử ứng viên ra tranh cử tổng thống và phó tổng thống. Trên nguyên tắc đây chỉ là chuyện nội bộ của mỗi đảng, nhưng thật ra nó ảnh hưởng đến toàn nước Mỹ, do đó đến cả thế giới, nên được rất nhiều người quan tâm. Vì vậy, được mời diễn tại đại hội là một vinh dự lớn lao. Trong hình là ban nhạc “cây nhà lá vườn” gốc Texas, The Chicks, hát trơn bản quốc ca trong đêm cuối cùng của đại hội đảng Dân Chủ, vừa kết thúc tại Chicago hôm 22 tháng 8. Ảnh: AP

IAN BUI
DALLAS, TX

Tại đại hội đảng Cộng Hoà ở Milwaukee hồi tháng rồi, ca sĩ lão thành Lee Greenwood, tác giả bài “God Bless the USA” bất hủ, còn được mời giới thiệu diễn giả chính của chương trình là cựu Tổng thống Donald Trump trong đêm thứ tư của đại hội. Đối với một người nhạc sĩ, đây có lẽ là vinh hạnh có một không hai trong sự nghiệp ca hát của họ. Nhưng điều này cũng có thể khiến họ mất đi một số fan không cùng quan điểm chính trị. Nói cách khác, được trình diễn tại các sự kiện như vậy là con dao hai lưỡi.

Lee Greenwood cùng ban nhạc Sixwire đến từ Nashville biểu diễn tại ĐHĐ Cộng Hoà ở Milwaukee, Wisconsin. (REUTERS)

Xét về khía cạnh âm nhạc, có một sự khác biệt khá rõ giữa hai đảng chính trị lớn nhất nước Mỹ. Đó là, số nghệ sĩ thuộc thành phần cấp tiến (tả khuynh) tương đối nhiều hơn những người có khuynh hướng bảo thủ (hữu khuynh). Cho nên đại hội đảng Dân Chủ thường quy tụ được nhiều nhạc sĩ hơn phía Cộng Hoà. Theo dõi kỹ các cuộc vận động tranh cử của hai phe ta có thể thấy rõ điều này. Ngoài số lượng ra, thể loại nhạc của cánh tả cũng đa dạng hơn – Rock, Rap, Pop, Country, R&B... Cái gì cũng có.

Ca sĩ rapper Common, từng thắng Grammy và Oscar. ẢNH: CHARLES REX ARBOGAST/AP

John Legend, Sheila E. (trái) và Ari O'Neal trình diễn bài "Let's Go Crazy" của cố nhạc sĩ Prince trong đêm thứ ba của chương trình. (AP)

Một sự khác biệt nữa giữa hai đảng, đặc biệt trong kỳ bầu cử năm nay, là thành phần nhạc sĩ da Đen tại ĐHĐ Dân Chủ 2024 khá hùng hậu. Điều này cũng dễ hiểu, vì ứng cử viên Kamala Harris cha là da Đen, mẹ Ấn Độ. Gu âm nhạc của bà Harris chắc chắn phải rất khác gu của ông Trump. Nếu như ngôi sao âm nhạc tại ĐHĐ Cộng Hoà là Kid Rock, thì tại ĐHĐ Dân Chủ đó là giọng ca vàng John Legend, sở hữu 12 giải Grammy. Ngoài ra các màn vũ múa trong chương trình cũng sôi động hơn nhiều.

Một bất ngờ thú vị trong đêm đầu tiên của ĐHĐ Dân Chủ là sự xuất hiện của ca sĩ nhạc đồng quê Mickey Guyton. Nói đến country music, ta thường liên tưởng đến hình ảnh một anh chàng đội nón cao bồi, mặc quần jeans, mang giày boot, và dĩ nhiên phải là Mỹ trắng. Mickey Guyton không như thế. Sinh trưởng tại Arlington, Texas, cô là nữ ca sĩ da Đen đầu tiên được đề cử giải Grammy trong bộ môn Best Country Solo Performance năm 2020. Bản thân người viết, dù là cư dân vùng Dallas-Fort Worth đã lâu, cũng mới nghe đến tên cô ca sĩ này lần đầu -- nhờ xem đại (nhạc) hội đảng. ẢNH: BERNADETTE TUAZON/CNN

Nhiều nhạc sĩ dùng cơ hội trình diễn tại đại hội để thể hiện quan điểm chính trị của mình qua nhiều hình thức. Phần lớn bằng cách chọn những bài nhạc có nội dung hay ca từ ăn khớp với thông điệp họ muốn chia sẻ hay biểu đạt. Ca sĩ Pink (giữa) đã gây bất ngờ khi cô mang thêm cô con gái Willow 13 tuổi lên sân khấu để cùng cô ca bài “What About Us” trong đêm cuối cùng. Thông điệp của Pink không thể nào rõ hơn: *“Chúng ta là những nạn nạn cần giải pháp / Chúng ta là con trẻ cần được yêu thương.”* ẢNH: YOUTUBE SCREENSHOT

Đại hội đảng ở Mỹ chỉ xảy ra mỗi 4 năm một lần. Nó đòi hỏi nhiều thời gian chuẩn bị cũng như vô cùng tốn kém. Các nhà sản xuất chương trình chắc chắn phải tính toán từng giây từng phút để làm sao cho chương trình trôi chảy trơn tru. Nhưng đôi khi họ vẫn vấp phải trục trặc kỹ thuật. Chẳng hạn tại ĐHĐ Cộng Hoà hôm tháng Bảy, máy teleprompter bị hư bất tử ngay lúc chủ tịch Hạ Viện Mike Johnson đang phát biểu. Thế là ông Johnson phải ngừng diễn thuyết và rời sân khấu. Nhưng nhờ vậy ban nhạc Sixwire bỗng được chơi thả giàn 45 phút ngoài dự liệu.

Đại nhạc sĩ lão tướng Stevie Wonder hát bài “Higher Grounds” tại ĐHĐ Dân Chủ 2024 (AP PHOTO)

Điều khiến cho người viết thất vọng nhất trong chương trình đại (nhạc) hội Dân Chủ năm nay là tiết mục của nhạc sĩ James Taylor trong đêm đầu đã bị cắt vào phút chót. Trưa hôm ấy ông vẫn còn cùng ban nhạc tập dợt để trình diễn trước khi Tổng thống Biden phát biểu. Nhưng vì lý do thời gian (phần đầu kéo dài hơn sự dự liệu của ban tổ chức), bài “You’ve Got a Friend” với cello và ban hợp xướng đã bị “hy sinh cho đại nghiệp.” Thật là uống quá xá uống. Thế mới biết, người tính không bằng Trời tính. Thôi thì ta cứ lo đi bầu trước cái đã, 4 năm nữa tính tiếp.

James Taylor tại buổi tập trên sân khấu (PAUL SANCYA/AP)

Ngừa bọ chét (Flea)

HOÀNG HƯƠNG

Bọ chét hiếm khi cắn người nhưng gây hại cho thú cưng. Vết cắn của bọ chét trên da không đau như vết đốt của ong bắp cày nhưng gây ngứa và sưng tấy. Có một số cách diệt bọ chét rất an toàn và hiệu quả.

■ **Muối hoặc baking soda.** Rải baking soda lên thảm và đồ nội thất. Sau đó hút bụi thật kỹ. Đổ rác trong máy hút bụi vào túi kín rồi bỏ ngay ra thùng rác bên ngoài. Muối cũng có khả năng diệt bọ chét trưởng thành khá hiệu quả. Rắc muối mịn lên thảm, để khoảng 1 đến 2 ngày sau đó dùng máy hút bụi để làm sạch.

■ **Nước chanh.** Đun sôi nửa lít nước cùng 1 trái chanh cắt mỏng. Để qua đêm, sau đó đổ vào bình xịt. Ngày hôm sau dùng nước này xịt lên những vùng có bọ chét trong nhà, ghế sofa, chỗ ngủ của thú cưng, bàn ghế...Lưu ý chỉ xịt đủ ẩm.

■ **Nước rửa chén.** Đổ hỗn hợp nước ấm và nước rửa chén vào đĩa hoặc chén rồi đặt ở nơi có bọ chét. Dung dịch nước rửa chén và nước hoạt động như một chất keo giúp bẫy bọ chét do có độ nhớt cao. Nên thay mới mỗi ngày để đạt hiệu quả.

■ **Các giống cây như oải hương (lavender), hương thảo (rosemary), bạc hà (spearmint), hoa cúc có tác dụng xua đuổi bọ chét.** Đây là cách ngừa bọ chét đơn giản và hiệu quả.

DALLAS Sự Kiện

MID AUTUMN FESTIVAL IN GRAND PRAIRIE TX

13/9 tới 15/9. Lễ hội Trung Thu với bánh trung thu, thức ăn đường phố, trình diễn văn nghệ.

Địa điểm: Asia Times Square, 2625 W. Pioneer Pkwy, Grand Prairie, TX. **Giá vé:** miễn phí.

DALLAS MOON FEST

7/9. Lễ Trung Thu 2024. Có bán nhiều thức ăn đường phố, trình diễn nhạc và múa, sinh hoạt dành cho trẻ em và gia đình.

Địa điểm: Flag pole hill park, 8015 Doran Cir, Dallas TX 75238. Điện thoại 214-679-1853. **Giá vé:** miễn phí.

CREATE ARLINGTON PRESENTS WEST MAIN ARTS FESTIVAL

14/9. Lễ hội lớn nhất của Arlington với trên 70 quầy bán các tác phẩm nghệ thuật, trình diễn của 25 ban nhạc, 10 xe bán thức ăn, nghệ sĩ trình diễn trên đường phố, khu vui chơi trẻ em

Địa điểm: Create Arlington, 306 W Main St, Arlington TX 76010. **Giá vé:** miễn phí.

Gần 2 thế kỷ đã trôi qua, nạn kỳ thị chủng tộc đã bị xóa bỏ trên văn bản, nhưng thật ra vẫn còn âm ỉ hay ẩn náu trong những cuộc xung đột xã hội dù cố ý hay vô tình.

Trong bài diễn văn bất hủ “Tôi có một giấc mơ” Martin Luther King Jr. đã nói:

“100 năm trước đây, một người Mỹ vĩ đại, tuyệt vời - Tổng thống Abraham Lincoln - đã ký bản Tuyên ngôn giải phóng nô lệ. Nhưng 100 năm sau, những người da đen vẫn chưa được tự do... 100 năm sau, người da đen vẫn nghèo đói, bị phân biệt, bị lưu đày trên chính mảnh đất quê hương của họ... Mặc dù phải đối mặt với nhiều gian nan thử thách hôm nay và ngày mai, tôi luôn ôm ấp một giấc mơ - mơ nước Mỹ là một quốc gia mà mọi người không phân biệt màu da đều được quyền bình đẳng”...

Những sự kiện lịch sử luôn là nhân chứng hùng hồn nhất, nạn phân biệt chủng tộc được tồn tại lâu đời và đã định số phận của nhiều người qua bao thế hệ.

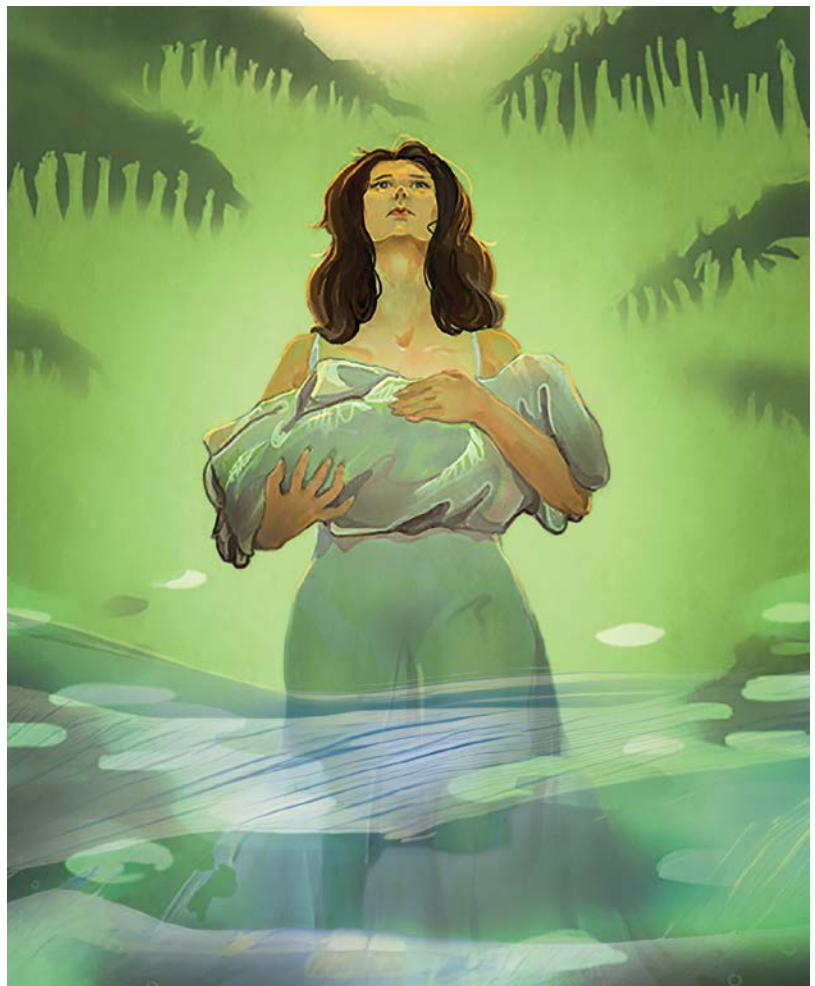
Giờ đây vào năm 2024, gần 200 năm sau cuộc Nội Chiến tương tàn (1865), dân da màu sống trong nước Mỹ vẫn lên tiếng: Chúng tôi vẫn ôm một giấc mơ... Tệ nạn “Thù ghét người da màu” vẫn còn xảy ra trong những xung đột xã hội, qua những vụ bị bắn giết, đánh đập, xua đuổi...!

Trong tác phẩm “Hãy để ngày ấy lụi tàn” (Let the day perish -1952) Gordon Gerald đã lên án mạnh mẽ nạn phân biệt chủng tộc ở Nam Phi. Trong một phiên tòa, bị cáo nói:

“Sống trong một thế giới đầy thành kiến về màu da, tôi và em trai tôi đã bị kết án từ khi chúng tôi vừa lọt lòng mẹ. Giờ đây các ngài có tha bổng tôi thì bản án kia cũng vẫn còn hiệu lực, nó sẽ còn hiệu lực cho đến ngày tôi nhắm mắt xuôi tay rời khỏi thế giới này”.

Phải chăng màu da của một đứa bé sơ sinh là cái tội mà nó phải gánh chịu trong đời?

Kate Chopin đã viết truyện ngắn Desiree’s Baby. Sinh ra và lớn lên trong thời Nội Chiến ở Hoa Kỳ (1861 - 1865), bà biết rõ sự xung đột đã gây nên cuộc chiến tranh tương tàn giữa hai miền Nam - Bắc, chế độ nô lệ và nạn kỳ thị chủng tộc. Dù đã hơn trăm năm, câu chuyện của Kate vẫn đi vào lòng người...

Màu da oan nghiệt

GIÓ VIVU
VANCOUVER, CANADA

Hôm nay là một ngày đẹp trời, bà Valmonde vui vẻ, háo hức đánh xe đến L’Abri thăm Desiree và đưa con mới sinh. Bà bật cười khi nghĩ đến Desiree và đứa bé. Thấm thoát Desiree mới còn là đứa trẻ thơ mà giờ đây đã tay bế tay bồng. Bà nhớ lại lúc chồng bà nhặt được Desiree dưới bóng cây cột đá hoa trước cổng trang trại Valmonde. Ông bế con bé lên làm nó thức giấc và bập bẹ gọi “Đa... đa” thật dễ thương. Vài người cho rằng con bé bị đi lạc vì ở khoảng tuổi đang chập chững biết đi. Một số người khác thì tin rằng con bé bị bỏ rơi bởi một nhóm di dân vùng Texas, lúc họ gồng gánh kéo nhau bằng ngang qua Louisiana

bằng phà ở Coton Mais, miệt dưới cửa những đồn điền trồng bông vải.

Bất chấp mọi giả thuyết hay dị nghị, Desiree được coi như một món quà quý báu, một ân huệ thiêng liêng mà thượng đế đã ban tặng cho vợ chồng Valmonde vì bà bị hiếm muộn, không thể sinh con. Thế rồi, con bé lớn lên thật xinh đẹp, dịu dàng, nhân từ, được mọi người yêu mến, tôn sùng như một vị nữ thần khả ái của Valmonde.

Mà cũng thật kỳ diệu, 18 năm sau, Desiree cũng nằm ngủ ngay dưới cái bóng cây cột đá hoa đỏ khiến Armand Aubigny mới nhìn thấy đã đem lòng si mê. Đó thật là cái tình yêu cuồng nhiệt của dòng họ Aubigny, tựa như một cú sét đánh, một mũi tên xuyên thấu tim khi họ yêu. Và một điều kỳ diệu nữa là sao Armand không biết Desiree trước đó, thuở còn bé thơ? Vì khi bà mẹ qua đời tại Paris, nước Pháp, ông bố mới đem Armand về Mỹ nuôi nấng.

Lần đầu tiên Armand gặp Desiree ở cổng trang trại Valmonde, sao mà cái cảm xúc yêu mê, say đắm lại lạ lùng, mạnh mẽ đến thế! Nó dữ dội như những đụn băng tuyết lở, sôi sục như những đám cháy rừng và bạo cuồng như những đợt sóng thần mà không gì ngăn cản nổi!

Ông Valmonde thật thà

nói rằng ông không biết rõ cội nguồn của Desiree, ông chỉ nuôi dạy và thương yêu cô bé. Armand vì quá yêu mê nên không cần quan tâm đến dòng tộc của Desiree. Anh cũng được ông Valmonde nhắc nhở là Desiree cũng không hề biết gì về gốc gác, gia phả của chính mình. Armand cũng không cần biết đến, vì khi cưới Desiree anh sẽ cho nàng mang cái tên Aubigny, một dòng dõi thượng lưu, quý phái được trọng vọng ở Louisiana. Armand đã đặt mua đồ cưới từ Paris và phải nén lòng chờ đợi mọi thứ gửi đến mới được làm lễ thành hôn với Desiree.

Đã 4 tuần trôi qua, bà Valmonde chưa gặp Desiree và đứa bé. Cũng như mọi lần, khi vào đến L'Abri, bà chợt rung mình vì khung cảnh ở đây sao buồn thảm thế! Bao nhiêu năm qua không ai được biết mặt bà chủ, người vợ yêu quý mà Aubigny cưới và đã chôn cất ở Paris. Bà yêu quê hương của bà đến nỗi không bao giờ muốn rời xa, dù chỉ một lần đến thăm quê chồng.

Xa xa, một tòa nhà quét vôi vàng với những ban công xây quanh, mái nhà thì đen ngòm nhìn như chiếc nón trùm đầu trên chiếc áo dòng của tu sĩ. Hàng cây sồi già mọc trước nhà vươn những cành lá to và dày tạo bóng mát nhưng đáng nhìn ủ rũ, buồn rầu làm

sao! Con trai của Aubigny tuy trẻ tuổi, nhưng áp đặt những luật lệ rất hà khắc với những người nô lệ da đen trong trang trại khiến họ luôn nhớ đến những niềm vui khi xưa lúc Aubigny cha còn sống; vì ông thật rộng rãi, nhân từ và khoan dung.

Bà mẹ trẻ từ từ hồi sức sau khi sinh nở, Desiree cảm thấy thư thái, dễ chịu ngả mình trên chiếc ghế trường kỷ. Nàng xinh đẹp, thanh thoát trong cái áo lụa trắng mỏng manh với ren rua mềm mại. Đứa bé trai nằm trên tay, mặt áp vào vú mẹ êm ấm ngủ say sưa. Người vú nuôi ngồi bên cửa sổ đang phe phẩy cái quạt lông công.

Bà Valmonde đến bên Desiree cúi xuống âu yếm ôm hôn nàng và quay qua nhìn đứa bé con.

“Ô! thằng cu con... sao lạ vậy?!” bà thảng thốt kêu lên. (Thời đó ở trang trại Valmonde, Louisiana người ta nói tiếng Pháp).

Desiree cười nói: “Con biết mẹ sẽ ngạc nhiên lắm! Càng lớn, nó càng giống con heo sữa! Mẹ nhìn cái chân, cái tay nó kìa và cả cái móng tay nữa... nó có móng tay đó! Mẹ coi, Zandrine đã cắt móng tay cho nó sáng nay, có phải không Zandrine?”

Zandrine cúi đầu nói: “Thưa bà, đúng đấy ạ!”

Desiree lại nói tiếp: “Nó khóc ré lớn lắm! Armand

có thể nghe từ xa, vang tới tận căn lều của La Blanche.”

Bà Valmonde không rời mắt khỏi thằng bé. Bà bế nó lên và đi ra phía cửa sổ thật sáng để nhìn cho rõ. Bà quan sát đứa bé thật tỉ mỉ, rồi bà nhìn Zandrine như muốn dò hỏi: “Nó giống ai mà sao da nó lại sạm đen như phơi nắng ngoài cánh đồng bông vải vậy?”

“Đúng, thằng bé lớn và có thay đổi”. Bà Valmonde vừa nói, vừa nhẹ nhàng đặt đứa nhỏ vào lòng mẹ nó. “Thế, Armand có nói gì không?”

Nghe bà Valmonde hỏi, Desiree với vẻ mặt rạng rỡ tươi cười nói:

“Ô, Armand hãnh diện và vui sướng được làm cha, con tin là vì anh ấy có con trai, nó sẽ mang tên họ của nhà Aubigny. Mà anh nói nếu nó là con gái thì vẫn thương yêu. Nhưng con biết không phải vậy đâu, anh nói để con vui lòng thôi. Mẹ biết không...” Nàng nói thêm và ra dấu cho mẹ cúi sát bên mình để thăm thì... “Anh ấy không trừng phạt một ai cả, từ lúc có baby. Ngay cả Negrillon giả vờ bị phỏng cái chân để nghỉ ở nhà, con lo sợ cho nó, vậy mà Armand chỉ cười xòa nói Negrillon là thằng ‘giả vờ’ rất giỏi đó!... Ô, mẹ ơi, con thấy vui lắm!”

Desiree nói đúng, cưới vợ và rồi sinh được đứa con trai kháu khỉnh, dễ

thương đã khiến Armand bớt kiêu căng, hống hách và độc đoán. Những thay đổi này làm nàng Desiree hiền lành, nhân từ cảm thấy vui vẻ, hạnh phúc và hết lòng yêu chồng. Khi chồng cau có, nàng run sợ nhưng vẫn yêu chồng. Khi chồng mỉm cười, nàng cảm thấy như một ơn huệ Chúa đã ban cho, bởi vì khuôn mặt đẹp trai, rắn rỏi của Armand đã bớt cau có, nhăn nhó từ ngày gặp và yêu nàng.

Nhưng khi con được 3 tháng tuổi, Desiree cảm thấy như có một bầu không khí rất ngọt ngào đang đe dọa sự yên ấm của hai mẹ con nàng. Ban đầu nó mơ hồ không rõ...! Một nỗi băn khoăn lo lắng với một bí ẩn đang được xâm xì bàn tán trong đám nô lệ, rồi những cuộc thăm viếng bất ngờ từ những người hàng xóm ở rất xa đến. Mà tệ hại hơn nữa là thái độ của chồng thay đổi một cách đáng sợ khiến nàng không dám hỏi lý do. Khi Armand nói chuyện với nàng thì đều ngoảnh đi nơi khác chứ không còn âu yếm, trêu mến nhìn nàng nữa. Armand thường xuyên vắng nhà, nếu ở nhà thì cũng vô có tìm cách tránh mặt nàng và đứa bé. Thê thảm hơn nữa, Armand đối xử với những người nô lệ trong đồn điền một cách tàn bạo và độc ác như quỷ Satan. Desiree đã đau khổ chịu đựng mọi việc xảy ra và nàng

hoang mang lo sợ.

Vào một buổi trưa nóng nực, nàng ngồi trong phòng, khoác chiếc áo choàng voan mỏng, nàng đưa tay vén vài sợi tóc mây trên trán, mái tóc nâu vàng óng ả chảy mượt mà trên đôi vai nõn nà. Con nàng, đứa bé trai ở trần đang nằm ngủ trên chiếc giường gỗ Cẩm Lai chạm trổ, sang trọng, uy nghi như một ngai vua với màn che trướng phủ. Bỗng nhìn lại, nàng bắt gặp thằng bé con lai của La Blanche (nó mang 1/4 dòng máu da đen), nó cũng ở trần, đang đứng gần cây quạt lông công phe phẩy cho con của nàng. Nàng lo lắng và buồn bã nhìn con, cố xua đuổi một cảm giác buồn thảm đang nhen nhúm vào lòng.

Nàng nhìn đứa con của mình rồi lại nhìn thằng bé con lai, cứ thế nhìn qua, nhìn lại. “À!” hiểu rồi, nó hiển nhiên như vậy mà sao nàng không nghĩ ra?! Nàng cảm thấy lạnh người và dường như có một lớp sương mù lạnh lẽo đang vây phủ quanh nàng. Nàng ghen ngào muốn nói chuyện với thằng bé lai kia, nhưng không thốt thành lời. Bất chợt thằng bé nghe ai gọi tên mình, nó nhìn lên, bà chủ đã chỉ tay ra hiệu cho nó đi ra cửa. Nó nhẹ nhàng để cây quạt lông công xuống và ngoan ngoãn, rón rén đi ra cửa để khỏi đánh thức đứa bé đang ngủ.

Desiree ngồi bất động, nhìn chăm chăm vào đứa con, mặt nàng đầy nét sợ hãi! Vừa lúc ấy, Armand bước vào phòng, không thèm để ý đến vợ, anh đi thẳng vào bàn giấy và lục lọi tìm kiếm một số giấy tờ.

“Armand”, nàng gọi tên chồng với giọng như nhói vào tim, nhưng anh không nghe. “Armand”, nàng gọi nữa. Nàng nhòm người và loạng choạng tiến về phía chồng “Armand”, tìm nàng đập nhanh, nàng níu tay chồng, “Anh nhìn con chúng mình. Như vậy là sao? nói cho em biết đi.”

Armand lạnh lùng gỡ và hất tay vợ ra. “Hãy nói cho em biết, như vậy nghĩa là sao?” Desiree khóc nức nở, đau khổ...!

Armand nói nhỏ: “Có nghĩa là thằng bé không phải da trắng và... có nghĩa là cô cũng không phải dân da trắng.”

Một lời buộc tội quá đáng khiến Desiree can đảm phủ nhận ngay: “Đó không phải là sự thật, em là dân da trắng! nhìn tóc em đây, nó màu nâu, mắt em mang màu xám. Armand, anh vẫn yêu nhìn đôi mắt màu xám của em mà, da em cũng trắng ngần”. Nắm lấy cổ tay chồng “Anh nhìn đi, tay em còn trắng trẻo hơn tay anh nữa mà Armand.” Rồi nàng cười trong đau khổ, tức tưởi. “Ồ, lại cũng trắng như

La Blanche chứ gì!” Armand tàn nhẫn trả lời rồi quay ngoắt bỏ đi. (La Blanche là cô gái lai có làn da trắng muốt nhưng mẹ lại là người nô lệ da đen).

Desiree tê tái trong lòng. Nàng vội viết thư cho bà Valmonde:

“Mẹ ơi, họ nói con không phải là dân da trắng. Armand cũng nói như vậy. Lạy Chúa, hãy nói với họ đó không phải là sự thật. Mẹ cũng biết là không đúng mà! Mẹ ơi, con muốn chết, con phải chết thôi, con không thể sống mãi trong buồn khổ được đâu!”

Bà Valmonde trả lời thư thật ngắn gọn:

“Desiree con yêu của mẹ, hãy trở về nhà, trở về Valmonde với mẹ, mẹ luôn thương yêu con. Hãy ôm cháu về với bà nữa nhé!”

Khi nhận được thư của bà Valmonde, Desiree đem đến cho chồng đọc, nàng để lá thư trên bàn. Rồi nàng ngồi chết trân như tượng đá ... bất động và tái nhợt. Armand im lặng, lạnh lùng đọc lướt qua lá thư, rồi không nói lời nào.

“Em có thể đi được không, Armand?” Nàng hỏi với một giọng rõ ràng nhưng lòng hồi hộp chờ đợi.

“Được, đi đi!”

“Anh có muốn em đi không?”

“Muốn, tôi muốn cô đi cho khuất mắt!”

Armand cảm thấy cay đắng và chua chát nghĩ rằng đáng toàn năng đã quá tàn nhẫn và không công bằng tí nào. Dù sao đi nữa hắn cũng đã trả đũa lại bằng cách đập thẳng vào trái tim đang đau khổ của vợ mà dần vật cho hả giận. Vả lại, hắn không còn yêu vợ nữa, hắn mang nỗi hận lòng đã cưới nàng về làm vợ và cho nàng mang cái tên đẹp đẽ, đầy danh vọng của dòng họ Aubigny. Nàng mang một dòng máu nô lệ da đen trong người mà hắn không biết.

Desiree đau đớn quay đi như bị một cú đấm mạnh vào mặt, nàng lặng lẽ bước về phía cửa với hy vọng là chồng sẽ gọi nàng trở lại.

“Tạm biệt Armand”, nàng nói như kêu van.

Armand vẫn im lặng. Đây là cơ hội cuối cùng

nếu hắn muốn làm hòa với vợ, nhưng lòng hắn đã lạnh lùng, thờ ơ.

Desiree đi tìm con, Zandrine với đứa bé đang hóng mát ngoài ban công. Nàng đón con từ tay người vú nuôi không một lời giải thích, rồi nàng ôm con bước đi khuất dưới bóng những cây sồi già.

Đó là một buổi chiều tháng 10, mặt trời vừa ngả bóng, những người nô lệ còn đang bận rộn lo thu hoạch bông vải ngoài cánh đồng. Desiree vẫn mặc chiếc áo choàng mỏng, chân đi dép, tóc nàng buông lơi, nắng chiều làm ánh lên những lọn tóc đẹp mượt mà. Nàng không đi ra con lộ chính, lối về trang trại Valmonde mà lại băng ngang qua cánh đồng hoang, nơi có nhiều gốc rễ, bụi gai và cỏ dại mọc

um tùm. Nàng bế con đi sâu mãi vào trong đám lau sậy của đầm lầy, của chốn rừng thiêng nước độc mà không thấy trở ra...!

oOo

Vài tuần sau đó, một sự kiện xảy ra tại L'Abri khiến nhiều người tò mò. Ở giữa sân sau nhà, Armand ngồi bên đống lửa lớn, chung quanh khoảng nửa tá nô lệ theo lệnh của ông chủ, có nhiệm vụ giữ cho đám lửa cháy sáng rực.

Một cái nôi nhỏ, xinh xắn, bị bỏ vào giàn thiêu cùng với quần áo, tã lót, nón đội, găng tay ... của trẻ sơ sinh. Và tất cả những quần áo bằng nhung gấm, lụa là, ren rua thật quý hiếm dành cho giới thượng lưu, giàu có ... Cái vật cuối cùng cho vào đống là một tập

thư, đó là những lá thư mà Desiree gởi cho Armand suốt thời gian yêu nhau và đính hôn. Sau cùng còn sót lại một lá thư nằm kẹt dưới đáy ngăn kéo, Armand cầm lên... nhưng không phải thư của Desiree, lá thư rất cũ kỹ mà mẹ ruột của Armand đã viết cho cha hắn. Armand mở ra đọc: “Anh yêu, em hằng tạ ơn Chúa đã ban cho em một người chồng luôn thương yêu, che chở, bảo vệ em. Nhưng trên tất cả mọi sự tốt lành, ngày lẫn đêm em thầm cầu xin Chúa thương xót che chở cho Armand, con của chúng ta. Nó sẽ không bao giờ biết rằng người mẹ sinh ra nó, yêu thương nó, mang dòng máu của một người nô lệ da đen.”

GVV dịch thuật

(TRUYỆN NGẮN DESIREE'S BABY CỦA KATE CHOPIN)

DIỆU CỎ NƯƠNG

Tips chuyển mùa

■ Chuyển mùa không có nghĩa là thay toàn bộ closet, món đồ dệt kim nhẹ và đồ mặc ngoài linh hoạt vẫn mặc hợp mùa thu. Giữ lại mấy màu trung tính trắng, be, taupe nâu lông chuột, xám, kem và các sắc trầm đen, nâu sô-cô-la, xám than, xanh hải quân. Thêm những tông màu chớm thu để tạo tương phản thú vị như cam cháy, vàng kim, xanh lá úa sage green, cam nhạt, nâu cà phê, ô liu ...

■ Đồ chuyển mùa thì nên có chút chất liệu, texture tạo cảm giác ấm áp dù có khi chỉ là chi tiết. Da lộn, nhung velvet, vải nỉ, nhung kẻ corduroy ... như đôi giày có chút nhung velvet, hay áo khoác có chút da lộn, và phần còn lại mặc nhẹ nhàng. Đồ jeans thì mặc tông màu wash đậm hơn. Váy ngắn vẫn mặc mùa thu nhưng chất liệu nên lựa len, denim, da hay vải tuyết.

■ Áo len mỏng nhẹ, chất liệu thoáng khí, vẫn ấm mà không bị quá nực hay quá lạnh. Chọn màu trung tính dễ mặc, hay tông đất như nâu gỉ sắt, ô liu, mù tạt. Lựa chọn khác áo dệt kim tay cánh, dễ mặc với quần ống rộng khi trời ấm, hay áo blazer, jeans ống đứng khi trời lạnh hơn. Chuyển mùa đôi khi là mặc layer vài lớp nhẹ nhàng để linh hoạt.

■ Áo khoác nhẹ dễ mặc chuyển mùa, dễ diện như áo khoác denim, áo motto, bomber mặc bên ngoài đầm váy mùa hè, áo T-shirt. Áo trench coat thanh lịch, thiết thực dễ mặc với nhiều món - chớm mát thì lựa màu xám nhạt, lạnh hơn lựa màu ấm hơn như lạc đà. Blazer cũng phong cách khi mặc bên ngoài váy đầm mềm mại, sơ mi, áo len, cũng hợp với nhiều kiểu quần tây, quần jeans, váy ngắn, quần len.

■ Nhiệt độ giảm thì bớt đi những đôi giày cói, sandal dây buộc bằng kiểu hợp mùa thu hơn như boots ankle, giày ba-lê, giày MJ ... hay thoải mái với đôi sneakers hợp thời. Bớt những túi xách chất liệu cạp raffian, túi tote vải canvas mà lựa đeo túi da, da lộn. Tạm biệt trang sức, phụ kiện mùa hè thay bằng những kiểu dáng màu sắc hợp mùa lạnh.

Thơ

Lữ Quỳnh

Lữ Quỳnh là nhà thơ nổi tiếng từ trước 1975. Anh hiện định cư cùng gia đình ở San Jose.

Sau 2 tập thơ đã ấn hành *Sinh Nhật Của Một Người Không Còn Trẻ*, NXB Văn Mới, California, 2009, *Những Giấc Mơ Tôi*, NXB Văn Mới, California, 2013), cuối tháng 7.2015, nhà thơ Lữ Quỳnh đã ấn hành tiếp tập thơ thứ 3, “*Mây Trong Những Giấc Mơ*”.

Thơ của Lữ Quỳnh... những trang thơ Lữ Quỳnh. Điềm đạm, dịu dàng, trong vắt, ẩn mật... Kẻ này biết Lữ Quỳnh từ một thời xa xưa và còn giữ mối thân tình tới bây giờ. Thơ anh viết cho đời cũng như cho bạn bè luôn ẩn chứa niềm ưu ái, sự ẩn mật xen chút khí vị thiền ca. Xin mời các bạn lần nữa cùng nhau hân thưởng. SAO KHUÊ

mùa đông

*Cây thông Giáng sinh
Lấp lánh quả cầu giấy bạc
Nhớ quê nhà những chiều mưa
Trên sân gạch nở đầy
Bong bóng nước
Em mặc áo len vàng
Tung tăng cánh đồng ký ức
Cánh đồng mùa xuân
Hoa cúc vàng nở rộ.*

*Mùa đông này
Trời trong veo và rất lạnh
Hai bàn tay buốt cóng
Cầm nỗi nhớ nhà
Đi lang thang
Qua Tự Do, Lê Lợi
Ngừng Givral
Nhìn bạn bè đứa còn đứa mất
Rượu tràn ly
Nói cười
Chuyện thiên đường địa ngục.*

*Lần đầu tiên
Hiểu thế nào bình yên
Là lúc
Nỗi cô đơn dịu dàng
Cùng mùa đông
Bắt đầu thấp
Những ngọn nến hồng
Trên mặt đất.*

giấc mơ

*Chiếc piano treo ngược trước khán phòng
Hoàng tử bé một mình trên sân khấu
Hát trường ca Dã Tràng*

*Có tiếng vỗ tay râm ran
Trên từng hàng ghế trống
Lạnh lẽo gió thiên đường*

*Những ngọn nến thấp bằng ánh sao
Soi trái tim khô
Đang nảy mầm bất tử*

*Bầy quạ giăng hàng trên dây thép
Những nốt nhạc đen giữa hoàng hôn
Chập chồn trùng vây mộ địa*

*Sao em giờ đây phố thị
Một mình cười nẻ răng
Với giọt nước mắt hồng?*

có một giấc mơ như thế

*tuyết bắt đầu rơi bên miền đông
miền tây tuyết chỉ rơi trong những giấc mơ
giấc mơ thì không có mùa đông mùa hạ
tuyết đuổi tôi trong nhiều đêm dài*

*dù Trần Hoài Thư ở New Jersey
có nhìn tuyết mà buồn
cũng không thể buồn bằng nỗi buồn tôi
khi tuyết tan trong bóng tối
thức giấc với bàn tay lạnh đặt lên trái tim mình
nghe nhịp đập thời gian*

*dù đêm vẫn có giấc mơ hồng
nhưng tuyết biến thành cơn bão trắng*

thổi hồng tan theo hư không

SAN JOSE, OCT.30-2011

chép một tờ kinh

tặng anh Đình Cường

*mở trang kinh. chỉ thấy mây
thiền tâm thanh tịnh niệm ngay di đà
tranh hoàng hôn. cảnh tuyết sa
giọt vàng giọt đỏ. nhạt nhòa giọt tôi
mở tờ kinh. chẳng có lời
quang minh thanh tịnh chiếu soi cõi người
giấc yên. trời lặng. xanh trôi
chép mừng tranh mới. sáng ngời chân như*

dấu biết vô thường...

Ngày Phùng Nguyễn ra đi

*Dấu biết vô thường là thường
mà trái tim vẫn như thất lại
tôi bàng hoàng ngồi sững
mắt mở lớn mà không thấy gì
hình như có tiếng sét đánh ngang*

anh ra đi thật rồi sao Phùng?

*mới tháng trước còn ngồi với nhau
ở đâu có bạn là có anh
ít nói nhưng giọng thường vui
nhớ những lần qua San Jose trước đây
thăm Nguyễn Xuân Hoàng nằm bệnh
những buổi trưa buổi chiều bên nhau
vừa xuống phi trường là đã hẹn
lòng nhiệt tình bằng hữu
nay không còn buồn vui như thế nữa rồi*

*ở cõi vĩnh hằng Phùng yên giấc nhé
xin tiễn đưa anh bằng một thời kinh*

nam mô Vô lượng thọ Như Lai!

NOVEMBER 17- 2015

Một bánh pizza
mới ra lò

Ồ... Pizza!

ĐÀO DUY HÒA
LEWISHAM, NSW

Tất cả chúng ta đều yêu thích pizza. Đúng hay sai? Giá cả hợp lý, dễ dàng mang đi và ngon miệng, thích hợp với mọi yêu cầu của khách hàng... Nhưng đó chưa phải là tất cả: giới chuyên gia ẩm thực đã chứng minh một cách khoa học rằng pizza có sức hấp dẫn không thể cưỡng lại nhờ sự phong phú và đa dạng của các thành phần nguyên liệu tạo nên cũng như cách chế biến ra nó... Đó là lời giải thích tại sao pizza lại phổ biến đến vậy.

Nằm trong danh mục top các món ăn phổ biến nhất thế giới, pizza thậm chí còn có thể đứng đầu. Các số liệu thống kê ghi nhận đã chứng minh điều này: có khoảng 3 tỷ chiếc pizza được bán mỗi năm chỉ riêng ở Hoa Kỳ, tức là trung bình mỗi người tiêu thụ 46 lát bánh pizza và 40% người Mỹ nói rằng họ ăn pizza ít nhất một lần mỗi tuần, thậm chí cứ 8 người Mỹ thì có một người ăn pizza mỗi ngày! Mặc dù những người theo chủ nghĩa thuần túy có thể tranh cãi về một số cách giải thích hiện đại nhất định, nhưng việc chế

biến và tiêu thụ nó không phải là mới: pizza đã là một món ăn phổ biến trong nhiều thế kỷ qua, phản ánh sự đa dạng của các nền văn hóa đã thích nghi cùng với quá trình di cư và hiện nay đã được toàn cầu hóa. Thật khó có thể giải thích sức hấp dẫn phổ quát của bánh pizza qua các thời đại.

Một kết hợp phức tạp hơn nhiều so với những gì chúng ta tưởng tượng

Con người luôn bị thu hút bởi đồ ăn kết hợp hai vị béo và ngọt. Và bánh pizza đã kết hợp hài hòa những yếu tố này với nhau. Thành phần phong phú của nó bao gồm vị béo của phô mai hoặc thịt với vị ngọt của rau hoặc nước sốt. Hơn nữa, người ta đã chứng minh rằng sự kết hợp của một số hợp chất tỏa hương thơm đôi khi tỏ ra ngon hơn so với khi dùng riêng lẻ, đây là trường hợp với phô

mai trắng của Ý có tên gọi là mozzarella và nước sốt cà chua. Cả hai đều chứa axit 4-methylpentanoic.

Nhưng đó chưa phải là tất cả, lớp phủ trên bánh pizza còn có một yếu tố mời gọi bạn ăn đi ăn lại hoài mà không biết chán. Đó là glutamate, một loại axit amin được tìm thấy tự nhiên trong protein thực vật và động vật, nhưng cũng là chất tăng hương vị có tên gọi là E621, ở dạng bột ngọt. Ngoài vai trò là chất dẫn truyền thần kinh kích thích dồi dào nhất của não, nó còn kích thích nhận thức của chúng ta về hương vị “umami” nghĩa là “ngon” trong tiếng Nhật.

Món “crousti-fondant” nổi tiếng

Cuối cùng, hãy nói về cách chế biến các nguyên liệu làm bánh pizza thành những “lớp phủ” giòn, tan chảy (crousti-fondant),

màu vàng. Điều này là do hai phản ứng hóa học. Một là quá trình caramen hóa, xảy ra khi đường có trong thực phẩm đạt đến nhiệt độ từ 230 đến 320 độ. Điều này giải thích tại sao lớp vỏ bên ngoài của bánh pizza chuyển sang màu nâu, hoặc thậm chí biến các lát hành trở nên giòn, tan chảy và ngon miệng... Phản ứng thứ hai, được gọi là “Phản ứng Maillard”, xảy ra khi các axit amin có trong thực phẩm giàu protein phản ứng với các loại đường khác nhau có trong cùng loại thực phẩm này khi chúng được đun nóng: đây là lý do tại sao phô mai tạo thành bong bóng, hay những lát thịt nguội cuộn tròn.

Nếu bạn nghĩ pizza chỉ là bánh mì, cà chua và phô mai, thì bạn sẽ đánh giá miếng bánh tiếp theo một cách khác, khi nghĩ về sự kết hợp của các hương vị kích thích vị giác và trí não của bạn, được tăng cường bằng cách nấu nướng khiến chúng càng trở nên không thể cưỡng lại được...

Cuối cùng, xin nêu lên một lưu ý nhỏ về sức khỏe. Cho dù thành phần giàu chất béo và đường khiến pizza trở nên phổ biến nhưng chúng không làm cho nó bớt béo hoặc bớt ngọt! Vì vậy hãy nhớ thay đổi, đa dạng hóa chế độ ăn uống của bạn, và hãy ưu tiên chọn nguyên liệu làm bánh pizza dựa trên phẩm chất hơn là số lượng!

Làm bánh Pizza. NGUỒN: SHUTTERSTOCK

ĐDH

Phên la ngọt ngào...

NGUYỄN THANH BÌNH
SÀI GÒN, VN

Trên những chuyến xe khách chạy dọc quốc lộ, vào mỗi dịp du lịch cùng công ty, về quê thăm nhà hoặc đi công tác ở tỉnh... tôi và hành khách chung xe vẫn thường được tài xế tấp vào cho nghỉ ngơi ở những trạm dừng chân mang tên tựa tựa như một chuỗi thương hiệu: “Bò sữa Long Thành”.

Q uy mô của những trạm dừng chân dọc đường này khá giống nhau, rộng lớn, có rất nhiều gia đình buôn bán tại đây; đủ các món hàng từ áo quần, vật phẩm lưu niệm, bánh kẹo chế biến cho đến trái cây tươi, nước uống, cà phê các loại; bên cạnh dịch vụ vệ sinh, rửa mặt ... dành cho những khách hàng hãy còn đang ngái ngủ, mệt trên chặng đường thiên lý. Những điểm dừng chân này đúng nghĩa giúp cho hành khách được “nghỉ xả hơi - bùng hứng khởi”, y như câu slogan đang treo trên mấy tấm bandroll lúc lắc vui vẻ ở đây.

Do thuộc hệ thống “Bò sữa Long Thành” nên đương nhiên món chính ở đây là sữa và những chế phẩm từ sữa. Ngoài sữa tươi, sữa chua, phô mai, kem được chế biến từ sữa tươi... tôi còn được giới thiệu một món bánh ngọt có cái tên ngộ ngộ: bánh phên la!

Chiếc bánh hình tròn và dẹt, đúng là nhìn hình dạng rất giống với cái phên la (một loại nhạc khí gõ làm bằng đồng thau, có hình đĩa tròn, phát ra tiếng vang và chói). Nhưng như vậy thì chữ “phên la” (có g) mới đúng chứ, sao thấy nhãn hiệu để trong hộp bánh toàn ghi là “phên la”? Có lẽ người đầu tiên đã ghi tên bánh dân dã kiểu nghe sao viết vậy,

chưa cần vội kiểm tra lại, còn những người sau thấy cũng hay hay nên để luôn chẳng?

Đúng là món đặc trưng ở xứ sở bò sữa, bánh phèo la được chế biến từ nguyên liệu chính là bột, đường, trứng gà, sữa tươi... được đánh nhuyễn, dậy lên, trộn lại thành hỗn hợp sền sệt, cũng gần giống như nguyên liệu để làm bánh bông lan. Song, thay vì được đổ ở khuôn nhôm định hình và nướng trong lò nóng kín như bánh bông lan thì những cái bánh phèo la này được nướng trực tiếp ngay trên mặt gang nóng. Và thao tác nướng thủ công, đều đặn, nhanh thoăn thoắt của cô em dễ thương đã khiến cho loạt bánh ra lò có hình tròn, dẹt, đều tăm tắp đến như vậy.

Mỗi lần ghé lại những trạm dừng chân này, tôi đều tìm cách lân la đến quầy nướng bánh phèo la và tò mò đứng nhìn cách các em đổ bột nướng bánh. Trước mặt là những tấm gang lớn, đã được nung nóng đến nhiệt độ vừa phải, các em cầm cái phễu bột rót nhẹ nhàng, dứt khoát, từng lượng bột xuống ổn định, rất đều tay. Bột sệt rơi xuống mặt chảo nóng cộng với động tác đảo nhẹ tay của em liền xòe ra thành hình tròn, đường kính tầm khoảng 7-8cm, chiều dày lớp bột vào khoảng gần 1cm. Bánh nằm thành hàng

thành lớp ngay trên mặt chảo rất dễ thương. Sau khi bánh chín xong mặt dưới, em gái cầm cái sạn lật đảo ngược cho bánh được nướng chín mặt còn lại. Độ vài phút, bánh đã chín hết trên mặt chảo, em xúc ra mâm, cào nhẹ cho sạch mặt chảo, chuẩn bị cho đợt đổ bột nướng mẻ mới. Tùy vào bề mặt chảo gang lớn hay bé mà số lượng nướng một lô nhiều hay ít. Như chỗ tôi đang đứng chụp hình đây, mỗi lần nướng được khoảng 35 bánh, hành động đều đặn, thuần thực cứ như một thói quen, cái nào cái nấy gần bằng nhau, nhìn thật thích mắt.

Nướng bánh

Bánh sau khi bày ra mâm cho đỡ nóng, liền được xếp vào mỗi hộp tầm 10 cái. Với giá bán 50,000vnd/hộp, bánh phèo la phù hợp để mua tặng, làm quà cho người thân ở nhà sau chuyến đi chơi, đi công tác về.

Bánh phèo la không quá ngọt, lại thơm ngậy mùi trứng sữa. Cầm miếng bánh mềm mềm, vừa tay, cắn một miếng cảm giác vị toì, xốp, như tan nhẹ trong miệng. Nhớ đến từng công đoạn từ đánh bột, đổ bánh nướng đến cẩn thận gói ghém thành món quà đi xa về cho du khách, vẫn không khỏi bật cười khi nghĩ đến cái bánh nhẹ

nhàng, mịn màng mềm mỏng là thế mà tên gọi lại nghe rất chói và vang: Bánh phèo la!

Con gái nói, ở siêu thị cũng có bán bột làm bánh giống vậy, nguồn gốc từ Nhật Bản. Một hôm, cháu mua về rồi đọc theo hướng dẫn in trên bao bì, cũng hì hụi pha trộn bột, rồi lật cái chảo không dính ở nhà ra mà nướng trực tiếp. Thao tác cũng tương tự các cô bé nướng bánh tôi thấy ở trạm dừng chân kia, cũng đổ bột trực tiếp lên mặt chảo nóng. Cầm miếng bánh của con gái nướng cho ăn, cảm giác bánh cũng mềm, mịn, thơm mà sao vẫn thấy khang khác với chiếc bánh dùng thử ở chặng đường gió bụi ngày nào...

Phải chăng, thêm một chút gia vị của đường xa, thêm chút gió bụi, thêm chút tình cảm được trân trọng gói vào hộp bánh làm quà mà cái bánh phèo la dường như thơm hơn, ngọt hơn, dậy mùi hơn... Thế mới biết, món ngon đâu chỉ đến từ nguyên liệu và cách làm, mà còn thêm nhiều những phong vị của địa phương, thổ nhưỡng, bên cạnh tình cảm đong đầy không thể thiếu của người đi xa vẫn luôn đau đáu nhớ về những người thân của mình đang ở nhà, với một món quà đầu chỉ là nho nhỏ, ấm lòng.

Bài và hình NTB
(THÁNG 6.2024)

ĐOÀN XUÂN THU
MELBOURNE

Nhớ Cần Thơ!

Năm 1970, tui tính thi vào khóa 28 trường Võ Bị Quốc Gia Đà Lạt. Phần số khiến xui sao đó, thằng Đoàn Văn Cầm, bạn học trường Nguyễn Đình Chiểu Mỹ Tho, con chủ vừa ve chai Đồng Lợi gần giếng nước trên đường Nguyễn Tri Phương, rủ tui qua Cần Thơ thi vô trường Đại học Sư Phạm ở khu Cái Răng. Khoái tiểu ngạo giang hồ, tui ngồi Vespa cho nó chở tui đi. Chó táp phải ruồi, tui đậu. Và tui mọc rễ luôn ở đó, khoảng 20 năm, cho tới ngày tui bỏ nước ra đi! *“Nước trong xanh, sao lại chảy hoài? Thương người xa xứ lạc loài đến đây”*

Quê người, Melbourne, Victoria, Australia, tui

ở đây còn lâu hơn nữa, vậy mà 30 năm rồi tui vẫn còn luyến nhớ Cần Thơ. Thằng hoặc nghe ai nhắc tới hai chữ Cần Thơ là tui bùi ngùi trong tác dạ. Tui nhớ lúc VC vô, có đêm đang ngủ với vợ, với con (không biết bị ai mật báo), CA phường Hưng Lợi nửa khuya xét nhà bắt tui về đồn nhất vì không có tên trong hộ khẩu. Độc lập tự do thời CS mẹ rượt như thế đó.

Rồi: *“Cần Thơ có Bến Ninh Kiều. Dưới chân tượng Bác dĩ nhiên hơn dân”* Nghe mà đón đầu, chua xót. Rồi *“Chiếc áo bà ba”* của Trần Thiện Thanh. Hồi trong nước, ông viết lời khác. Ra được nước ngoài, ông viết lời khác. Rồi *“Chiều Tây Đô”*

của Lam Phương. Tui nhớ thơ của ông Huỳnh Kim. *“Chợ đã nổi từ nửa đêm về sáng/ Ta vẫn chìm từ giữa bữa hoàng hôn. Em treo bèo Cái Răng Ba Láng/ Ta thương hồ Vàm Xáng Cần Thơ!”* Nhậ từ hồi chiều tối. Xin dữ nhe cha!

Theo Đại Nam Quốc Âm Tự Vị: ‘bèo’ là nêu ra hoặc bày ra để cho người ta ngó thấy. Như vậy bèo là “chưng ra, đưa ra để khêu gợi”; “bèo mặt” là chương mặt ra; “bèo hình bèo dạng” là phô trương hình dáng, chưng diện màu sắc có ý khoe.

Hồi xưa mấy bà già cổ lỗ sĩ hay rầy con gái, chửi em như tát nước vô mặt: *“Con quỷ cái nầy bèo hình bèo dạng cho dữ nhe! Đồ ngựa bà.”*

Như vậy cây bèo là “treo gì bán nấy”. Em thoa son dồi phấn vì em muốn bán cái nhan sắc của em. Quyền của em mà. Em làm đẹp tui càng khoái dòm! He he! Cho dù cũng có em tủi thân mình, cà nanh, ghen tị: *“Trắng da vì bởi phấn dồi/ Đen da vì bởi em ngồi chợ trưa”*

Mỹ Tho hồi xưa khoái trồng me. Cần Thơ lại khoái trồng xoài. Đại lộ Hoà Bình hồi xưa là đường Hàng Xoài. Trồng cây ven đường để lấy bóng mát cho lối đi bộ dọc theo đường nhưng phải đoan chắc rễ cây không

Viện Đại Học Cần Thơ xưa - NGUỒN MANHHAIFLICKR

làm hư mặt lộ. Không biết hồi xưa mấy ông Lục lộ Sở Trường Tiền trồng cây dương tùy hứng hồn thơ; trồng me, xoài vì vợ đang ốm nghén? Còn thời CS đồn ráo cho tụi bây khởi tố ngày bàn vô tán ra phải trồng cây gì vừa mát, vừa đẹp, vừa thơ nghe thiệt là nhức cái đầu! Ủa tụi nó có đầu đầu mà nhức?

Tui nhớ đường Hai Bà Trưng, thời Tây là Route de Quai, Bến sông Quai de Commerce. Cách đây một thế kỷ, con đường mé sông mới đầu là xoài, sau thay bằng hàng dương, nên dân gian thường kêu Bến Hàng Dương. Từ năm 1958, Tỉnh trưởng Đỗ Văn Chúc (1957-1959) đổi tên Bến Hàng Dương thành Bến Ninh Kiều ngày 4 tháng 8 năm 1958. Bến Ninh Kiều có Chùa Ông, nhà lồng chợ Cần Thơ, từng được gọi là chợ Hàng Dương. Bến Ninh Kiều có đèn 3 ngọn, bến đò xuôi dòng sông Hậu đi Cái Côn, Trà Ôn, Kế Sách, Đại Ngãi.

Lục trên 'Google images', tui tìm được cột đèn 3 ngọn nằm giữa ngã ba đường Ngô Quyền và đường Hai Bà Trưng. Trên lầu, bên tay phải là bảng hiệu nhà thuốc Tây 'Pharmacie du Mekong'. Bên tay trái là Vinh Huê, tiệm "bịch răng". Chú Ba này viết sai chánh tả. Bịt là dùng kim khí để bọc, viên xung quanh. Viết trúng phải là bịt răng vàng.

Bến Ninh Kiều với hàng dương xưa - NGUỒN MANHHAIFLICKR

Bắc Kỳ dùng chữ 'bọc răng vàng'.

Năm 1966, Ba tui từ cư xá Bưu Điện Tân Định căn số 230/9 ở lầu hai, đảo nhậm chức Trưởng ty Bưu Điện Mỹ Tho số 31 và 33 Đại lộ Gia Long. Tui đang học Đệ tứ 5 trường Petrus Trương Vĩnh Ký ở đại lộ Cộng Hoà chuyển trường về Trung học Nguyễn Đình Chiểu trên Đại lộ Hùng Vương. Cùng lúc nhà kế là căn chót số 230/10 có cái khung cửa sắt nhỏ ngăn cách trên hành lang, ông Trần Ý về đảo nhậm Ty Bưu Điện Cần Thơ trên đường Phan Đình Phùng góc Ngô Quyền. Ông Trần Ý, người Trung, vợ Bắc, có 4 người con: Anh: Trần Minh Trí (tên ở nhà là Viên), Trần Minh Ngọc, Trần Minh Sơn và con gái út là Trần Thị Minh Chi. Minh Chi đang

học Gia Long chuyển về Đoàn Thị Điểm. Mãi những năm 1970s, nghe nói Minh Chi đang học Luật Cần Thơ, vượt biển rồi được định cư bên Đức và tui bật tin người năm cũ từ độ ấy.

Tui nhớ đèn 3 ngọn Cần Thơ mà mỗi ngọn là một bóng đèn neon dài 1 mét 2 chĩa ra 3 hướng vì là nằm giữa ngã ba. Những tối mưa thiêu thân bù mắt bay đầy coi buồn thấy mệ.

Tui nhớ uống rượu nếp than với em học trò cũ Nguyễn Hoàng Dũng, dân Kế Sách, đang học Kỹ sư Nông nghiệp Cần Thơ đêm bánh cống Cần Thơ đèn 3 ngọn. Ôi cái thời 'mất dạy', đôi cơm, rách áo bánh cống làm gì có mặt con tôm. Bột gạo làm lớp vỏ bánh giòn. Đậu xanh nấu chín và làm nhưn. Chút thịt băm, hành, tỏi, gia vị,

dầu ăn. Trộn bột gạo với nước. Dùng một loại khuôn đặc biệt gọi là 'cổng' bằng thiếc. Đổ bột vào khuôn, nhúng khuôn vào chảo dầu nóng, chiên cho đến khi bánh chín vàng ươm. Cắt bánh cống ra làm hai. Cuốn với cải xà lách, rau sống, chấm nước mắm chua ngọt. Trước lúc VC từ bùng biến vô cướp phá Cần Thơ, dân còn khá, bánh cống chỉ là món ăn chơi như bánh xèo. Bánh cống không phải là đồ nhậu. Sau 1975, đời đói nhần rằng, bánh cống không còn ăn chơi nữa mà ăn thiệt cho khỏi đói rã ruột.

50 năm đã trôi qua, tui nhớ bánh cống đèn 3 ngọn. Tui nhớ người cũ; tui nhớ học trò xưa. Tha hương biền biệt nhưng tui vẫn vương hoài cố thổ; lòng tui bồi ngùi quá mạng Cần Thơ ơi!

ĐXT

DU FACE

LTS: Facebook là một mạng xã hội (social networking service) phổ biến rộng và có tầm ảnh hưởng rất lớn trên thế giới ngày nay. Ngoài khía cạnh giải trí, xả stress, giao lưu, lưu giữ nhật ký... Facebook còn được sử dụng như một phương tiện hiệu quả trong những cuộc cách mạng làm thay đổi tình hình thế giới. Hiện nay Facebook là một trong những lối thoát quan trọng để những trí thức, nhà báo, văn nghệ sĩ có khuynh hướng tự do đang sống tại Việt Nam cất lên tiếng nói của họ.

“FACEBOOK CÓ GÌ NGỢ” chọn lọc và giới thiệu với quý độc giả những ý kiến (comment) dí dỏm, tếu táo của cư dân trang mạng này và giữ nguyên văn cách thể hiện của họ.

Chúng tôi xin phép các tác giả trên Facebook được trích lại và chân thành cảm ơn.

BBT Trẻ

Đôi chân mẹ Việt Nam (không anh hùng) - FACEBOOK NAM VÂN

Thấy bà ngồi nghỉ mệt bên lề đường với chồng bao bì ve chai, tôi ghé lại gần thực hiện ý nguyện (làm việc thiện) của người bạn gửi gắm, xong việc thì tôi không thể nào không nhìn đôi chân của bà... dấu thời gian cộng nắng rất ngoài đường in hằn trên hai bàn chân nhìn thật tội. Xin bà chụp một tấm, bao năm “giải phóng” thế này phải không bà? Nha Trang, tháng 8-2024.

Đôi bàn chân in dấu đôi dép tổ ong của bà cụ lượm ve chai trên đường Thống Nhất Nha Trang, 8/2024
Photo by HUỲNH NAM

“Hãy cho tôi một điểm tựa, tôi sẽ nhắc bổng trái đất lên” là câu nói nổi tiếng của Archimedes (287-212 trước Công Nguyên). Ông là một nhà toán học, nhà vật lý, nhà phát minh huyền thoại người Hy Lạp. Hình của Archimedes được in ở mặt trước của Huy chương Fields, giải thưởng danh giá được coi là “Nobel Toán học” (vì giải Nobel không bao gồm lĩnh vực toán học), được Hiệp hội Toán học quốc tế (IMU: International Mathematical Union) trao 4 năm một lần cho những nhà nghiên cứu nổi bật.

Ờ-rê-ca (Eureka, nghĩa tiếng Việt là “tìm ra rồi”) là một giai thoại nổi tiếng về cách ra đời của “Lực đẩy Archimedes” và của mục.. này.

Voder

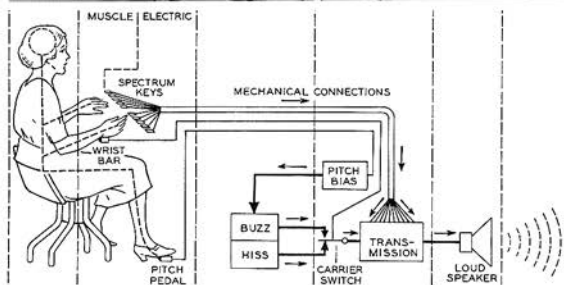

Fig. 8—Schematic circuit of the voder.

Thiết bị đầu tiên được coi là máy tổng hợp giọng nói thực sự là Voder (viết tắt của Voice Operating Demonstrator) được phát triển bởi Homer W. Dudley (kỹ sư âm thanh và điện tử tiên phong người Mỹ) ở phòng thí nghiệm Bell vào thập niên 1930.

Voder là một cỗ máy khá phức tạp với 14 phím giống đàn piano, một thanh điều khiển bằng cổ tay, bàn đạp bằng chân mà người vận hành có thể thao tác để cỗ máy phát ra tiếng nói. Âm thanh của nó nghe rất máy móc, giống như "người ngoài hành tinh nói chuyện dưới nước" - theo Amusing Planet. Trên thực tế, "giọng nói máy móc" mà chúng ta thường nghe trong các bộ phim khoa học viễn tưởng và phim truyền hình cũ có thể bắt nguồn từ Voder.

Helen Harper là người vận hành chính của Voder trong buổi giới thiệu tại Hội chợ thế giới New York năm 1939. Cô đã cho mọi người thấy việc vận hành cỗ máy Voder vô cùng phức tạp, đòi hỏi kỹ năng cao: "Để tạo ra từ 'tập trung' bằng Voder, tôi phải tạo ra 13 âm khác nhau liên tiếp và di chuyển lên xuống thanh điều khiển bằng cổ tay 5 lần cũng như thay đổi vị trí bàn đạp từ 3 đến 5 lần theo độ diễn cảm mà tôi muốn Voder phát ra. Tất nhiên, tất cả quá trình cần phải làm với sự tính giờ chuẩn xác."

Khoảng 300 cô gái tham gia tập huấn để trở thành người vận hành cỗ máy Voder nhưng chỉ có dưới 30 người có thể thuần thục các kỹ năng. Helen đã dành 1 năm luyện tập thường xuyên trước khi học được cách vận hành cỗ máy chính xác, cô là một trong số ít người có thể vận hành Voder một cách trơn tru. Cô có thể khiến Voder nói bất kỳ ngôn ngữ nào, thậm chí phát ra tiếng bò hoặc heo kêu hay phát ra tiếng hát.

Giờ đây, các cỗ máy biết nói không còn hiếm hoi và xa lạ đối với con người. Đôi khi, nhiều người cũng biến bản thân thành một cỗ máy biết nói, không biết suy nghĩ, luôn có người đứng sau điều khiển...

Cách ăn vận của người Sài Gòn

Tôi tự hỏi, Thế nào gọi là người Sài Gòn? Vài người lớn tuổi cho rằng làm gì có người Sài Gòn tuy thành phố trải qua hơn 300 năm tuổi. Để trả lời câu hỏi này không dễ dàng trong một bài viết ngắn chỉ dựa trên những cảm nghĩ nhận xét chung chung. Người sinh ra ở Sài Gòn, tức nhiên là người Sài Gòn. Người sinh sống ở các tỉnh khác về Sài Gòn lập nghiệp vẫn tự nhận mình là người Sài Gòn. Và không ít nhận xét của nhiều người cho rằng để nhận ra người Sài Gòn “thứ thiệt” hãy nhìn vào cách ăn vận. Tất nhiên, cách phân biệt này chỉ là một góc nhìn nhỏ trên bức tranh văn hoá xã hội địa dư rộng lớn của một vùng đất bao dung người lưu dân tứ xứ.

TRANG NGUYỄN

Ăn vận của phụ nữ

Người bạn sống ở Q. 11, Sài Gòn kể hồi nhỏ vẫn thường ghé sang nhà ông Nội chơi. Đó là một căn nhà nhỏ sống theo kiểu tam đại đồng đường. Bà Cố, ông bà Nội và các cô chú còn tuổi đi học. Cho đến khi anh được 7, 8 tuổi gì đó mới nhận ra bà Cố ở nhà thì mặc áo bà ba nhưng khi đi chợ thường thay một chiếc áo dài thâm, trên tay có khi cắp cái rổ mây, có khi xách cái giỏ đan bằng tre. Chợ không xa nhà chừng độ vài trăm mét, đầu cần phải thay áo dài thêm rườm rà không giống các bà các bác trong xóm mỗi khi đi chợ đều mặc chiếc áo bà ba cho thoải mái. Gia đình ông Nội từ Sa Đéc lên Sài Gòn sống từ giữa thập niên 1950, đầu phải là điền chủ, công hay tư chức mà bà Cố ăn vận kiểu cách như lớp người thượng lưu. Khi lớn lên, anh nhìn lại thì mới nhận ra chiếc áo bà Cố mặc năm xưa chỉ là loại vải đen bình dân nhưng có lẽ do thói quen ăn vận khi bước chân ra khỏi nhà dù gần hay xa người Sài Gòn cần ăn mặc cho phải cách.

Cách mặc áo dài khi ra phố của bà Cố còn giữ được đến thế hệ anh bạn không gì là lạ. Các bà các cô thời đó vẫn thường mặc trang phục áo dài đi làm, đi chùa đi lễ nhà thờ hay đi mua sắm ngoài phố. Đó là lớp người có cuộc sống kinh tế tương đối khá giả và lúc đó chiếc áo dài đã thay đổi kiểu cách khá nhiều, chứ lớp người bình dân như bà Cố anh thì ít ai mặc áo dài bình dị đi chợ mỗi ngày. Tôi xin nói rõ, ít chứ không phải không có. Nhớ vào giữa thập niên 1960, tôi vẫn thường bắt gặp một vài cụ già đi chợ hay đi ra phố mặc áo dài rất đồ sộ bình dân, đầu cột khăn vuông, chân mang guốc mộc. Đó liệu có phải là cách ăn vận đúng điệu của người Sài Gòn như anh bạn từng nghĩ về bà Cố của mình.

Cách ăn vận áo dài của bà Cố anh chỉ là do thói quen từ xưa khi còn sống ở quê trong một gia đình trung nông có vài ba mẫu ruộng. Xem lại hình ảnh những sinh hoạt chợ quê xưa cách nay một thế kỷ, không ít các bà buôn bán ở chợ và cả người đi mua sắm đều mặc chiếc áo dài vải thô. Chiếc áo dài gắn liền với người phụ nữ từ 2, 3 trăm năm trước, nó vừa kín đáo vừa tôn dáng vẻ thướt tha của giới tay yếu chân mềm. Do vậy bản thân chiếc áo dài sơ khai không định hình nên giai cấp giàu nghèo. Chỉ khác nhau, người lớp lao động bình dân mặc vải thô, người tầng lớp khá giả giàu có mặc tơ lụa. Do ngày xưa người ta không dệt được khổ vải rộng, chỉ có khổ vải hẹp, nên mới có áo dài tứ thân (hai vạt sau ghép lại thành

tà áo, hai vạt trước rời nhau, nếu cần có thể buộc lại để tiện cho việc lao động đồng áng). Theo lịch sử chiếc áo dài truyền thống Việt Nam, nhìn chiếc áo dài có thể phân biệt được tầng lớp phụ nữ lao động và phụ nữ sống ở thị thành (ít lao động). Chiếc áo ngũ thân ra đời từ chiếc áo tứ thân. Hai vạt trước và hai vạt sau được may liền nhau, vạt thứ năm may dưới vạt trước xem như một mảnh áo lót. Người lao động mặc áo tứ thân, người thành thị mặc áo ngũ thân. Và từ sau đó, chiếc áo dài còn thay đổi nhiều kiểu cách cho hợp thời thượng.

Gia Định - Sài Gòn là vùng đất hai mùa mưa nắng, thời tiết cũng góp phần làm thay đổi cách ăn mặc chứ tôi không nói đến thời trang. Trời nóng ăn mặc sao cho thoải mái, từ đó các bà

ít còn cột khăn vuông trên đầu mà lại quấn khăn vuông. Nó vừa gọn vừa thông thoáng chỉ để che nắng ngay trên đỉnh đầu, không cần dùng đến thì thả xuống vai, có thể dùng lau mồ hôi trán hay chùi sơ cái miệng ăn trầu. Ngay cả cái khăn đội đầu của người phụ nữ lớn tuổi sống ở Sài Gòn cũng có thể phân biệt người từ đâu đến. Người Bắc lần đầu di cư vào Sài Gòn khoảng năm 1945 hay di cư ở năm 1954. Phụ nữ lớn tuổi miền Bắc thường mặc áo dài hoặc áo cánh màu tối, quần vải lãnh đen, đầu chít khăn mỏ quạ, mãi đến hai ba thập niên sau vẫn còn phổ biến. Hiện nay chiếc khăn mỏ quạ không còn phù hợp như một thứ trang phục phụ của người phụ nữ miền Bắc nữa. Trong khi đó, người phụ nữ miền Nam chịu

ảnh hưởng cách ăn vận của người miền Trung từ lâu (do lớp người dân Ngũ Quảng di dân vào khai phá đất phương Nam và những đợt di dân sau này). Chiếc nón lá, khăn vuông đội đầu của người phụ nữ miền Nam và người miền Trung không còn ranh giới, vẫn còn tồn tại đến ngày nay.

Về phía đàn ông

Còn cách ăn vận của cánh đàn ông ở Sài Gòn có thể phân biệt vùng miền như cách ăn vận của người phụ nữ? Máy ông bạn lớn tuổi kể rằng rất dễ nhận biết: “Thời người Bắc di cư vào Sài Gòn, đàn ông lớn tuổi thường mặc bộ đồ vải nâu có hai túi, chân mang guốc, tay phe phẩy cây quạt lá rong chơi ngoài phố, còn đàn ông bình dân miền Nam hay dân lao động sống ở Sài Gòn cũng mặc bộ đồ vải đen hay vải trắng, đi dép có quai hoặc mang guốc mộc. Ngoại trừ những công chức hay tư chức ăn vận theo kiểu phương Tây, chân mang giày. Công chức thường được cấp mỗi năm hai bộ đồ Tây.

Ông bạn lớn tuổi của tôi kể chuyện ngày xưa ở Đức Hoà hồi thập niên 1940, thuở đó nhiều vùng quê Nam bộ còn

Thanh niên nam nữ đi làm công sở mặc áo dài và đồ tây thập niên 1950 ở Chợ Lớn (NGUỒN LIFE)

nghèo khó lắm. Thanh niên làm đồng chỉ mặc chiếc quần xà lỏn, trời mát thì cởi trần, trời nắng thì mặc thêm chiếc áo cụt tay nhuộm màu tối. Đàn ông lớn tuổi cũng vậy, chỉ có cái quần cụt và cái áo dài tay màu đen, đi chân không. Đàn thiếu nữ ngoại trừ sống trong các gia đình khá giả ăn vận áo bà ba trắng, quần lĩnh đen chứ không có mặc đồ bộ bông hoa như sau này. Con nhà nông nghèo mặc đồ vải thô, thường chọn màu tối. Khi Tết nhất hay trong làng có đám tiệc tùng, tùy theo tính chất quan trọng mà họ chọn cho mình một bộ trang phục. Đàn ông, thanh niên nhà lao động nghèo mặc kiểu quần tây ống suông, lưng quần thường cột dây vải không có dây nịt, áo sơ mi cổ lật, tay dài, bên dưới có hai túi áo, may rộng tựa kiểu pyjama ngày nay, chân mang guốc. Khá giả hơn hoặc làm việc cho nhà nước

thì áo sơ mi, quần tây, mang giày, đầu đội nón cối trắng hay nón nỉ. Ngoại trừ đi đám cưới thì mới có vài người mặc áo sơ mi đeo cà vạt, ít có người mặc đồ vest. Đàn bà, thiếu nữ mặc áo bà ba hay áo dài màu sắc rực rỡ, quần sa-tanh đen bóng; già thì đội hay quàng khăn choàng, trẻ thì rẽ tóc kẹp ngang, chân mang guốc. Ngay cả sau này, tuy cuộc sống ở quê có chút phát triển, giới thiếu nữ lên Sài Gòn vào thập niên 1960, ăn vận áo dài không khác các cô Sài Gòn nhưng người ta vẫn dễ nhận ra qua mái tóc thả dài kẹp ngang chứ không cắt tóc ngắn, uốn lộn hay thả xuôi tóc dài như các cô Sài Gòn thú vị.

Trong cuốn *Sài Gòn-Chuyện Đồi Của Phố*, tác giả Phạm Công Luận viết về chuyện ăn mặc của người Sài Gòn ở những năm đầu thập niên 1970. Bài viết miêu

tả tỉ mỉ hình ảnh cách ăn vận của người Sài Gòn từ già đến trẻ, đủ mọi thành phần trong đó còn phẳng phất nét quê mùa của những người Nam bộ. “Cậu Bảy Nheo đến trước, nhìn khỏe mạnh trong chiếc áo montagut (*thương hiệu thời trang cao cấp từ Pháp*) mới toanh màu vàng nhạt... Cậu làm ở sở Mỹ, có tiền nên thích xài loại áo này, giá không rẻ vì nhập cảng từ bên Pháp. Cậu Bảy ngồi nói chuyện với dưỡng Hai Mỹ, chủ sự phòng (*trưởng phòng*) Hãng Hàng không Air Việt Nam, còn gọi là “Air con rồng”. Ngày Tết, dưỡng Hai mặc áo sơ mi trắng thắt cà vạt hắc hoi. Sau đó là ông ký giả nhứt trình, trong xóm gọi là chú Tư. Hôm nay ông vẫn bận cái áo 4 túi màu kaki như mọi ngày nhưng là áo mới cóng. Rồi đến thấy Hai rằng vàng, bận sơ mi xoa Pháp trắng, bỏ áo vô quần tây đen, mang giày đen, nhìn trẻ trung.

Thầy chuyên chạy “áp phe” thuốc tây... Đến buổi chiều mừng Ba, nhà tôi tiếp mấy chú là bà con xa từ xã Tân Thạnh Đông miệt Hóc Môn. Ba ông chú, chú Sáu, chú Bảy, chú Tám bận ba bộ đồ bà ba đen y chang nhau trông rất ngộ. Chú Sáu co chân lên ghế ngồi kiệu nước lứt, rút thuốc rê ra quẩn hút. Có buổi chiều sau Tết, ông Thầu (làm nghề thầu khoán) từ đầu ngõ đi vào thăm ba tôi. Ông bận bộ pyjama màu ruốc lợt, có viền màu nâu ở tay áo và gần miệng túi. Tay phải ông chống “can” bằng gỗ lên nước bóng, tay trái cầm ống điếu. Ở nhà, ba tôi bận bộ đồ bà ba trắng ra tiếp ông...”.

Tôi xin dừng ở đây, không đi xa hơn chuyện ăn vận của giới nam hay nữ, già hay trẻ các thành phần xã hội từ khi các trào lưu một phương Tây xâm nhập nhiều vào đời sống của thành phố Sài Gòn những năm đầu thập niên 1960. Hình ảnh ăn vận của người Sài Gòn xưa cũ theo thời gian phải thay đổi nhưng vẫn còn đọng lại trong ký ức của nhiều người như một mảnh văn hoá nhỏ của vùng đất Gia Định - Sài Gòn ngày trước.

TN

Dân lao động phụ xe ngựa mặc quần áo pyjama đi chân không hoặc mang guốc mộc thập niên 1950 (NGUỒN: MANHHAFLICKR)

Mục Di Trú và Thăng Tiến Đời Sống do Văn Phòng tham vấn di trú Robert Mullins International đảm trách hằng tuần, nhằm cập nhật tin tức và phát huy kiến thức di trú, rất hữu ích cho quý vị quan tâm đến việc bảo lãnh thân nhân. Chủ đề trên đây cũng được thảo luận trực tiếp trên trang nhà www.rmiodp.com vào mỗi tối thứ Tư, từ 7:00-8:00 giờ, hoặc phát thanh và phát hình 24/24 trên www.facebook.com/rmiodp

Châu Âu thay đổi quan điểm về di dân

LÊ MINH HẢI
SAN JOSE, CA

Vào tháng 11 năm 2023, Geert Wilders, tân Thủ tướng Hòa Lan, kêu gọi người Hồi giáo rời khỏi đất nước nếu họ ưu tiên Kinh Cô-ran hơn luật pháp của đất nước. Ông nói rằng 700,000 người Hồi giáo ở Hòa Lan nên chuyển đến các nước Hồi giáo để sống theo luật pháp riêng của họ.

Thủ tướng cũng nói rằng Hòa Lan không nên có trường học Hồi giáo, kinh Cô-ran và nhà thờ Hồi giáo. Đáp lại, ông đã nhận được nhiều lời đe dọa tính mạng từ các nhà lãnh đạo Hồi giáo Ả Rập và Pakistan.

Năm nay, vào ngày 24 tháng 5, Thủ tướng Anh nói rằng Vương quốc Anh không nên cấp chiếu khân cho những người Hồi giáo theo đạo Hồi. Người Hồi

giáo theo đạo Hồi là người chống Do Thái và chống Kitô giáo.

Các quốc gia Bắc Âu – Đan Mạch, Na Uy, Thụy Điển, Phần Lan và Iceland – đang hợp tác để đưa những người di dân bất hợp pháp trở về quê hương của họ.

Đan Mạch đã trở nên nghiêm khắc hơn và hiện cho biết họ sẽ chỉ chấp nhận người tị nạn theo hệ thống hạn ngạch của Liên Hợp Quốc. Hệ thống này đã trở nên phổ biến ở các quốc gia Bắc Âu khác vì họ không còn chỗ chứa hoặc nguồn lực để giải quyết số lượng người di dân ngày càng tăng.

Tại Thụy Điển, trước đây là đất nước chào đón nhiều người tị nạn, giờ đây chính phủ đang phải chiến đấu với bạo lực băng đảng do “chính sách di dân thiếu trách nhiệm và sự hội nhập thất bại”.

Phần Lan hiện có nhiều chính sách chống di dân hơn. Họ đã cắt giảm hạn ngạch tị nạn và gây khó khăn hơn cho người nước ngoài trong việc có được quyền công dân.

Năm 2022, các nước Bắc Âu đã trục xuất 25,000 cư dân cư trú bất hợp pháp về đất nước của họ.

Cuối cùng, các bộ trưởng Bắc Âu đã đồng ý hỗ trợ những người di dân bất hợp pháp đang bị kẹt ở Bắc Phi. Những người di dân đó sẽ được hỗ trợ để tự nguyện trở về quê hương của họ và được hỗ trợ để tái lập cuộc sống ở quê hương Châu Phi ban đầu của họ. Điều này sẽ được thực hiện vì có nhiều cái chết của những người di dân bất hợp pháp xảy ra khi cố gắng vượt Địa Trung Hải đến Châu Âu. Dự án này sẽ được thực hiện bởi Tổ chức di dân quốc tế (IOM).

LMH

Vui cùng con trong ngày khai trường

Học sinh tiểu học gốc Việt tại Học Khu Garden Grove nô nức tựu trường sáng Thứ Hai, 12 Tháng Tám, sớm hơn các học khu khác trong vùng Little Saigon hai tuần.

Sau mấy tháng Hè vui chơi cùng con cái, ngày đưa các em quay lại với nề nếp trường lớp và bài vở luôn là một cái mốc quan trọng trong năm đối với nhiều phụ huynh.

Đón con tan trường tại tiểu học John Murdy, dù đã được dặn dò qua thư cũng như được nhắc lại vào buổi sáng khi đưa con đi học là cứ đợi trong xe, sẽ có người đưa con đến tận nơi nhưng nhiều phụ huynh vẫn nóng ruột, cứ bước ra bãi đậu xe dưới cái nắng chói chang Tháng Tám.

Ông Tấn Nguyễn cho biết cả 5 người con ông đều học tại đây. Ông cười giải thích: “Không phải 5 đứa cùng học một lúc tại đây. 3 đứa lớn lên trung học rồi. Năm nay chỉ còn 2 đứa học ở đây thôi.”

“Nhà tôi bây giờ ở Costa Mesa nhưng vì mấy con tôi đều thích thầy cô ở đây nên chúng tôi ráng xin trường này. May là chúng tôi

Cô giáo Loan Anh đón hai học trò mới vào lớp mẫu giáo. (HÌNH: VĂN LAN/NGƯỜI VIẾT)

có cơ sở làm ăn ở Garden Grove nên Học Khu Garden Grove đồng ý,” ông Tấn kể. “Trong thời gian có đại dịch COVID-19, đứa con gái lớn của tôi đang học lớp Sáu. Chương trình trực tuyến ở đây rất chu đáo.”

Ông Định Nguyễn góp chuyện: “Con tôi đang học lớp Năm ở đây. Trường dạy tại nó như thế nào nhưng ở nhà, nhiều lúc nó làm vợ chồng tôi đổ mặt vì xấu hổ. Như tuần trước, khi đang nghỉ Hè ở Hawaii, lúc tôi đang đánh răng, nó thò tay vô tắt nước rồi nói, ‘Daddy phải tiết kiệm nước cho mọi người.’ Tôi ngượng đỏ mặt

nhưng cũng mừng trong lòng. Tại nó biết ý thức như vậy thì quá tốt cho tương lai đất nước này.”

Bà Nguyễn Thanh Nhân cười: “Con trai út của tôi, năm nay mới học lớp Năm mà nói với ba nó là sẽ mua xe loại ‘hybrid’ hay xe điện để bảo vệ môi sinh. Tôi nghe mà muốn ‘ký đầu’ nó quá, nhưng mà sao cứng quá cứng.”

Tại bãi đậu xe tiểu học Leo Carrillo, số phụ huynh nóng lòng chờ con còn đông hơn bên trường John Murdy. Những ai đưa được con ra ngoài khoan khoái đứng chờ thêm đứa nữa với nét mặt hân hoan hẳn so với người chung quanh.

“Tôi có 2 con học ở đây, anh lớn học lớp Bốn, nhỏ em lớp Ba. Tôi không biết năm ngoái, thầy cô đối xử với hai đứa như thế nào mà sáng nay, hai đứa cùng vui vẻ đi học,” bà Đỗ Thị San nói. “Vậy là đủ vui rồi. Vậy là đủ cho tôi an tâm đi làm rồi.”

DH- TIN INTERNET

Tại tiểu học John Murdy, dù được yêu cầu cứ ngồi đợi con em trong xe... (HÌNH: ĐĂNG GIAO/NGƯỜI VIẾT)

Những điều cần làm khi trên 60

BẢO SƠN

Tuổi 60 có thể được xem là tuổi bắt đầu về già. Đây là lúc mà cơ thể và trí óc bắt đầu đi xuống. Lúc này, biết cách sinh hoạt, ăn uống, chăm sóc sức khỏe ... sự suy yếu sẽ đến chậm hơn và chúng ta có thể sống một cách vui vẻ lạc quan hơn. Dưới đây là một số điều mà người trên 60 cần làm để đạt được các mục tiêu nói trên.

13. Đừng quên khám răng. Sức khỏe của răng ảnh hưởng tới sức khỏe chung của cơ thể. Nên đi khám răng định kỳ để được điều trị sớm khi răng bị hư.

14. Cười. Đây là “thuốc giải” hiệu quả nhất chống lại căng thẳng và đau đớn. Càng lớn tuổi càng khó cười hơn vì không thấy gì thú vị. Hãy tập cười mở tâm hồn, vui vẻ, hài hước ... để nâng cao sức khỏe tâm thần.

15. Lựa chọn thức ăn. Lựa chọn thức ăn cho phù hợp sẽ giúp tránh việc tăng cân nhưng vẫn cung cấp đủ dinh dưỡng cho cơ thể.

16. Kích thích tinh thần. Theo đuổi những thú vui giải trí của riêng mình, học thêm kỹ năng mới, có những hoạt động thúc đẩy suy nghĩ hay nhận thức để giúp não hoạt động.

17. Cẩn thận với nắng. Bệnh và những nguy cơ khác khi phơi người ra nắng sẽ không suy giảm đối với người lớn tuổi. Cẩn thận bảo vệ da tránh tổn hại và ung thư.

18. Lưu ý vấn đề đau chân. Người già dễ bị đau chân hơn người trẻ. Nên chọn giày vừa vặn, đế mềm và đi khám với bác sĩ ngay nếu đau. Điều này giúp người già luôn giữ được thăng bằng.

19. Khám mắt và tai. Lớn tuổi luôn có vấn đề về mắt và tai.

Thường xuyên đi khám để phát hiện sớm và điều trị ngay. Răng mất tốt giúp cuộc sống dễ chịu hơn nhiều.

20. Uống nước. Bác sĩ luôn nhắc phải uống nhiều nước. Uống đủ nước giúp rất nhiều cho sức khỏe nói chung và ngăn ngừa nhiều vấn đề sức khỏe. Tập thói quen uống nước đều hàng ngày.

21. Kế hoạch cuối đời. Đây là điều khó khăn, nhưng là điều cần phải làm. Hoạch định cho lúc mình qua đời giúp cho người lớn tuổi an tâm khi biết mọi việc sẽ diễn tiến theo ý mình, còn giúp cho người thân không gặp bối rối vì không chuẩn bị trước.

22. Đừng chờ đợi. Chờ đợi người thân hay bạn bè hỏi thăm mình sẽ làm gia tăng cảm giác cô đơn. Nên chủ động gọi mọi người để duy trì mối quan hệ. Gắn kết với giao tiếp xã hội sẽ làm thay đổi cảm quan về cộng đồng và người thân. Đó cũng là cách nhắc nhở chính mình và người thân về tầm quan trọng của việc gắn kết.

DINOSAURS LIVE! OPENING DAY

31/8. Trưng bày các mô hình khủng long có kích thước như thật và cử động được. Có hướng dẫn các chi tiết về loại động vật tiền sử này. Sinh hoạt: đào tìm xương khủng long.

Địa điểm: Heard Natural Science Museum & Wildlife Sanctuary, 1 Nature Pl, McKinney TX 75069.
Giá vé: \$9-\$12.

HISPANIC HERITAGE CELEBRATION

14/9 và 15/9. Lễ hội di sản người Mỹ gốc Hispanic. Trình diễn thời trang của thiếu nữ, múa, trình diễn nhạc, bán hàng, trình diễn nấu ăn

Địa điểm: Dallas Arboretum and Botanical Garden, 8525 Garland Rd, Dallas TX 75218.
Giá vé: \$10-\$16.

DALLAS INTERNATIONAL NIGHT MARKET

21/9. Lễ hội đa văn hóa, trưng bày nghệ thuật, hàng thủ công mỹ nghệ, bán thức ăn của nhiều nước trên thế giới, trình diễn nhạc...

Địa điểm: Prism Center, 5580 Peterson Lane, Dallas TX 75240. Điện thoại 972-922-4832.
Giá vé: miễn phí.

Cánh đồng hoa Thầu

HỒ ĐẮC VŨ
MELROSE, MA

Từ tỉnh Mazar e sharif đi về hướng Bắc, là vùng Termez với đường đèo hiểm trở xuyên qua dãy núi đá, nơi những trận phục kích, đánh hỏa công nổi tiếng của quân đội Mỹ trong

chiến tranh Afghanistan. Termez nằm ngay biên giới Afghanistan và Uzbekistan. Xéo về hướng Tây Bắc là vài làng nhỏ, lọt giữa khu thung lũng hẹp, trải dài, dọc sườn núi đá.

Mặt trời vừa sáng trên

dãy vách núi mù sương, khiến cái lạnh vùng núi vẫn còn tê tái trên mặt. Dưới thung lũng, những cánh đồng Thầu (Cây thuốc phiện) đầy hoa màu hồng tía đã bắt đầu tàn, đài hoa đã lớn bằng những trái quýt.

6 giờ sáng, Zahra đã cong lưng, xới đất, làm cỏ cho những cây Thầu trong cánh đồng nằm phía sau lưng căn nhà gỗ mục nát, vách được bít lại bằng vài tấm vải nhựa, nóc chắp vá những miếng gỗ thùng tiếp liệu của quân đội Mỹ, so le, không cùng cỡ.

- Hê! Zahra, mừng Ala!

Người hàng xóm đưa tay chào. Anh là Amir, vợ chết vì bom đạn 3 năm trước. Đang chăn một đàn dê, mới dọn tới vùng này, ở căn lều gỗ, trên những bậc đá, sát thung lũng

- Hê Amir!

- Nhờ siêng năng làm cỏ nên ruộng Thầu của chị tốt quá!

- Năm nay thời tiết khô ráo, ít sương muối.

- Vậy là chị sẽ trúng mùa.

Zahra, ngược nhìn trời.

- Cảm ơn Ala!

- Tôi có ít sữa dê và miếng phô mai cho chị.

Zahra bỏ cái cuộc chim, đứng dậy, lấy gói quà.

- Cảm ơn anh! Chút nữa ghé nhà, có chục trứng gà cho anh.

Amir đưa đàn dê lên vùng đồi cỏ bên chân núi,

Zahra lấy cây cuốc nhỏ, giẫy những đám cỏ dại dưới từng gốc Thầu.

Mặt trời xế bóng đầu núi, Zahra cũng vừa xong công việc làm cỏ. Chị đứng nhìn cánh đồng Thầu của mình...Đúng như Amir nói. Cây Thầu năm nay xanh đậm, thân mọc thẳng, khỏe mạnh, hoa Thầu to hơn mùa năm ngoái, nở rộ, đầy cánh đồng. Những cánh hoa màu hồng tía đã bắt đầu tàn, đài hoa to, tròn, sẵn sàng cho mùa lấy nhựa Thầu năm nay.

Khi quân đội Mỹ rút đi và Taliban lấy được Afghanistan, cái suy sụp đầu tiên là dân chúng không có việc làm và không còn gì để ăn, chính phủ Taliban mới rất bối rối trong việc ổn định lại đời sống của đất nước sau bao năm chiến tranh. Taliban là kẻ chiến thắng, nên tệ nạn kiêu binh, lạm quyền xảy ra khắp nơi.

- Tôi đến đây xin trợ cấp lương thực.

Zahra, nói với anh Taliban trẻ, đang ôm khẩu AK, đứng trước cửa văn phòng "Dịch Vụ Công Dân Taliban"

- Chị có thể chứng minh điều kiện của mình.

Zhara đưa ra tấm hình màu vàng ố, chụp chung với Abdul, người chồng đã qua đời, trong bộ đồ đen, đứng dưới lá cờ Taliban, tay đưa cao khẩu AK.

- Chồng tôi là chiến binh

anh hùng của Taliban... Đã chết cho Taliban.

"Utan, đẩy chiếc xe bán nổi, chảo, bằng nhôm đúc, phía trên treo những ly, bình đựng nước xách tay, can nhựa, sát đáy xe là quả đạn cối 81, cửa đầu, gắn ngòi nổ, nút kích hỏa nằm trong ống tay áo rộng của anh. Theo kịch bản của trùm khủng bố Taliban vùng Termez. Utan kéo chiếc xe vô phiên chợ mỗi thứ Năm trong cái làng lèo tèo chừng 20 gia đình ở phía Tây Nam thị trấn Balkh, rao bán đồ nhà bếp. Cũng nơi đây, 2 tiểu đội lính rừng của Mỹ thường tuần tiểu vùng Termez, và trên đường về, hay nghỉ chân bên cái giếng nước trong làng, nơi có quây bán dưa hấu, dưa gang ướp đá lạnh. Abdul, giả làm người mua hàng, tới sát Utan, anh đang lựa chiếc can đựng nước 20 lít, trả giá tới lui. Khi thấy 2 tiểu đội lính Mỹ ngồi nghỉ bên quây bán dưa hấu đã dựng những khẩu súng vô bức tường gạch, nói chuyện bâng quơ với cô bán cam xinh đẹp Zahra từ bên kia bức tường, thì Abdul và Utan cùng đẩy mạnh chiếc xe bán nổi vô đám lính Mỹ, Utan giựt kíp nổ, đám lính Mỹ chết ngất khi đang ăn dưa hấu."

Nhưng.

Abdul nói nhỏ.

- Thằng kia đã dựng khẩu đại liên vô vách, 2

thằng M79 cũng vậy... Chuẩn bị Utan!

Abdul kéo miếng ny lông che đầu đạn cối, kiểm tra lần cuối.

- Tấn công!

Abdul và Utan quay chiếc xe vô đám lính Mỹ, Abdul, Utan đưa 2 càng xe lên cao, đẩy mạnh, xe chạy nhanh, nhưng một bánh bị cong, chiếc xe ẹo qua trái.

- Rầm!

Đầu xe đụng mấy viên gạch che chung quanh cái giếng lộ thiên, thùng nhựa văng khắp nơi, chiếc xe rớt xuống giếng, kéo theo Abdul và Utan.

- Bùm!

Quả đạn cối nổ! 2 anh chết tươi dưới đáy giếng, còn Zhara thì chết cứng, đứng sau quây bán cam, nhìn chồng mình về châu Ala."

Anh Taliban trẻ cười.

- Vậy là 2 người đó không hoàn thành nhiệm vụ được Taliban giao phó!

- Nhưng anh ta một chiến sĩ Taliban thứ thiệt!

- Tôi khuyên chị, nên làm việc kiếm sống, Taliban sẽ không trợ cấp gì...

Anh xuống giọng.

- ... Những ông lớn đang ăn chia trợ cấp! Khó tới tay chị lắm!

Anh nhún vai.

- Tôi! Taliban đã 3 năm! chỉ món tiền lương ít ỏi với 4 lít sữa, 2 ký thịt dê cho mỗi tháng... Và tôi

còn người mẹ mù lòa phải nuôi dưỡng.

Zahra thở một hơi dài, xả hết nỗi thất vọng, chị quay đi.

- Ê! Chị kia!

Tay Taliban râu xồm, bụng bự, mặt bộ đồ lính đen, nón bê rê đen, có vẻ là cấp chỉ huy lớn, ló đầu ra khỏi cửa, kêu lớn.

Zahra, quay lại.

- Chị vô văn phòng.

Zahra, theo ông ta vô văn phòng. Trong căn phòng máy lạnh mát rượi, một bàn làm việc, một kệ đầy những chai rượu Mỹ, dưới đó là một cái giường nệm, 2 gối phẳng phiu.

Ông ta chỉ tay.

- Ngồi xuống ghế... Chị uống gì? Whiskey, Coke? Hay whiskey pha Coke?

- Dạ! Coke.

Ông rót ly rượu, lấy lon Coke lạnh ngắt, đặt trước mặt Zahra.

- Dạ! cảm ơn.

Ông tăng hắng, bước tới, chống hai tay vô bàn, cúi sát mặt chị.

- Tôi nói thẳng, bớt mất thì giờ... Nếu chị bằng lòng ở với tôi...

Zahra, sắc ngum coke ra bàn.

- Tôi sẽ ký giấy trợ cấp của Taliban cho chồng chị 100 đô 1 tháng...

Zahra, lắc đầu.

- Xin lỗi!

- ... Tôi sẽ làm cho chị một căn nhà đằng hoàng...

- Dạ không!
- ... Tôi trợ cấp riêng cho chị 200 đô mỗi tháng...

- Không! Tôi không làm được!

- ... Nội trong ngày mai, 10 người lính sẽ tới ruộng Thầu lấy hết nhựa cho chị.

Zahra, ném lon Coke vô tường, đứng dậy.

- Không bao giờ!

Cô đập cửa, bỏ đi.

Anh lính Taliban trẻ đứng bên ngoài lác đầu, động cây súng AK xuống đất.

Trời đã ám lại từ sáng sớm. Những nông dân mặc vải thô trắng, đầu quấn khăn, tay cầm cây dao nhỏ, lưỡi cong, bắt đầu lấy nhựa trên các cánh đồng Thầu dọc theo thung lũng đầy nắng. Tối mùa lấy nhựa, các nông dân làm thuê tụ lại thành một nhóm, cùng lấy nhựa Thầu. Họ bắt đầu từ các cánh đồng bên phải, cho tới hết bên trái. Chủ cánh đồng phải lo ăn uống cho các nông dân, từ buổi sáng cho tới chiều tối, và trả món tiền lương lao động thời vụ khi xong công việc.

- Nhưng tôi không có đủ tiền để lo bữa ăn và trả công cho các bạn... Tôi nghèo lắm.

Những người nông dân ái ngại nhìn Zahra.

- Rồi ai sẽ giúp chị?

- Tôi sẽ tự làm lấy...

- Làm sao chị có thể xong

công việc, với cánh đồng lớn như vậy? Nếu để lâu, mủ Thầu sẽ già đi, khiến cho nhựa tươi có vị đắng... Bán mất giá!

- Tôi sẽ lấy nhựa liên tục trong 3 ngày liền...

Sáng hôm sau, mặt trời vừa qua khỏi núi đá bên thung lũng, rải lớp nắng vàng trên những cánh đồng Thầu xanh tươi. Các nông dân đang nhanh tay cắt Thầu, lấy nhựa. Xa hơn, về cuối thung lũng, trên cánh đồng gần chân núi, là Zahra, người đàn bà mặt chiếc áo choàng vải thô đã bạc màu, đang lấy nhựa Thầu một mình. Chị cầm chiếc dao nhỏ có lưỡi thép cong, cửa vải đường xéo trên từng đài hoa, những giọt nhựa màu trắng tươm ra, lăn chậm xuống dọc thân, chỉ trong vài phút, gió và nắng đã biến những giọt nhựa trắng thành lớp nhựa đặc quánh, màu nâu đậm, lớp nhựa nguyên thủy, chưa tinh lọc của thuốc phiện. Cắt được chừng vài trăm cây thì đã tới chiều, cũng đúng lúc cho lớp nhựa màu nâu trên đài hoa Thầu khô lại. Zahra, lấy chiếc dao bầu, lưỡi ngắn bằng bàn tay, cẩn thận cạo lớp nhựa nâu trên từng đài Thầu, bỏ vô chiếc hộp thiếc đeo bên hông. Đây là nhựa Thầu khô, nông dân thường gọi là “Thuốc phiện Mệ”.

Đúng như những người nông dân nói, Thầu của Zhara năm nay được

mùa, mới làm được chừng 1/4 cánh đồng, mà số lượng nhựa đã quá nhiều. Zhara vui trong lòng, chị ngồi xuống bờ ruộng, lấy cục phôi mai dê trong túi, kẹp miếng bánh mì khô, ăn chiều.

- Hê! Zahra! Mừng Ala.

- Hê! Amir!

- Tôi tới đây giúp chị lấy nhựa Thầu... Mình có thể làm suốt đêm, cho đến khuya, đã có sẵn 2 đèn soi.

Đêm đó, trăng lưỡi liềm ló ra sau dãy núi đá, trải lớp sáng trắng lạnh suốt thung lũng. Zahra đeo đèn soi trên đầu, lấy nhựa Thầu cho tới 10 giờ tối.

Về tới nhà, Zahra mở nắp hộp thiếc lớn, dùng con dao đẩy hết số nhựa Thầu vô hộp. Chị cầm chiếc hộp lắc nhẹ.

- Chắc cũng được 3 ký... Mỗi ký nhựa Thầu tươi hiện nay là 100 tới 150 đô ... Vậy là năm nay trúng mùa... Vậy là cuộc sống đỡ vất vả, chật vật hơn năm ngoái...

Zahra đốt ngọn đèn dầu, treo trên vách, múc thùng nước mưa, đổ đầy chiếc thau lớn, tới giường, mở hộc tủ nhỏ, lấy cục xà phòng, cái khăn lớn, kéo chiếc ghế thấp, chị ngồi lên, cởi chiếc áo choàng màu trắng, loang lổ những vết ố của nhựa Thầu, 2 tay Zahra mở nút chiếc áo ngực móc lên thành ghế, cúi xuống tuốt cái quần lót, màu da

nâu hồng của Zahra lộ lộ trong ánh đèn dầu vàng đục. Chị bước vô thau, múc lon nước lớn, rửa mặt, xối vô mái tóc cắt ngắn, nước tuột xuống, chạy thành những đường dài, lăn qua bộ ngực căng cứng, vòng xuống chiếc bụng thon...

- Râm!

Cánh cửa trước tung ra. Zahra mở mắt, tay chụp cái khăn lớn, che người.

Trong ánh trăng hắt vô lờ mờ, tay Taliban râu xồm đứng sừng sững.

Zahra lui vô góc nhà, lấy chiếc ghế, đưa ra trước mặt.

- Không! Đừng tiến tới... Tôi đánh.

Ông ta bước nhanh, đưa tay gạt mạnh, chiếc ghế văng đi, Zahra chụp cái nôi nhôm trên vách.

- Tao đã nói!... Nếu mày cho tao ... Mày sẽ có cuộc sống sung sướng hơn mọi người...

- Không đời nào!

Zahra la lên.

- Amir! Amir! Cứu tôi! Amir!

Trong cơn bấn loạn chị kêu cứu, nhưng làm gì có ai đến cứu Zahra ở vùng núi mông quạnh vào giờ này.

Tay Taliban nhào tới, Zahra đập cái nôi vô đầu ông, ông lắc đầu.

- Chồng cự vô ích! Cho tao đi... Sẽ yên chuyện!

Ông chụp lấy chiếc khăn

tắm, kéo mạnh, Zahra xoay một vòng, đứng trần truồng, ẩn hiện trong ánh đèn trên vách.

Tiếng chân chạy vô nhà, Amir la lớn

- Zahra! Có chuyện gì?

Tay Taliban râu xồm rút chiếc dao rừng đeo sau lưng, làm cái rẹt.

Amir té xuống, đầu quẹo qua một bên trong vũng máu lan ra, anh chết, trước khi biết chuyện gì.

Zahra phóng ra cửa, chạy nhanh vô đêm tối trước mặt, ông Taliban râu xồm rượt theo.

Zahra trần truồng cầm đầu chạy, cô không biết mình đang chạy đi đâu, chỉ chạy để thoát khỏi cơn động tình thú tính của tay Taliban, Zahra chạy... Chạy... Chạy thực mạng vô màn đêm tối thui trước mặt, bỗng chị nghe tiếng lao xào của lá, những nhánh cây bật vô người tanh tách, rất rạt. Zahra đứng lại, thở hổn hển... Nhìn quanh... Ủa? Ánh trăng lười liềm lấp lánh trên những cây Thầu thẵng đứng...Chị đã chạy tới cánh đồng Thầu. Zahra trần truồng, run rẩy nhưng cảm thấy an toàn trong cánh đồng thân yêu của mình, chị quỳ xuống ôm những cây Thầu vô người.

- Zahra! Mày không thoát được đâu! Chịu đi! Cho yên thân sung sướng!

Và như một con sói, không biết từ đâu, Taliban râu

xồm chụp mạnh vô người Zahra, ông kéo chị tuồn tuột tới khoảng trống, nơi những cây Thầu bị chặt xuống nằm đầy mặt đất, dày như một lớp nệm, nơi chị và Amir đã lấy nhựa hồi chiều. Tay Taliban đồ ập xuống, Zahra thấy khó chịu đưa 2 tay chụp vô lớp cây Thầu đã khô nằm bên người, chị cong người, lấy hết sức chồm dậy, 2 tay đâm những cây Thầu đã cắt, vô mặt ông Taliban, những cây Thầu khô, cứng lại như mũi tên gỗ đã đâm vô mắt ông ta. Ông bật ngửa ra sau.

- Ah! Ah....Chết tao... Con dê cái... Mày sẽ chết!

Ông ta lăn lộn, Zahra đâm túi bụi vô mặt, vô người ông Taliban râu xồm. Chị trần truồng chạy về nhà, kéo xác Amir ra sân, lấy chiếc đèn dầu trên vách.

Đêm đó, cánh đồng Thầu bị đốt, cháy rụi, nướng chín tay Taliban râu xồm, sau đó căn nhà ọp ẹp của Zahra phát hỏa, ra tro trong vài phút,

Sáng hôm sau, vài nông dân ở xa tới đây làm nghề lấy nhựa Thầu, nói với nhau.

- Cánh đồng Thầu của chị Zahra trúng mùa... Cháy uống quá!

Và họ cũng không bao giờ thấy bóng dáng của Zahra từ hôm đó.

HĐV

Hợp tác với **tre** tại sao không?

**Một cây làm chẳng nên non,
Ba cây chụm lại nên hòn núi cao !**

**Nếu bạn có những kế hoạch, những
sáng kiến, những ý tưởng mà chưa biết
bắt đầu ra sao, quảng bá thế nào, hợp
tác với ai hoặc tìm kiếm một partner
trong mọi lĩnh vực ...**

Xin liên lạc với chúng tôi.

info@trenews.net

**Trẻ sẽ cùng bạn tham khảo để thực hiện,
hoàn toàn không có chi phí.**

Mặt bàn bếp

■ Mặt bàn bếp gỗ (Wood kitchen countertop)

Mang lại sự ấm cúng và vẻ đẹp cho phòng bếp của bạn. Butcherblock là loại mặt bàn gỗ phổ biến nhất.

ƯU ĐIỂM: Chịu được việc cắt, chặt, có độ bền khá cao.

NHUỘC ĐIỂM: Dễ bị hư hại do axit hay hóa chất ăn mòn và vết dơ. Dễ cong vênh biến dạng khi quá khô hay quá ẩm. Cần được chăm sóc định kỳ.

NGUỒN: LAUREL BERN INTERIORS.

■ Mặt bàn bếp bê tông (Concrete kitchen countertop)

Bê tông là vật liệu có độ bền cao và linh hoạt; có thể được nhuộm màu và tạo kiểu để tạo hiệu ứng thiết kế tối đa. Mặt bàn bê tông đôi khi được kết hợp với các vật liệu tự nhiên khác như gỗ và đá.

ƯU ĐIỂM: Chịu nhiệt và chống vết dơ. Bền chắc, vết nứt có thể sửa chữa được.

NHUỘC ĐIỂM: Phải có lớp trám bên ngoài và chăm sóc thường xuyên. Dễ bị hư hại khi tiếp xúc với chất lỏng có tính axit cao. Có trọng lượng rất lớn.

NGUỒN: BETTER HOMES & GARDENS.

■ Mặt bàn bếp bằng thép không gỉ (Stainless-Steel kitchen countertop). Lấy ý tưởng từ bếp nấu trong các nhà hàng, loại mặt bàn bếp này dễ kết hợp với mọi phong cách trang trí, từ hiện đại đến truyền thống.

ƯU ĐIỂM: Kháng khuẩn, chống vết dơ và chịu nhiệt. Có độ bền cao.

NHUỘC ĐIỂM: Giá thành cao. Mặt bàn bếp có chất liệu đồng, thiếc hay kẽm dễ bị trầy xước và biến dạng. Mặt bàn inox bị xước hay móp khó sửa chữa.

NGUỒN: BETTER HOMES & GARDENS.

■ Mặt bàn bếp thân thiện với môi trường (Eco-friendly kitchen countertop)

Những vật liệu như tre, thủy tinh tái chế và giấy (được kết hợp từ nhựa, bột màu và giấy tái chế) đều là những vật liệu thân thiện với môi trường. Mặt bàn kính tái chế mang đến vẻ ngoài độc đáo, rất phù hợp với phòng bếp hiện đại.

ƯU ĐIỂM: Chất liệu tre dễ lau chùi, giá rẻ và có tính kháng khuẩn. Mặt bàn kính tái chế có độ bền cao, chịu nhiệt, chống vết dơ và dễ lau chùi.

NHUỘC ĐIỂM: Mặt bàn tre cần có lớp trám bên ngoài, dễ bị trầy xước và cháy. Kính tái chế có thể bị nứt vỡ khi chịu tác động mạnh. Giấy composite cũng dễ hư hại, không chịu nhiệt và có ít màu để lựa.

NGUỒN: ECOHOME.

Máy chiếu phim lên trần nhà

Kỹ thuật về TV đã phát triển rất mạnh trong thời gian qua. Hiện nay giá TV hạ xuống thấp tới mức kỷ lục. Nhưng xem TV có điều bất tiện là phải ngồi, vì vậy người xem không cảm thấy thoải mái khi xem những phim dài.

BenQ, một công ty lớn chuyên về máy phóng ảnh đã sáng chế loại máy chiếu phim GV50 hoạt động bằng tia laser. Đây là loại máy chiếu duy nhất hiện nay có thể phát ra hình ảnh có độ phân giải rất cao và người xem có thể nằm trên giường để xem thay vì ngồi trên ghế. GV50 được đặt trên một đế có thể xoay theo chiều đứng, chiều ngang hoặc một góc độ tùy ý. Vì vậy có thể phóng ảnh lên trần nhà hay bất cứ mặt phẳng chung quanh nào có độ mịn cao để hình ảnh rõ ràng. Máy còn kèm theo hệ thống âm thanh nổi như trong rạp chiếu phim. Màn hình phóng ra có kích thước 120 inches, độ phân giải 1080p và có thể hạ thấp ánh sáng xuống để không làm chói mắt khi xem. Máy còn được cài đặt sẵn ứng dụng của Google TV và Netflix để xem phim. Ngoài ra máy có ổ cắm kết nối để chơi game khi cần.

GV50 đang được bán với giá \$799 ở Amazon.com và website của công ty.

Đèn pin đa dụng

Đèn pin Lumina được chế tạo với mục tiêu ban đầu là để sử dụng khi đi cắm trại nhưng với thiết kế nhiều mảnh lổngh nhau, đèn cũng có thể được sử dụng cho rất nhiều công việc khác.

Lumina có thân hình chữ nhật kích thước 285 x 75 x 75 mm (11.2 x 2.95 x 2.95 in) và nặng 980 gam (2.2 lb). Hệ thống kết hợp bởi 5 đèn: một ở đầu và 4 cánh hình chữ nhật có thể xếp lại. Khi xếp lại đèn có thể sử dụng như đèn pin. Khi cần soi sáng lều hay địa điểm cắm trại, đèn được mở ra theo chiều đứng với 4 chân phía dưới. Các cánh có thể xoay 180 độ theo chiều đứng và 270 độ theo chiều ngang. Chân cũng có thể kéo dài ra hay thu vào được, với chiều cao tối đa 1.1 mét (43.3 in). Độ sáng của các đèn có thể điều chỉnh được theo ý muốn. Lumina hoạt động bằng pin điện có thời gian sử dụng 48 tiếng và được sạc qua dây nối USB. Ngoài ra, pin cũng có thể được dùng để sạc điện thoại hay laptop.

Đèn pin này sẽ được bán với giá \$99 trong thời gian tới.

Người Mỹ tự do

Một nhà thờ tại Kansas đã tổ chức một cuộc bốc thăm trúng thưởng với giải thưởng là một... khẩu súng bán tự động AR-15. Mục sư Christopher Zehner bảo rằng, "súng là ân thưởng bởi vì ở nước Mỹ này chúng ta có tu chính án số hai và chúng ta là người Mỹ tự do". Thấy số người tham dự đông hơn, nhà thờ này đã tăng số súng làm giải thưởng và cho biết sẽ tiếp tục trong dịp lễ Giáng Sinh tới. Amen!

Quảng cáo

Thời đại mạng xã hội, buôn bán gì cũng cần quảng cáo trên mạng. Tara Lyles và James Lyles tại Kentucky cũng vậy. Cả hai đăng lên TikTok việc chế biến, đóng gói "salad của quỷ", tức cần sa để quảng cáo chuyện buôn bán. Khi các thám tử liên lạc và hẹn mua, cả hai đã bị bắt với số cần sa có tại nhà trị giá gần nửa triệu đô la. Quảng cáo kiểu này coi bộ hơi thiếu thông minh.

Xi-căng-đan

Không có Xi-căng-đan (scandal) gì thì giới ca sĩ, người mẫu tại Việt Nam tự tạo xi-căng-đan cho mình nhằm thu hút sự chú ý của khán giả và dư luận xã hội. Theo báo cáo từ trong nước, giới "sao" này đưa ra một vấn đề kích động công luận rồi lập ra hai nhóm bênh-chống để thu hút sự chú ý mà bán hàng hay thu hút người xem trên các kênh mạng xã hội của mình. Biết làm ăn ghê.

LỜI GIỚI THIỆU: Andy Nguyễn là một nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp. Anh từng đoạt những giải thưởng nghệ thuật nhiếp ảnh quốc tế từ 2009 đến 2012. Nhiều tác phẩm của anh được đăng tải trên những tạp chí chuyên đề nổi tiếng như: National Geographic, Birder's world Magazine, BBC Wildlife Magazine, Nature's Best Photography Magazine và The Cornell Lab of Ornithology website.

Tận dụng tối đa camera của điện thoại

Ngày Nhiếp ảnh Thế giới 2024 (World Photography Day 2024) đã đến và đây là một lý do tuyệt vời để chụp những bức ảnh tuyệt vời, đặc biệt là với chiếc máy ảnh luôn ở bên cạnh bạn hay còn gọi là điện thoại thông minh. Máy ảnh điện thoại đã đi được một chặng đường dài và chỉ với một vài thủ thuật đơn giản, bạn có thể chụp được những bức ảnh trông giống như được chụp bằng máy ảnh chuyên nghiệp. Trong bài viết này, tôi sẽ mách bạn 10 mẹo đơn giản để giúp bạn tận dụng tối đa camera của điện thoại. [H1]

■ Làm sạch ống kính của bạn:

Trước khi bạn bắt đầu bấm chụp, hãy bảo đảm ống kính sạch sẽ. Bạn rất dễ quên nhưng ống kính bị nhòe có thể làm

hỏng bức ảnh của bạn. Lau nhanh bằng vải mềm có thể tạo ra sự khác biệt lớn.

■ Sử dụng đường lưới để có bố cục tốt hơn:

Bật đường lưới trong

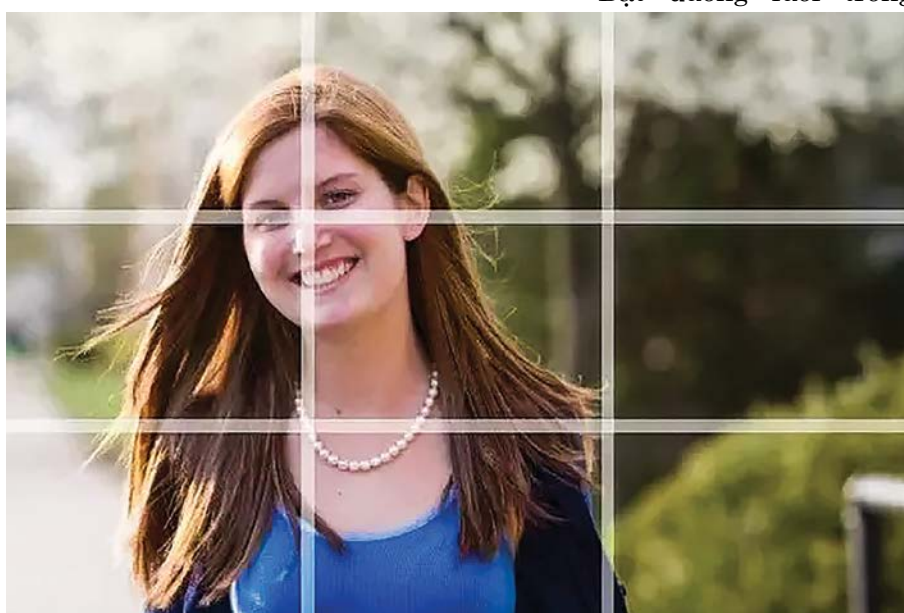
cài đặt máy ảnh của bạn cũng có thể hữu ích. Chúng hướng dẫn bạn cách đặt đối tượng ở ngoài trung tâm để làm cho ảnh của bạn trông thú vị và chuyên nghiệp hơn.[H2]

■ Nhấn để lấy nét

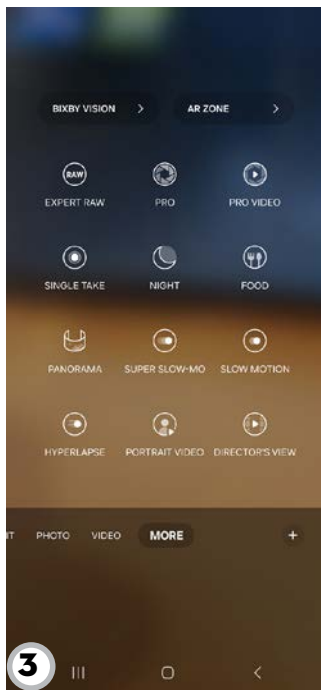
Điện thoại của bạn có thể cho phép bạn chạm vào màn hình để lấy nét vào một khu vực cụ thể. Làm điều đó để chụp đối tượng của bạn sắc nét và nổi bật.

■ Khám phá các chế độ máy ảnh

Tận dụng các chế độ máy ảnh khác nhau mà điện thoại của bạn cung cấp. Chế độ chân dung, chế độ ban đêm, toàn cảnh, mỗi chế độ đều

2

được thiết kế để giúp bạn chụp được những kiểu ảnh cụ thể.[H3]

■ Điều chỉnh độ phơi sáng

Cài đặt tự động rất tiện lợi nhưng đôi khi điện thoại của bạn có thể không hoạt động đúng. Hãy thử điều chỉnh độ phơi sáng theo cách thủ công bằng cách chạm vào màn hình và quét qua để điều chỉnh độ sáng. Nó cho phép bạn kiểm soát nhiều hơn, đặc biệt là trong điều kiện ánh sáng phức tạp. [H4]

■ Thử nghiệm với các góc cạnh

Đừng chỉ thử nghiệm tầm mắt và thử cúi thấp xuống mặt đất, chụp từ trên cao hoặc tìm một góc độc đáo. Nó có thể làm cho bức ảnh của bạn năng động hơn nhiều.

■ Tìm kiếm ánh sáng tự nhiên

Bất cứ khi nào có thể, hãy sử dụng ánh sáng tự nhiên. Nó mềm mại và tôn dáng hơn đèn flash của điện thoại. Nếu bạn đang ở bên ngoài, ánh sáng sớm hoặc chiều muộn (giờ vàng) là người bạn tốt nhất của bạn.

■ Loại bỏ khả năng zoom

Kháng cự sự thôi thúc phóng to nếu bạn không có cảm biến tele trong điện thoại. Zoom trên điện thoại thường có nghĩa là mất chi tiết. Thay vào đó, hãy di chuyển đến gần đối tượng hơn để giữ nguyên

phẩm chất hình.

■ Giữ máy ổn định

Để tránh ảnh bị mờ, hãy giữ điện thoại của bạn ổn định nhất có thể khi bạn chụp ảnh. Sử dụng cả hai tay, dựa vào vật gì đó để hỗ trợ hoặc sử dụng chân máy nếu bạn có.[H5]

■ Chỉnh sửa nhẹ nhàng

Chỉnh sửa có thể đưa ảnh của bạn lên một tầm cao mới nhưng đừng quá lố. Một vài điều chỉnh về độ sáng, độ tương phản và độ bão hòa có thể làm nên điều kỳ diệu mà không khiến ảnh của bạn trông như bị chỉnh sửa quá mức.

Với những chiếc điện thoại cung cấp camera khá mạnh, việc chụp ảnh đã trở nên tiện dụng hơn rất nhiều. Vì vậy, hãy ra ngoài và bắt đầu ghi lại những khoảnh khắc tuyệt vời!

AN

Kỷ niệm với nhà văn Dương Nghiễm Mậu

NGUYỄN & BẠN HỮU

Dương Nghiễm Mậu ra đi tới nay cũng đã ngoài 8 năm. Văn hữu và độc giả nhiều người còn nhớ tới Nghiễm và những tác phẩm để đời như *Ngày Đón Cây Vú Sữa*, *Tiếng Sáo Người Em Út*, *Kinh Kha*, *Con Chủy Thủ Và Đất Tần Bất Trắc...* Nguyễn và Dương Nghiễm Mậu từng có mối thân tình từ trước 1975. Còn nhớ ngày bỏ nước ra đi, Nguyễn đã đến thăm Nghiễm và trao tặng tờ thơ *Như Một Lời Chia Tay*, được Nghiễm giữ cho tới sau này và thỉnh thoảng nhắc lại với bạn bè. Nay Dương Nghiễm Mậu đã ra đi nhưng nhiều kỷ niệm còn lưu lại. Nhớ tới bạn, xin trích đăng lại ở đây những trang viết của Nguyễn Viện và Cung Tích Biền như một nén nhang tưởng niệm. **NGUYỄN & BẠN HỮU**

■ **NGUYỄN VIỆN**

Dương Nghiễm Mậu với con chủy thủ

Thế hệ chúng tôi đã sống trong một bầu khí chiến tranh ngột ngạt và hỗn loạn chính trị bởi các cuộc xuống đường liên miên, nhưng đồng thời cũng thấm đẫm cái lãng mạn phiêu linh từ đất lên trời của văn chương văn nghệ, thời ấy. Đi học hay đi café, lúc nào cũng kè kè theo một quyển sách hay tạp chí. Kể cả mấy ông sĩ quan trẻ cũng vậy.

Idol của tôi tất nhiên là Dương Nghiễm Mậu, Thanh Tâm Tuyên (cả thơ và văn). Ngoài ra, tôi cũng rất ngưỡng mộ cái phong cách lừng lững từng bước chắc nịch của ông Vũ Khắc Khoan nện trên sân trường Văn Khoa, “tuy không cao, nhưng ai cũng phải ngước nhìn”.

Mãi đến khoảng sau 2005, tôi mới có dịp gặp nhà văn Dương Nghiễm Mậu. Anh đến uống café với ông Trịnh Cung và tôi ở Highland chỗ tòa nhà Metropolitan. Anh hớt tóc cao, trẻ trung khỏe mạnh. Chẳng có gì là nghệ sĩ. Lúc đó anh kiếm sống bằng nghề làm tranh sơn mài mỹ nghệ. Khép kín. Anh từng bị bắt vì bị coi là “biệt kích văn nghệ” cùng với hầu hết các nhà văn thành danh trước 1975. Tôi cũng từng đi tù và vẽ tranh hàng chợ kiếm cơm, ở một thời thế mà số phận con người không còn tùy thuộc vào ý chí của mình, tôi thấu hiểu sự khép kín kia của một nỗi hăm hiu cơm áo gạo tiền đã bị phần đường nào.

Tôi dễ dàng trở nên gần gũi với anh Mậu. Thỉnh thoảng tôi đến nhà anh chơi bên khu cư xá Kiến Thiết cũ, Phú Nhuận. Cũng uống bia với anh ở đầu ngõ như cách anh vẫn tiếp bạn bè.

Có lần anh Mậu kể tôi nghe chuyện anh ra Bắc và tìm đến tận nơi được tin là chỗ nhà văn Khái Hưng bị chìm xuống sông. Tôi cảm nhận được sự “tò mò” ấy không

chỉ là “nhân văn” như cách người ta hay nói bây giờ, mà anh Mậu muốn được sống cái cảm giác bị hủy diệt ấy.

Cũng có lần anh nhờ tôi chở đến thăm nhà văn Bùi Ngọc Tấn khi biết tôi có quen ông nhà văn quê ở tuốt Hải Phòng này. Tôi biết được một điều, anh Mậu yêu quý anh Bùi Ngọc Tấn không chỉ vì tài năng mà còn là nhân cách. Nói về nhân cách, tôi cũng quý anh Dương Nghiễm Mậu như thế, ngoài tài năng.

Nhà văn Dương Nghiễm Mậu từng làm cho đài phát thanh Mệ Việt Nam khét tiếng chống Cộng và từng làm phóng viên chiến trường trước 1975, cũng như từng đi tù dưới chế độ Cộng sản và khiếm tốn kiếm cơm bằng nghề thợ vẽ.

Dương Nghiễm Mậu với con chủy thủ đã không vào đất Tần bất trắc như Kinh Kha, anh không làm chính trị cũng không làm dũng sĩ, nhưng con chủy thủ văn chương ấy của anh đã làm đổ máu con người để con người biết máu của mình cần phải đổ về đâu. May thay, cái mạnh mẽ của ý thức công dân trong văn chương Dương Nghiễm Mậu đã không hủy hoại cái quyến rũ của chữ nghĩa và cái đẹp của một tài hoa văn chương. Có thể coi Dương Nghiễm Mậu là một tượng đài của văn chương miền Nam một thuở.

Năm 2007 có 4 tác phẩm của Dương Nghiễm Mậu được in lại trong nước, nhưng với đường lối tuyên giáo của đảng cầm quyền, những tác phẩm ấy chẳng những không thể được hoan nghênh mà thậm chí còn bị dập vùi bởi quan điểm “địch – ta” vẫn còn rất phổ biến trong chính quyền cũng như các quan chức văn nghệ.

Và rồi anh đột ngột ra đi (2016). Cái chết đã khép lại một số phận bi tráng cả trong chiến tranh và hòa bình. NV

■ CUNG TÍCH BIẾN

Dương Nghiễm Mậu bác đã đi rồi

1

Một chiều đầu thánh Tám dương lịch, ra đầu con đường, đến thấp một nén nhang cho người vừa khuất một tâm nhìn, con đường Sài Gòn, tôi ngó mong tìm một chiếc xích lô. Chẳng thấy đâu. Hình ảnh chiếc xích lô đã vắng bóng hơn vài thập niên qua trong thành phố này, nhưng nhớ ông Mậu, tôi đi tìm, tôi chẳng thể quên hình bóng ấy. Xích lô đạp, luôn là vậy, trên con đường đầy những bóng mát, lá me rụng của một Sài Gòn xưa. Và, ông Mậu.

Sinh thời, trước 1975, Mậu chẳng bao giờ tự lái xe hai bánh, đó đây. Người ta bảo ông không biết đi honda. Tôi nghĩ khác, có thể, ông chống cái sự nổ, từ cơ khí. Mà chống cái “nổ” sao chẳng đi xe đạp. Chỉ biết ông luôn ngồi xích lô.

Một dáng người thanh nhã, lúc nào cũng ăn bận chỉnh tề, áo trắng bỏ vào quần tây đen dài. Mậu luôn ngồi ngay thẳng, mắt nhìn thẳng, trán rộng sống mũi cao, miệng luôn một nụ cười

thân thiện nhưng thừa bí hiểm. Cây dù đen dựng dọc theo thân người, chiếc xích lô thông dong. Cái nhân dạng này, cốt cách này, tôi nghĩ, nếu thay là đôi giày hạ, vành khăn đóng, chiếc áo dài đen, Dương Nghiễm Mậu chẳng khác nào chân dung các Nhà nho.

Một cái phẩm hạnh cổ điển, đóng khung trong sự chân thành, thuần khiết, nhưng rất lạ, cái tri đạo, “Lạc thiên an mệnh – Vui với Trời, an với phận”, đã đến quá sớm với Dương Nghiễm Mậu, từ lớp tuổi ông chưa là “Tứ thập nhi bất hoặc”. Ông bước trước tuổi, gìn vàng giữ ngọc khi tuổi đời lẽ ra phải điên đảo vì những lẽ vô thường của phá phách, lưu linh, bạt gió, mổ bụng mặt trời để nhặt ra một mặt trăng. Coi chơi.

2

Tôi gặp Mậu lần đầu tiên, khoảng đầu năm 1967. Trở trêu, không phải Sài Gòn, mà là ở tận Bạc Liêu. Ông đi trong đoàn Văn nghệ, gồm nhiều ca sĩ, nghệ sĩ, anh Tô Kiều Ngân làm trưởng đoàn. Tô Kiều Ngân, người nổi tiếng qua tiếng sáo một thời, từng có biệt danh “Tiếng sáo Tô Lang”, lúc này Chàng Tô mang lon thiếu tá.

Chúng tôi có ngồi cùng nhau, quán Xừng Ký. Sông Miên Tây đục lờ chảy chậm, chiều Bạc Liêu tàn nắng. Hồi này tôi là sĩ quan tiểu đoàn 211 Pháo binh, doanh trại Bộ Chỉ Huy là một biệt thự trong khu vườn rộng mênh mông. Có một vài sĩ quan trong Sư đoàn 21, từng đọc Dương Nghiễm Mậu, cùng có mặt trong bữa rượu, “Để xem dung nhan nhà văn mình yêu thích”.

Lính mà, chén rượu, trận mạc, cái cách “Túy ngọa sa trường quân mạc tiểu”, khi đã chạm mặt, là phải đến nơi đến chốn. Nhưng ngồi một lúc, tôi nhận ra, Dương Nghiễm Mậu chừng như xa cách dần dà cảnh ồn ào, hừng hực chí lớn. Là một người lính, bấy giờ Mậu đã bị gọi nhập ngũ, nhưng ông chừng rất ghét kỳ những ồn ào, bùng nổ lắm khi thô bạo, số sàng, của cánh võ biên.

Tình ý lắm mới nhận ra điều “xa lánh” này ở Dương Nghiễm Mậu, vì ông là một người khôn khéo, biết tự chủ, không tự để mình hóa là một kẻ lạc lõng. Vẫn một nụ cười bí ẩn, không rõ ông cười vì cái gì, vẫn một ánh mắt nhìn kín đáo, rõ là không chú mục biểu lộ một soi mói riêng tư nơi một ai. Ngồi chung bàn đầy rượu, Mậu không uống được nhiều, vẫn tỏ ra thân thiện, luôn tôn trọng mọi người.

CTB

Khi lão Lâm thấy chiếc bẫy gấu cất trong chái nhà, nơi vẫn chứa da thú và dụng cụ săn bắn, không hiểu sao biến đầu mất, lão mới bắt đầu nghĩ “họ” có ý định giết lão thực!

Thoạt tiên lão chỉ ngỡ họ tính cướp của thôi.

Dù sao, thì một người cũng còn có chút tình họ hàng xa với lão kia mà! Lão thở dài:

- Họ hàng xa... Vậy đó!

Lão đầu ngoảnh gãi tới, lại đem theo người bạn, giỏ đầy còn lấy biến cái bẫy gấu... Điều đó làm lão tức giận mất một lúc. Nhưng vốn quen sống cô đơn giữa thú rừng, trong khoảng sơn cốc heo hút này, lão chẳng lạ gì chuyện hiếp đáp nhau xảy ra hàng ngày: chuột đồng vỗ chim sẻ, chim ưng đánh chim cút, cuối cùng lão hạ chim ưng... Chuyện bắt buộc để sống cả, rồi cuộc anh nào cũng trở thành mối cho giun đất, chán thực!

Nhưng dùng bẫy gấu để hạ lão thì ác quá, không tha thứ được. Ngay khi bẫy được con gấu nào, lão cũng phải giết con vật thực nhanh chóng, không nỡ để nó đau đớn, quần quai, hoặc xích nó đó cho kên kên tới rửa từng chút thịt, chó rừng chia nhau lột từng tảng da, hay kiến kéo tới bu đen vết thương... Vậy mà mới nói chuyện với họ về các loại bẫy, hai tên lưu manh đã

Chiếc bẫy gấu

NGUYỄN MANH TUÂN phóng tác

có dã tâm dùng chiếc bẫy mạnh nhất tính chuyện giết lão, bức thiết là bức!

Điều này lão chẳng hồ nghi gì nữa... Không thấy chiếc bẫy, lão nghĩ ngay tới chuyện đó, và nổi giận thật sự.

Khi hai người vừa tới, lão mừng lắm: cả năm nay lão không có ai để trò chuyện mà!... Mấy con sóc làm tổ trên mái hiên, mon men lại gần, nhặt hạt đậu phụng, vài con chuột dạn người quanh quần dưới chân giường, bạn bè lão có vậy... Kể ra cũng còn đàn nai, lũ chó rừng, cây cáo hay gấu nữa, nhưng đám này đầu có tình nghĩa gì... Chúng chia sẻ khu rừng cao nguyên với lão, như trong thị trấn, thân ai nấy giữ.

Cũng vì vậy nên lão dành cho Tư Rô và bạn gã trọn vẹn cảm tình, ngay từ phút đầu. Thực ra, lão không thấy mến tên đi cùng với Rô, hẳn có cặp mắt lạnh băng, lại lưng khùng, ăn nói cộc lốc, trịch thượng, coi cả lão lẫn Rô như người không xứng đáng được xếp ngang hàng với hắn. Lão nghĩ thầm:

- Cái điệu mập ú, yếu xìu thế này, là dân tỉnh đây, đã vậy kéo lên rừng làm chi cho mệt!... Để coi!

Lão ghét nhất chiếc mũ rơm, đen kịt, sùm sụp trên đầu hắn; chiếc mũ đặc biệt này chỉ được bỏ ra khi đi ngủ. Có lẽ lão không chịu được hình vẽ hai khẩu súng ngay vành mũ, trông chẳng lương

thiện chút nào... Cũng vì vậy, khi đội mũ, cái vẻ anh chị của hắn càng nhuốm màu sắc du đảng lạ!

Lão đãi cả hai bữa cơm đủ vị sơn hào, nhưng họ khảnh ăn như mèo. Lão bảo Tư Rô:

- Có thích cá chép, mai ta đi câu... Phía trên dòng suối có cái hồ sẵn cá lắm.

Gã bạn, hắn quen gọi là Đại ca, lừ mắt:

- Không đi đâu hết, nghỉ đã...

Tư Rô nhìn lão Lâm, buồn thiu:

- Chú để vài bữa đã... Chúng cháu chưa lại sức.

Gã Đại ca nhìn quanh, cặp mắt sáng màu thép nguội của gã lóe sáng, khi nhìn tới đồng da thú xếp thành từng chồng: da cày hương mỏng mảnh, da hải ly mịn màng, ánh màu bạc như thú nhung tốt, không kể đồng da cáo trắng, cáo xanh, thoảng trông cũng biết toàn thứ đắt giá. Gã gật gù:

- Đáng tiền thực!... Ông không bán sao?

Lão lắc đầu:

- Ít khi... Tôi đâu cần tiền... Ai nài nỉ thì bớt cho vài tấm làm kỷ niệm, thế thôi.

Tư Rô giải thích cho bạn:

- Chú tôi lúc nào cũng dư dả... Cụ biết đãi vàng mà... Có nhiều suối trong vùng sẵn vàng lắm, tiền bán da thú ăn nhằm gì!

Gã Đại ca gần như nhòm người dậy, lần này gã

thực sự chú ý tới câu chuyện:

- Ông đãi vàng à?... Lâu chưa?... Để dành được khá lắm nhỉ?

Lão chỉ mỉm cười:

- Đãi vàng có khó gì đâu, chỉ cần chiếc đĩa nhôm với chút sức lực của tuổi trẻ... Ít lâu nay tôi nghỉ, ngâm nước mãi cũng cực.

Lão không đá động tới số vàng kiếm được, nhưng chính vì vậy, họ mới nghĩ lão có nhiều lắm, năm, mười cân, vài chục cân không chừng.

Khi lão bỏ ra suối kín nước, lão biết cả hai bàn tán về chuyện này đủ lắm... Kệ họ chứ! Chẳng ai bắt được lão phải chỉ chỗ giấu vàng. Dù có tuổi này, lão cũng dư thừa đoạn đối phó với cả hai. Họ chưa thể hạ lão ngay... Lão mà chết, ai biết được kho vàng để đâu mà tìm.

Cả gã Đại ca lẫn Tư Rô vẫn ngồi trên chiếc ghế bọc da thú, có vẻ như chưa hề nhúc nhích từ khi lão rời căn nhà... Nhưng lão thoảng nhìn khẩu súng sẵn trên giá gác súng làm bằng cặp sừng nai già, cũng biết họ vừa tháo hết đạn trong nòng súng rồi. Thảo nào cả hai thoải mái thế!... Lão cũng vậy, mấy khi có người để được nói, được nghe tiếng của mình, của khách, trầm bổng, thì ào ào, điểm tiếng cười ròn tan, giữa cái vắng lặng của cánh rừng vào Thu, sớm chiều chỉ thưa nhạt có vài giọng chim đơn chiếc. Nhất là trong tình

trạng này, những phút vui như vậy chẳng biết chấm dứt lúc nào...

Dần dà lão thấy mình đâm ra hăng hái mới kỳ! Lão gần như trẻ hẳn lại: từ trước tới giờ lão chỉ so tài với thú rừng; thắng được kẻ cũng thích, nhưng đó gần như là chuyện dĩ nhiên. Lần này, địch thủ của lão là người, lại hai người hẳn hoi... Có gay go như vậy mới kích thích được lão.

Hơi lạnh từ phía hồ nước bắt đầu lan theo gió, lão cho thêm củ vào lò, thêm mật ong vào 3 ly cà phê đen, đặc... Bên bếp lửa ấm áp, lão kể cho họ nghe những chuyện về vàng, về da thú, về cạm bẫy... Chuyện khối vàng y bằng viên gạch bát tràng lão nhặt được ngay trong hẻm núi, giữa đám đất đỏ như son... Chuyện tám da gấu dài hai thước trải làm nệm ngay giữa nhà; chính con gấu ghê gớm này, sau khi mắc bẫy đã tha cả bầy đi... Lão mất công đuổi theo một ngày một đêm mới hạ được nó.

Tư Rô thắc mắc:

- Súc gấu mà không bẻ gãy bẫy nhỉ?

Lão Lâm nhìn gã, cười khan:

- Hàm thép kẹp đúng chỗ, có trời mà bẻ... Hai người cũng chết, nói gì con gấu...

Rồi lão giảng giải:

- Này nhé... Riêng bầy đã 4 chục ký, không kể sợi xích với khúc gỗ lim nặng như cùm... Đã vậy, tôi còn

nhồi thêm vài chục cân thép cho chắc ăn... Nghĩ coi!

Gã lạ mặt gật đầu:

- Thế thì nặng thật, người cóc mang nổi!

- Chứ sao!... Gấu khỏe thực, nhưng khúc gỗ nặng quán vào chân vướng vào bụi, khiến cu cậu mệt đồ... Nằm thở hồng hộc.

- Có khi nào nó thoát được không?

Lão Lâm lắc đầu:

- Hiếm hoi lắm... Họ hoàn mới có con gan dạ, liều lĩnh, gặm cho da thịt nát bầy, rút chân ra được, nhưng cũng mang tật suốt đời.

Lão thoảng thấy Tư Rô nhả mặt, nhưng gã Đại ca vẫn trơ trờ. Vui miệng lão nói tiếp:

- Ấy... đã có một lần chú Thượng lộ ngó đưng bầy gấu, cả gót chân bị hàm thép ngoạm, anh ta nghiêng rằng buộc cổ chân để cầm máu, rồi lấy dao cắt phẳng miếng thịt gót...

Ngừng một chút cho câu chuyện thêm thấm thía, lão gật gù với gã lạ mặt:

- Làm vậy phải... Nếu không chỉ bữa sau, chân sưng tấy, làm độc liền. Nằm trơ ra đó, đói khát, khỏe như voi cũng ngất lịm... Thế là sâu bọ, rồi chuột, cây hương mò tới ngay... Chả mấy lúc thành bộ xương khô. Phải tỏ ra gan dạ ngay từ ban đầu mới được.

Sáng hôm sau lão đi câu

thật sớm, để mặc cả hai ngủ cho đầy mắt, khoảng gần trưa, lão trở về với 4 con cá chép khá lớn, làm sẵn gói trong mớ rong. Nhưng căn nhà vắng hoe. Lão quanh xuống bếp, rồi tới chái nhà: nơi chứa đồ và khám phá ra việc mất chiếc bẫy gấu... Khẩu súng săn vẫn đó nhưng chẳng còn viên đạn nào.

Lão tắt ngang khoảng rừng thưa, tới ngọn đồi um tùm những bụi sim và dâu rừng. Đứng đó lão bao quát cả một vùng, từ ngách sông nước cuộn cuộn, tới ven hồ loáng thoáng lau sậy, nơi lão cột chiếc thuyền nan có đôi mái chèo gỗ sung. Đứng vào lúc đó, lão thấy hai tên bắt lương thấp thoáng sau hàng dừa nước, cả hai bước thực chậm, dáng điệu mệt mỏi, bơ phờ... Thì ra chúng đặt bẫy ở đó!

Lão cười thầm:

- Đáng đời... Đường thì xa mà bẫy đâu nhẹ nhàng gì!

Khi họ tới nhà, lão đã nướng gần chín 3 con cá chép. Thứ cá nướng này ăn với rau thơm vừa hái, chẳng gì ngon bằng!

Lão liếc nhìn Tư Rô: mặt gã xám ngoét, lưng, áo đầm mồ hôi. Tên kia cũng chẳng hơn gì, lò đề như cá mắc cạn.

- Các cậu chịu khó đi rừng hàng ngày là hết mệt ngay... Khí hậu vùng này tốt lắm!

Gã lạ mặt thở hắt ra:

- Ngày nào cũng đi thế

này, chắc chỉ chiều mai tôi về với ông bà... Lạy cụ, xui đại con cháu!

Lão lẳng lặng gói 3 con cá chín vào mớ rau thơm, lấy giấy bọc cẩn thận. Giọng lão lộ vẻ thách thức:

- Ô!... Trước sau gì cũng một lần... Biết đâu mai cậu chẳng chết bất tử...

Gã Đại ca khó chịu:

- Chuyện gì thế cụ?... Trù ẻo hả?

Tư Rô thấy cặp mắt hần lóe thứ ánh sáng hung hãn của kẻ sát nhân, vội dàn hòa:

- Đâu có... Ông cụ nói rõn... Phải không chú?

Lão Lâm đặt chân vào tình trạng khó xử, vì lão không tỏ ra ngán bất cứ ai:

- Rõn gì... Chúng mày tính hại người, tất nhiên phải gặp chuyện không may rồi!

Gã lạ mặt thông thả rút trong mình con dao bấm, thứ dao nhỏ, như lá liễu, có 5 lưỡi bé xíu, nhọn, bén tới độ có thể xuyên thủng mảnh ván thông dày hai phân, dễ dàng như chém muối... Gã nhìn Tư Rô:

- Ông chú mày không biết điều chút nào... Như thế càng tốt, khỏi thắc mắc nhé!

Gã chìa mũi dao về phía lão Lâm, nhưng chưa kịp dọa nạt gì, người thợ săn già đã lên tiếng:

- Chắc mày tưởng làm như vậy, tao sẽ chỉ chỗ giấu vàng chăng?... Của mồ hôi nước mắt, đâu ai

chịu mất dễ dàng... Biết điều lấy đồng da thú rồi bước, tao cho không đấy.

Mũi dao lá liễu của tên cướp hơi chúc xuống nhắm ngay bụng lão Lâm. Giọng gã giả bằng:

- Đừng làm cao, ông già... Thí cho ông một nhát là đủ... Chúng tôi phá tan nhà là thấy vàng, khó gì đâu!

Bàn tay Tư Rô dưng vào vai gã:

- Khoan... Lão chết là hỏng hết... Nhân viên kiểm lâm thấy xác lão với mũi dao trong bụng thì rắc rối lắm. Liệu có đủ thời giờ tiêu được đồng vàng chăng?

Gã Đại ca lừ mắt nhìn Tư Rô... Kể ra cũng có lý. Cứ theo kế hoạch cũ lại ổn: lão già vô tình sa bẫy chết rũ xương, cái chết thực tự nhiên... Mà chẳng tự nhiên cũng chẳng có bằng chứng gì... Điều cốt yếu là tìm thấy vàng... Vàng lão giấu đâu cả?

Tia mắt gã đảo về lão Lâm... Lão đang lúi húi trước lò than, tay cầm gói cá, tay cầm chiếc vĩ sắt đẩy than hồng... Chắc lão tính trui cho cá dậy mùi thơm... Gã nhếch mép:

- Đến giờ mà còn nghĩ tới ăn được!... Lão khùng thiệt chó.

Ý nghĩ của gã vụt tắt, một cảm giác rất bỏng rồi cả ngàn tia lửa tóe trên mặt, trên trán, bụi than trét vào mắt gã... Mùi tóc cháy khét lẹt... Thì ra đúng lúc gã cúi xuống, người thợ săn già

hất cả vĩ than hồng vào mặt gã, rồi phóng mình ra ngoài... Hành động của lão vừa nhanh, vừa chính xác, vừa bất ngờ làm cả hai sững sờ... Phản ứng muộn màng của tên cướp chỉ đạt một kết quả mong manh: mũi dao nhọn gã bám theo làm rách mảng tay áo, và sườn da lão Lâm, có vậy thôi.

Người thợ săn già chạy thực nhanh, lão thuộc đường lối vùng này quá mà!... Lão vừa giận vừa thích thú... Cánh tay bị sườn chẳng hề hấn gì, rớm chút máu không đáng kể. Lão bứt vài lá lọ nôi, vò nát đắp lên trên. Thứ lá cây này vừa cầm máu vừa trị độc, lão vẫn dùng xưa nay.

- Thằng ngu... Giá nó biết dùng thứ liễu diệp đao cán vàng, lưỡi dao nào cũng tẩm thuốc độc... Chỉ trầy da cũng làm máu đông lại, chắc mình nguy rồi!

Nghĩ vậy, lão thấy còn may chán, nên tùm tùm cười một mình. Lúc này lão cách căn nhà khá xa... Lão chạy tắt qua những bờ bụi um tùm, tới tận khúc quanh của dòng nước chảy cuộn cuộn.

- Tài thánh chúng nó cũng không mò tới được chỗ này!

Lão tìm chỗ cỏ rậm nhất, ngồi nghỉ, mở gói cá nướng thơm phức, bắt đầu ăn... Khi cả 3 con cá chỉ còn đồng xương, lão vươn vai đứng dậy, ngạc nhiên:

- Bữa nay mình ngon miệng tề!

Cái thú vị thắng keo đầu trong chuyện tranh chấp với cặp trai tráng, rồi đoạn đường dài chạy từ nhà tới đây khiến lão gần như trẻ lại.

- Nào... Bây giờ thì cuộc săn bắt đầu!

Vừa nghĩ vậy, lão vừa men theo lối mòn đầy vết chân hươu, lên ngọn đồi chỉ chút đầu rừng, đôi chỗ quả chín đỏ ối, có mùi say như men rượu hay thứ mật ong để lâu ngày. Lão cố ý lảng tai, nhưng không nghe động tĩnh gì.

- Chắc hai thằng tưởng mình ra phía bờ hồ đây... Để coi. Chúng nó yên trí mình trốn khỏi vùng này. Ý nghĩ “trốn” làm lão phì cười: biết ai săn ai nào!

Tới lưng chừng đồi, lão thoáng ngửi thấy mùi gì khác lạ, nửa ngai ngái như dê rừng, nửa thơm mùi sữa... Mũi lão chun lại, đón gió... và một lát sau, lão trông thấy con gấu con.

Nó mới bằng con chó, bụ bẫm, tròn trĩnh, có vẻ giống đứa trẻ lẫm chẫm tập đi hơn là thú rừng. Con vật ngồi chồm hổm, lấy chân trước vin cành dâu trĩu quả chín, đưa ngang miệng như người gặm bắp ngô thừa hạt... Nó không tỏ ra sợ sệt chút nào; đôi tai to lớn, tròn vo chỉ hơi vểnh lên như ngạc nhiên, cặp mắt nhỏ hấp háy một cách ngộ nghĩnh.

Người thợ săn già thở

phào, nhẹ nhõm: lại một cái may nữa! Con vật chỉ cần kêu thất thanh là có chuyện xảy ra ngay, vậy mà nó êm ru! Lão bứt vài trái dâu, bắt đầu cùng ăn với con vật. Trong một lúc khá lâu, chỉ có cành dâu rừng sột soạt, tiếng nhai tóp tép... Dần dà lão Lâm nhích về phía bờ sông... Trong đám lá rậm rạp, con gấu nhỏ cố vươn lên tò mò nhìn theo. Lão đặt xuống đất nắm dâu chín rồi lảng đi. Con vật sấn lên khụt khịt... Nó không ưa mùi khen khét của bàn tay người quỵên trên trái dâu, nhưng những quả mọng nước ngọt lịm này quỵên rũ quá... Con gấu con tấp hết, ngon lành. Cứ như vậy con vật lắc lư theo người thợ săn, đầu cúi xuống, trong dáng điệu đặc biệt mềm mại của loài gấu. Chốc chốc nó lại được nắm dâu

thực chín, lão dành cho trên mặt đường. Đôi lúc lão cười với nó:

- Tao trả công mày trước đó, ghen!... Chút rồi coi.

Nghe tiếng lão con vật hơi làu nhàu, nhưng lại yên ngay; nó quen hơi lão rồi mà!

Đúng vào lúc đó, lão thấy hai tên bắt lương: chúng tấp từ phía hồ nước chạy lên đồi, hai hình người rõ như cắt trên nền trời... Giá lão có súng nhử, công việc thực dễ dàng... Nhưng lúc này, ngoài cánh tay đau với kinh nghiệm săn thú, lão chẳng còn gì nữa.

Từ Rô thấy lão trước... Lão thấy gã trở lên đồi, hí hửng như trẻ được quà. Lão chẳng cần núp làm gì, lão chạy sang phía khác, và nghe tiếng tên lạ mặt nói... Hình như y ra lệnh thì phải. Giây

lát sau, Từ Rô vòng dưới chân đồi, chắc để chặn đường lão.

- Ăn nhầm gì!... Kể nguy hiểm lúc này không phải nó, mà là thằng có súng kia!

Lão nói đúng. Từ ngoài xa, tên Đại ca dừng lại một vòng khói tỏa trước mặt hắn, và sau đó tiếng súng vọng tới rừng. Khi lão nhìn lại lần nữa, gã đã khuất trong đám dâu rừng. Lão gật đầu, lẩm bẫm:

- Như vậy tốt!... Rất tốt!

Sau lưng lão con gấu nhỏ còn đó, hai tai vểnh lên, miệng đầy quả, chút mật đỏ lợt ứa bên mép. Lão chum môi huýt gió:

- Bây giờ tới phiên mày... Sau này lớn lên, nhớ là tao có trả công rồi nhé!

Con gấu ngạc nhiên thực sự... Lão chưa nói nhiều với nó như vậy mà!... Nhưng nó không có thì giờ suy nghĩ, bàn chân của người thợ săn già hất nó lăn ra đất, và bồi cho nó nhát đá như trời giáng vào mông... Con vật rú lên, vừa chạy vừa rên rĩ như chết tới nơi...

Lão Lâm nhìn rõ con vật bằng ngang rặng sim, lại phía tên cướp. Trong lúc hốt hoảng, có thể nó không thấy gã: mục đích của nó là đám dâu rừng um tùm, đằng sau gã kia... là cái khối đen sì vừa bật lên như sự giận dữ hiện hình, giữa đống lá cành tả tơi: Đó là con gấu mẹ!

Trong một giây, con gấu

to lớn đứng yên, 4 cẳng gần chụm gọn, với cái duyên dáng vụng về đặc biệt của loài gấu. Rồi cái đầu lắc lư từ phải sang trái, và ngược lại, cho tới khi tai và mũi định được hướng cho sự thịnh nộ của nó... Tối lúc đó, nó không biết sợ hãi, hay khôn ngoan là gì nữa, chỉ thấy có kẻ thù vừa hành hạ đứa con bé bỏng đang cần sự che chở của mẹ...

Lão Lâm ngắm nghía con vật:

- Vừa già vừa lớn... dễ tới trên 2 tạ!

Ồ lão, tính tò mò gần như cố tật... Ít khi được thấy gấu tấn công người, và chắc chắn chẳng người nào được con vật chiếu cố lần thứ hai... Một lần là quá đủ... Nát bấy như đất bùn ngày mưa rồi!

Con gấu lao đi như chiếc đầu tàu, băng qua đám gai góc rậm rì, rẽ một lối đi giữa bụi dâu, ngay sau tên cướp... Gã có quay lại... Có tiếng súng chát chúa, nhưng vô ích... Phải sét đánh may ra mới làm chùn bước con gấu... Gã vội vã bỏ chạy, vắt giò lên cổ mà chạy, lao mình xuống ven đồi, tưởng đâu con vật không dám nhảy theo... Gã nhăm to, con gấu nhào mình ra ôm trọn người gã trong vòng tay, chiếc mõm rộng lớn như miệng hang, đỏ lôm, có hàng nanh nhọn chìa ra kề vào cổ gã...

Lão Lâm nghe tiếng thét thất thanh... rồi tiếng rớt nặng nề của cả hai thân hình dưới vách núi.

Luồng hơi nẩy giờ bị nén trong phổi lão thoát ra khỏi lồng ngực một cách khoan khoái... Thế là bớt một gánh nặng!

Tư Rô trông thấy con gấu xé Đại Ca của gã ngay dưới khóm dâu... Máu tươi nhuộm đỏ đám cỏ khô, bắn lên thân cây mọc gần đó, làm thành nhiều vệt hồng đậm... Hai chân gã rú lại, hồn vía bay đầu mất... Không may cho gã đứng ngay đầu gió, nên con vật đánh hơi thấy... Nó học lên, bực tức... Tư Rô ngủ mê mỗi tỉnh, lao người về phía hồ nước, chạy như ma đuổi. Lão Lâm nhìn gã, thương hại: gã chạy quàng, đâm cả vào bụi, miệng méo xệch, mặt cắt không còn hột máu.

Đáng đời quá!... Lão quát thực to:

- Mau lên... Con gấu đuổi theo đó... Mau!

Tư Rô vướng chân vào dây mây, ngã chúi vào đám gai, gã nhồm dậy một cách khó khăn, rú lên, không phải vì đau, mà vì sợ.

Người thợ săn già tới bên hồ trước gã. Lão đi thong thả, chăm chú nhìn xuống đất. Lão cẩn thận là phải, chúng nó đặt bẫy ở đây mà!

Lão buột miệng khen:

- Khá thật... Minh vô ý là dính ngay! Quân bất nhân!

Kể ra tên đại ca cũng khôn ngoan, gã chôn chiếc bẫy ngay ven hồ, sát chỗ lão cắm thuyền. Gã

khôn khéo nhỏ cở phủ kín hai hàm thép. Nhưng, lúc này trời nắng, lớp cỏ bắt đầu héo, thành thử hình dáng chiếc bẫy hằn lên như cắt.

Lão lợi xuống hồ, kéo thuyền ra, trèo lên, chờ đợi... Có tiếng Tư Rô đằng xa:

- Chú... Đợi cháu với!

Lão trở phía sau lưng gã:

- Coi chừng mày... Con gấu tới đó!

Gã không dám ngoảnh lại... bao nhiêu hơi sức còn lại dồn cả vào bước chót. Trong đầu óc gã, chiếc thuyền của người chú già là nơi an toàn nhất, gã phải lao xuống cho bằng được.

Lão Lâm cho thuyền ghé bờ, trong một vị trí... hết sức thuận tiện, như mời mọc, như chờ đợi. Tư Rô mừng quýnh, gã bước vội... và vướng chân vào đồng cỏ khô, ngã sóng soài... Đôi hàm thép bật tung, ngoạm chặt lấy hai cánh tay gã, đúng vào khoảng trên khuỷu tay. Gã thét lên, tiếng thét nghẹn ngào, nghe mà rầu!

Lão Lâm nhếch mép:

- Khá quá!... Mày tìm thấy chiếc bẫy cho tao đấy hả? Tưởng mất rồi chứ!

Tư Rô không trả lời, gã không còn sức làm việc đó.

Gã nghe tiếng thở dài của chú:

- Tiếc thật!... Loại bẫy này cũ rồi, tao đánh mất

chìa khóa từ lâu, thành thử chịu không mở được...

Lão Lâm liếc thấy thằng cháu bất lương nằm duỗi dài như dính vào chiếc bẫy, lắc đầu:

- Giá có 2 người khỏe mạnh, thì lấy đòn bẫy này hàm thép cũng được... Đàng này tao già yếu, lại đau tay... Chịu khó nằm yên vậy... May ra con gấu tưởng mày chết rồi, tha cho cũng nên.

Bây giờ lão mới nghe Tư Rô khóc nức:

- Cháu đau tính làm hại chú... Cháu nghe nói chú tìm được vàng... Cháu tới...

Lão Lâm cười gằn:

- Thì tao cho mày cả đó! Trong khúc gỗ cột bẫy, tao nhét 2 chục ký vàng ròng, ở đấy mà giữ! Bây giờ tao phải tới đồn kiểm lâm... Đường khá xa đây, chừng 3 bữa tao về... Rắc rối lắm... Mỗi lần có người chết là phải khai báo, khám nghiệm, chôn cất... Đàng này tới 2 người lận.

Lão nhắc mái chèo... Con thuyền nhích ra xa. Tiếng Tư Rô thét lên:

- Đứng...

Chiếc thuyền lọt vào dòng nước, trôi nhanh. Lão Lâm ngả người, dựa vào mạn thuyền, nhìn vầng mây trắng phất phơ trên nền trời màu lơ... May ra, từ nay nếp sống ẩn dật của lão mới thật sự yên ổn.

NMT phóng tác

Trần Vũ đánh máy lại tháng 7-2024 từ tuyển tập 15 Truyện Săn Bắn của Nxb Sóng Mới in tại Sài Gòn trước 75.

LÂM ĐÌNH
RICHARDSON, TX.

Thuế nhà ở Texas

Những khoản được miễn trừ

MIỄN TRỪ HOMESTEAD

Miễn trừ homestead giúp giảm thuế bất động sản bằng cách loại bỏ một phần giá trị của căn nhà khỏi việc tính thuế, giúp bạn trả ít thuế hơn mỗi năm. Để đủ điều kiện nhận miễn trừ homestead, bất động sản của bạn phải là nơi cư trú chính vào ngày 1 tháng 1 của năm nộp đơn và là nơi bạn sống thường xuyên. Bạn có thể nộp đơn ngay sau khi mua nhà và chỉ cần nộp một lần mà không cần nộp lại hàng năm.

Để nộp đơn, hãy truy cập trang web của Cơ Quan Định Giá Trung Ương (CAD) của quận bạn và tìm mẫu đơn "Homestead Exemption Application". Điền thông tin và gửi theo hướng dẫn.

NHỮNG MIỄN TRỪ KHÁC

Ngoài miễn trừ homestead, bạn có thể đủ điều kiện cho các loại miễn trừ khác như miễn trừ cho người trên 65 tuổi, người khuyết tật hoặc cựu chiến binh. Để tìm hiểu thêm về các miễn trừ này, hãy xem trang web của Cơ Quan Định Giá Trung Ương (CAD) của quận bạn.

Lưu ý, bạn cần tự liên lạc với CAD để nộp đơn. Việc nộp đơn qua CAD là miễn phí, đơn giản và có thể giúp bạn tiết kiệm tiền thuế bất động sản.

MỘT VÀI ĐỊA CHỈ TRUY CẬP CỦA CÁC CƠ QUAN ĐỊNH GIÁ TRUNG ƯƠNG (CAD) ĐỂ THAM KHẢO

DALLAS: Dallas County Appraisal District (DCAD): <https://www.dallascad.org>

HOUSTON: Harris County Appraisal District (HCAD): <https://hcad.org>

AUSTIN: Travis County Appraisal District (TCAD): <https://www.traviscad.org>

FORT WORTH: Tarrant Appraisal District (TAD): <https://www.tad.org>

SAN ANTONIO: Bexar Appraisal District (BCAD): <https://www.bcad.org>

ORLANDO, FL: Orange County Property Appraiser: <https://www.ocpaf1.org>

ATLANTA: Fulton County: <https://www.fultonassessor.org>

Hy vọng những thông tin này sẽ giúp bạn theo dõi thuế bất động sản dễ dàng hơn. Để tìm hiểu thêm bạn cần tư vấn, hãy liên lạc với chúng tôi.

Lâm Đình

Broker Associate, Realty Firm Global
214-566-9372 | lamdinh.realtor@gmail.com
<https://lamdinh.com>

1651 N. Collins Blvd. Suite 260 Richardson, TX. 75080

Ca sĩ Vân Anh

Sơn ca Dallas

THIÊN AN

Nhiều năm nay, trong các chương trình văn nghệ hải ngoại, đặc biệt ở Dallas (TX), người yêu nhạc đã từng nghe một giọng ca ngọt ngào, mượt mà và truyền cảm. Giọng ca nữ này luôn mang lại cho người nghe một sự rung cảm sâu xa để chìm đắm trong lời ca tiếng nhạc.

Có người ví von giọng ca này như tiếng sơn ca. Mời bạn cùng chúng tôi gặp gỡ ca sĩ Vân Anh...

TRẺ: Trong số những người đọc số báo lần này, đã có rất nhiều người từng thưởng thức giọng hát của Vân Anh, nhưng có lẽ không mấy ai biết về “tiểu sử” của bạn.

Xin Vân Anh giới thiệu với độc giả Trẻ đôi nét về mình...

VÂN ANH: Vân Anh sinh ra và lớn lên ở Sài Gòn. Năm 1989, gia đình của Vân Anh gồm Mẹ, Vân Anh và em gái sang Mỹ định cư diện con lai.

TRẺ: Từ khi nào thì Vân Anh nhận ra mình có năng khiếu về ca hát, và bắt đầu như thế nào?

VA: Từ hồi bé xít Vân Anh đã mê hát, thích hát. Người phát hiện ra

năng khiếu của Vân Anh chính là Mẹ của Vân Anh. Mẹ thấy con gái mê hát và hát nghe được (cười) nên cho Vân Anh đi học thanh nhạc, tham gia các buổi văn nghệ và trình diễn mỗi khi có dịp.

Năm 6 tuổi, là lần đầu tiên Vân Anh được hát trên sân khấu, đó là lần Mẹ đưa Vân Anh đi thi hát, Vân Anh trình bày bài “Chiến sĩ vô danh” của Phạm Duy và lần đó được giải Nhất. Xin nói thêm một bí mật là người dạy Vân Anh hát bài này chính là Mẹ của Vân Anh.

Năm 16 tuổi Vân Anh thi hát lần nữa và đoạt giải Nhì.

TRÉ: Rất nhiều người hát hay, mê hát nhưng họ không chọn con đường nghệ thuật hoặc nghệ thuật không chọn họ. Tuy nhiên, Vân Anh có cơ hội tham gia và biểu diễn trên sân khấu như một nghề nghiệp. Cơ duyên nào để Vân Anh bước vào nghề?

VA: Xin cho Vân Anh đếm ngược lại thời gian một tí. Năm 1989 trước khi qua Mỹ định cư thì gia đình Vân Anh ở trại tị nạn ở Philippines 6 tháng. Nơi đây có

Gia đình Vân Anh

lần tổ chức thi hát cho các thuyền nhân. Vân Anh dự thi và đoạt giải nhất với bài hát “Top of The

World” của cố ca sĩ Carpenters.

Khi sang Mỹ, một lần Vân Anh đi cùng bạn đến một phòng trà, chủ là người Thái Lan. Vân Anh ghi tên hát giúp vui, sau đó Vân Anh được chủ nhà hàng mời hát vào mỗi thứ Sáu, phải nói là lúc đó rất vui.

Rồi tình cờ Vân Anh gặp một khán giả, khi biết Vân Anh là người Việt, anh ta khuyên nên tham gia sinh hoạt với cộng đồng người Việt. Từ đó, Vân Anh đi hát cho hội đoàn, cộng đồng, đám cưới, tiệc tùng... Nhờ đi hát như vậy mà Vân Anh quen với một ca sĩ ở California. Người đó khuyên Vân Anh nên theo nghiệp ca nhạc. Nếu muốn thì nên sang California sống. Được sự đồng ý và khuyến khích của Mẹ, thế là Vân Anh khăn gói sang California thử thời vận.

Vân Anh và con

TRẺ: Vân Anh có thể kể cho bạn đọc một kỷ niệm vui nào trong nghề không?

VA: Đó là lần đầu tiên Vân Anh được mời sang Toronto (Canada) trình diễn, hôm đó vào mùa Đông. Hồi nào giờ sống ở California thì mùa Đông cũng không lạnh gì lắm. Mặc dầu bầu show nói phải mang theo áo ấm. Khi đến phi trường Toronto, lấy hành lý ra thì Vân Anh gặp một người đi tới đi lui có vẻ sốt ruột, Vân Anh ngỡ ngàng là người đón mình nhưng không chắc lắm. Thấy anh đi vòng vòng quanh, mắt nhìn chăm

chăm. Thấy ảnh bối rối, Vân Anh bèn bước thẳng tới hỏi có phải anh đi đón Vân Anh không, ảnh gật đầu cái rụp, Vân Anh cười nói “Nó đây!”. Ảnh vẫn chưa hết bối rối, nghi ngờ nhìn Vân Anh từ đầu tới chân mấy lượt rồi lẩm bẩm “Sao không giống trong hình tí nào vậy nè. Trong hình cao lớn lắm mà ở ngoài nhỏ xíu con vậy?”.

Thiệt tình! Đi máy bay đâu có ai trang điểm chi, rồi lại mệt và bụng đói meo. Nhưng gặp được là mừng rồi, Vân Anh hiên ngang mang đôi dép xẹp bước ra ngoài, ngờ

đâu tuyết lên tới đầu luôn, lạnh run lập cập.

Đó là lần đầu tiên Hai Lúa Vân Anh đi Canada (cười).

TRẺ: Ngoài những chuyện vui chắc cũng có chuyện buồn chứ hả?

VA: Chuyện buồn cũng nhiều, Vân Anh cố quên những chuyện bất như ý, chỉ kể một mẩu nhỏ thôi nha, có lần Vân Anh bị “xù” ở một show hát ở Hội chợ Tết. Kỳ đó Vân Anh tự book vé máy bay và được bầu show hứa là sẽ trả lại sau. Ngày đó show diễn bị cancel không rõ lý do, vừa không được hát, vừa mất thời gian lại tốn tiền vé, làm năm đó Tết mất vui luôn (cười).

TRẺ: Nghe nói ở thế giới nghệ thuật, các ca sĩ kèn cựa nhau dữ lắm. Vân Anh có gặp chuyện gay cấn gì không?

VA: Tạ ơn Chúa, trên con đường sự nghiệp ca hát, Vân Anh không bị “chèn ép” mà còn gặp được những người bạn, cũng là ca sĩ rất dễ thương, nhờ tên tuổi của họ mà Vân Anh được giới thiệu với những bầu show uy tín. Vân Anh luôn biết ơn họ và cầu xin Chúa ban phước lành cho họ và gia đình.

TRẺ: Ai cũng biết ca sĩ bay như chim, trong những lần dừng chân chớp nhoáng đó, nơi nào để lại cho Vân Anh kỷ niệm đẹp nhất?

VA: Được đi hát, hát nhiều nơi và đến đâu Vân Anh cũng được khán giả thương mến, ủng hộ hết mình, đó là một niềm phúc và có thể xem là may mắn nữa. Nhưng có hai nơi mà Vân Anh nhận được tình thương đậm đà nhất, từ bầu show cho đến khán giả, là Montréal (Canada) và Rochester (New York).

Vân Anh và Mẹ

TRẺ: Hiện nay thì kế hoạch cũng như lịch trình biểu diễn của Vân Anh ra sao?

VA: Giờ thì Vân Anh bớt đi hát xa nhà, không phải vì hết đam mê nhưng vì nhớ ... con (cười). Có lần nổi nhớ cồn cào, rơi nước mắt khi một lần ở phi trường chờ bay về Mỹ, Vân Anh bỗng nghe tiếng một đứa bé khóc, tiếng khóc như cào xé tim mình khiến nổi nhớ con trào lên quay quắt. Từ lần đó, Vân Anh quyết định chọn một công việc làm, miễn sao để hai mẹ con có nhiều thời gian bên nhau. Single Mom mà cứ đi xa nhà hoài thì tội cho con lắm. Thôi thì khi nào ghiền, ở nhà hát cho con nghe vậy (cười).

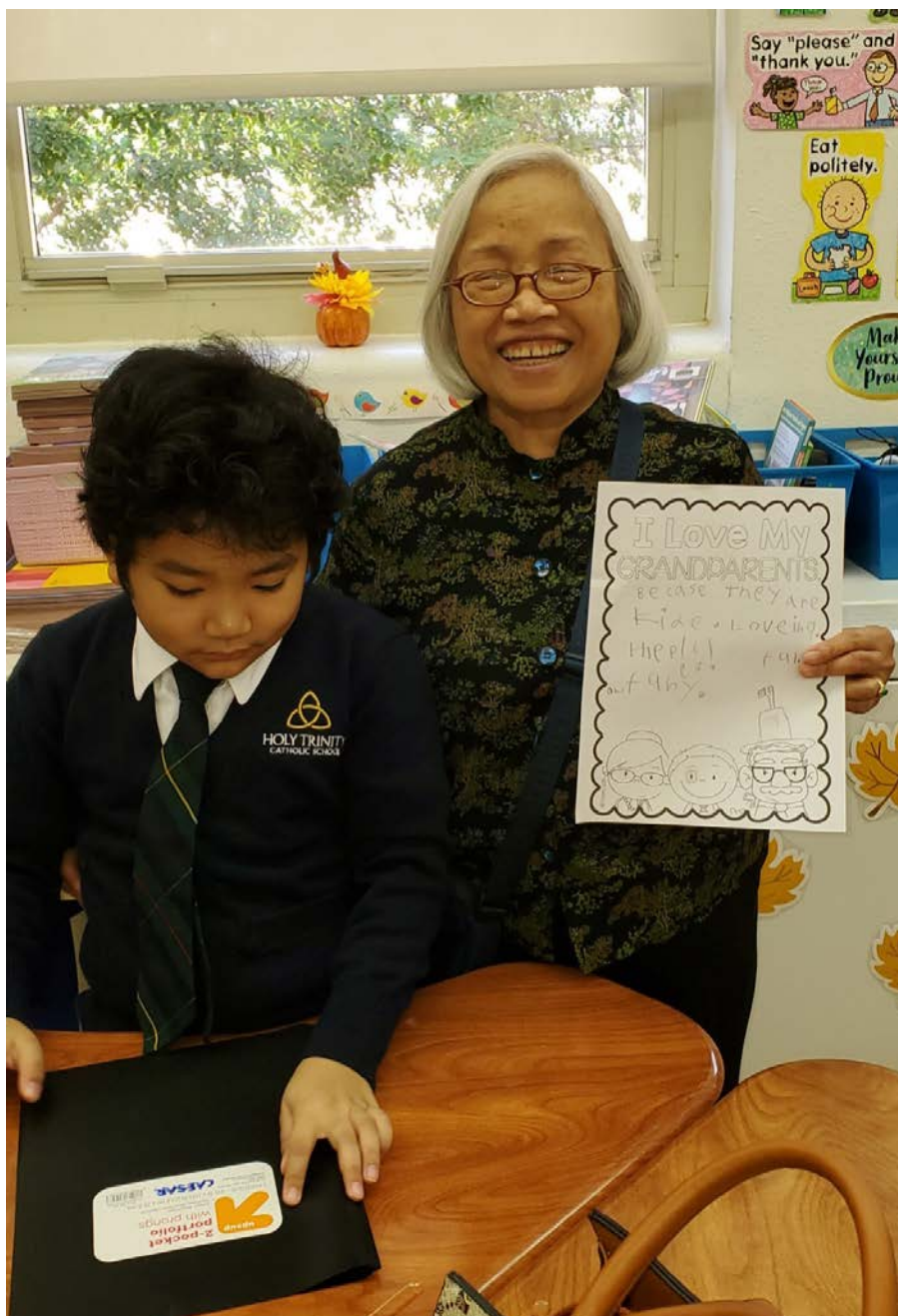
TRẺ: Cảm ơn Vân Anh đã dành thời gian chia sẻ và tâm sự cùng độc giả Trẻ và những người đã từng yêu mến tiếng hát Vân Anh.

VÂN ANH: Qua báo Trẻ, cho Vân Anh gửi lời cảm ơn chân thành đến quý khán giả thân thương, ở những nơi Vân Anh đã từng mang tiếng hát của mình gửi gắm đến mọi người.

Mến chúc vạn sự an lành đến với tất cả quý độc giả của báo Trẻ và đồng hương khắp nơi.

TA

Cháu và bà Ngoại

Đời sống của người nhặt hàu

Từ thành phố Huế, xuôi theo hướng Đông, đi về phía biển, dọc theo trục đường qua các làng quê cổ như làng Thanh Toàn (nơi có cầu ngói Thanh Toàn), làng Mỹ Lợi... mãi miết đi về phía Điện Hải, Quảng Công, Quảng Ngạn thuộc huyện Quảng Điện, nơi có bờ biển đẹp như tranh nhưng lại hoang vắng, bởi nơi đây vẫn còn thừa thớt dân cư, đời sống khốn khó và người ta chỉ nghĩ đến đúng hai từ “vượt biên” để đổi đời. Và trong số những người bám trụ với thực tại, sống bằng công việc bám biển, bám hoi, bám đầm, bám phá (Tam Giang), nghề nhặt hàu là một trong những công việc đáp ứng qua ngày với đủ các cung bậc vui buồn, hạnh phúc và đớn đau...

UYÊN CA
QUẢNG NAM - VN

Nơi bán hàu rẻ nhất thế giới

Chị Phiên, một người có thâm niên nhặt hàu tự nhiên và bán bên đường gần 30 năm, chia sẻ:

- Hàu ở đây có thể nói ngon và rẻ nhất thế giới

em à!

- Sao chị dám khẳng định như vậy?

- Có hai lý do để chị tin hàu chỗ xứ chị bán ngon và rẻ nhất thế giới. Bởi vì hàu tự nhiên, không phải hàu nuôi, tụi chị đi bắt, đi nhặt ở các hốc cây, rế cây, gành đá, nó khác với

hàu nuôi bằng lớp cao su ở các nơi khác, và nước ở phá Tam Giang vẫn còn sạch, không bị ô nhiễm, đời sống tự nhiên lắm, nên phải ngon và sạch rồi. Còn hàu tụi chị bán giá lúc nào cũng rẻ bằng nửa thị trường thôi, vì bán cao lấy ai mua, chỗ khỉ ho cò gáy này mà bán

mắc thì có mà mang về ăn.

- Sao các anh chị không nghĩ đến chuyện đưa hàu bán trên mạng, ship hàu hoặc bán ra ngoài thành phố cho có giá cao hơn một chút?

- Cái này tụi chị từng nghĩ, từng làm nhưng vất vả quá, mình dân quê, xài điện thoại thông minh không có hợp lắm, và mình dân ở đây thì đi cả một dặm mới có một cái nhà, bây giờ thành phố người ta đặt hàng chẳng hạn, nội chuyện đi tìm nhà trên thành phố cũng mất cả buổi, còn giao cho shipper thì giá mắc cũng ngang với giá thị trường mà mình cũng chẳng kiếm thêm được mấy đồng, thôi bán như vậy vừa dễ cho người mua, vừa dễ cho mình em à!

- Trung bình một ký hàu ruột loại nuôi trên thị trường có giá từ 160 ngàn đồng trở lên bao gồm hơn nửa ký nước, ở đây chị bán có một trăm tư ngàn, cân khô không nước, như vậy chưa bằng nửa giá thị trường, vậy

một ngày mình bán được mấy ký hả chị?

- Cái này khó nói lắm em, có ngày bán vài ký, có ngày bán vài lạng, khi khách người ta chịu mua thì mình mới lột vỏ, tách vỏ hàu là cái rất khó nhưng em thấy đó, tụi chị quen nghề rồi, chừng 10 phút là bóc tách cả ký ruột hàu à, nên cũng không có chi khó. Mình làm một mùa, ăn một năm em à!

- Như vậy một mùa của mình phải có thu nhập cao?

- Mong được rứa thôi, vì chỉ có mùa nắng mình mới dám đi nhặt hàu, chứ mùa mưa bão thì có ai dám ra phá đâu, có giỏi lắm thì đi đánh lưới thôi. Mà mùa mưa bão là mùa hàu sinh sôi nảy nở nên mình cũng không bắt, mình chỉ bắt vào mùa nắng thôi. Trung bình một ngày kiếm chừng 500 ngàn đồng, như vậy một tháng có 15 triệu đồng, mùa nắng mình làm giỏi kiếm cũng được vài chục triệu đồng, đó là số tiền dành dụm để tiêu

dùng trong cả năm. Mùa mưa thì chỉ có ngồi nhà mà nhìn ra thôi. Nhưng quan trọng nhất là cho con ăn học, nên sống cũng tận tiện.

- Các cháu học hành ra sao hả chị?

- Ở đây có cái hay, đứa nào học giỏi thì giỏi lắm, đứa nào học không nổi thì nghỉ làm sớm, đi học nghề hoặc phụ hồ, có đứa nghĩ đến vượt biên. Còn đứa nào học giỏi thì phụ cha mẹ bắt hàu, đánh lưới, bán hàu, bán hải sản để kiếm tiền mà học. Chị có hai đứa, đứa nào cũng học giỏi, mừng em ạ, chỉ có lo áo quần, đầu năm học là xoắn lên thôi.

- Chị có được nhà nước hỗ trợ cho việc học hành của con không?

- Hỗ trợ chi em, mình cũng nộp học phí và các khoản phí khác đầy đủ như bất kỳ phụ huynh nào khác em ạ. Vì chị không thuộc diện nhà nghèo, mà chị cũng chẳng thích cái giấy chứng nhận nớ mô, mình làm mình ăn, không ăn bám ai, rứa thôi!

Đời sống hái lượm

Cùng làm nghề nhặt hàu giống chị Phiên, có chị Hoa, anh Cung, ông Nửa, ông Hai, bà Tư và rất nhiều gia đình khác nơi đây, họ hái lượm luân phiên, mùa nắng thì nhặt hàu, bắt ốc, mùa mưa thì đánh lưới. Đời sống của họ có gì đó mang dáng dấp thời hái lượm, chỉ khác là hầu hết họ đều có ước mơ cho con ăn học đến nơi đến chốn và gửi giấc mơ đổi đời vào con chữ thay vì nghĩ đến chuyện vượt biên. Như lời của chị Hoa:

- Ở đây người ta vượt biên nhiều lắm, hồi xưa vượt biên bằng ghe, tàu, đường biển, bây giờ người ta vượt biên bằng con đường lao động chui, xuất khẩu lao động. Em cứ nhìn vào những cái nhà vắng vắng, xây dựng tạm bợ bên cạnh những ngôi mộ to dùng đó là gia đình vượt biên đó.

- Gia đình mình có ai nghĩ tới chuyện vượt biên không? Mà sao vượt biên lại có những căn nhà tuềnh toàng như vậy chị?

Phá Tam Giang mùa Hè

- Nhà chị không có ai nghĩ tới chuyện này đâu, mình không có điều kiện, với lại biết sang bên đó làm chi đây mà vượt biên. Nhiều người người ta có cửa ăn cửa để, có cao vọng, họ nghĩ rằng sang bên đó để thay đổi môi trường giáo dục, được tự do hơn, dân chủ hơn thì người ta đi. Còn mình không có nghề nghiệp ổn định, của cải cũng chẳng có chi, lấy cái chi mà đi, hơn nữa mình 7 đời bền cố nông thành thử quen rồi, mọi cái cực khổ, khổ ải mình cũng quen rồi, thôi thì sống tiếp mà thay đổi được chừng nào mừng chừng đó chứ chạy đi mô cho khỏi nắng hả em?!

- Chị vẫn chưa giải thích giùm em về vụ nhà mấy gia đình vượt biên?

- À, họ nhà xập xệ vậy thôi, nhưng mộ của gia tộc họ xây to lắm. Vì ở đây còn tạm bợ nên người ta thiên về mộ ông bà, người ta nghĩ đến chữ báo hiếu nặng lắm. Mà cũng lạ là hầu hết người ta có cái gì đó khó nói lắm, nhiều khi để người sống đời khổ mà xây mộ cho to. Cha mẹ còn sống thì thiếu thốn, không có con cái bên cạnh, nhưng khi chết thì có cái lăng mộ to đùng. Hầu như người ta nhìn nhau, khen chê nhau, hơn thua nhau qua cái mộ. Hầu hết các gia đình có người vượt biên đều có nhà của không to bằng mộ ông bà mô em à!

Cùng ý nghĩ như chị Hoa, ông Nửa, một người từng

có ý nghĩ vượt biên để thoát nghèo, hiện đang là người có thâm niên nhất hầu cao nhất làng, gần 50 năm, ông chia sẻ:

- Chú sống ở đây qua hai thời kỳ, chú chứng kiến mọi vui buồn rồi, giờ nghĩ lại, hồi đó mình nhát gan cũng có cái hay, chú đâu phải ai vượt biên cũng tới được bến bờ mơ ước, bỏ mạng ngoài biển đây ra đó, rồi sang bên nó cũng chưa chắc đã vượt Vũ Môn (cá chép vượt Vũ Môn) được. Có khi đời sống tha hương cứ vậy mà kéo dài, khó nói lắm.

- Bây giờ chú thấy công việc và đời sống ra sao?

- Bây giờ thì đỡ hơn nhiều rồi con ạ, ngày xưa không dám ho nữa kia, Huế thì con biết rồi, mức độ tàn nhẫn của người Huế thuộc dạng hiếm có, Mậu Thân 1968 con thấy đó, chỉ có Huế mới dẫm máu đến vậy. Và sau 1975, những gia đình có dính đến chế độ cũ như chú thì họ cũng phải len lén mà ho, thở cũng phải thở

thầm con ạ. Giờ cái thế hệ khát máu ấy già rồi, thế hệ trẻ có khá hơn. Nhưng thôi, chú không muốn nhắc chuyện này nữa, chú chỉ muốn nói đến nghề nhất hàu thôi. Đây là cái nghề, chú khẳng định nó là nghề bởi nó tồn tại gần nửa thế kỷ với chú và nó giúp chú nuôi sống cả gia đình thì không thể được chẳng hay chỗ nữa rồi!

- Giữa nghề với công việc có gì khác nhau theo chú ạ?

- Có chứ, công việc gồm cả có nghề và không có nghề, nhưng nghề thì phải có cái công việc mà mình sống với nó, mình đọc ra cái nhịp thở của nó. Chú nói đây là nghề vì thứ nhất là tuy khổ nhưng nó giúp được một nhóm gia đình tồn tại bằng nó, thứ hai, những người làm nghề này hiểu được nhịp thở của dầm phá, của biển, của hoi, của cây cỏ và con nước nơi đây. Như vậy là nghề rồi chứ còn

Những chiếc thuyền nhỏ, phương tiện kiếm cơm trên phá Tam Giang

gì?! Nhìn chung đây là cái nghề nghèo khổ nhưng vui, có quyền hy vọng vào lớp sau.

- Theo cảm nhận của chú thì dầm phá bây giờ có gì khác so với trước không?

- Ô, khác nhiều chứ con, phá Tam Giang này là cái phá có 3 con sông chảy vào nó, Tam Giang mà, gồm 1 con sông ở lệch phía Quảng Trị là sông Bồ, con sông cái là sông Hương và thêm con sông nhỏ là Như Ý. 3 con sông đổ vào phá, thực ra còn nhiều sông nữa nhưng đây là 3 sông chính. Phá này ngày xưa sạch lắm, sóng lớn, khu Đá Bạc ở Phú Lộc, Lăng Cô ngày xưa có những tảng đá lớn, ánh bạc dựng giữa phá cứ như Vịnh Hạ Long thu nhỏ. Sau này người ta đục chỗ về nhà làm non bộ sạch trơn. Giờ tro trọi lắm. Còn nước trên phá bây giờ cũng bắt đầu có mùi ô nhiễm, thỉnh thoảng đã nghe mùi...

Câu kết của ông Nửa, một người có thâm niên bám phá Tam Giang hơn nửa thế kỷ, nghe cứ buồn buồn và có gì đó ẩn chứa hoài niệm về một thuở đẹp đẽ xa vời, dường như cũng là một câu báo động về đời sống của con người trước thiên nhiên đang ngày càng xấu đi!

Bài và hình UC

Sau đây là các giải pháp để loại bỏ lông thú và xơ vải khỏi những nơi khó tiếp cận.

Lông thú & xơ vải

THẨM

**Kenmore 200 Series
BC4002**

\$220

Hút lông thú là một việc khó khăn đối với nhiều máy hút bụi, nên cần đánh giá máy hút bụi dựa trên mức độ hoàn thành tốt công việc này. Đầu hút mạnh mẽ của Kenmore đã vượt qua cách thử, hút sạch 5 gram lông mèo Maine Coon mềm mại và dài, đã bị giẫm nát trên thảm lông cao vừa.

MÁY SẤY

**Hurricane Lint
Lizard**

\$30

Xơ vải tích tụ ở những vị trí khó tiếp cận bên trong máy sấy, như bên dưới lint trap (bộ phận lọc xơ vải). Lint Lizard, được lắp vào đầu máy hút bụi của bạn, là một ống mềm có thể đi vào những không gian nhỏ và hút xơ vải tích tụ trong đó.

QUẦN ÁO

**Oxo Good Grips
Reusable Lint Roller**

\$11

Dụng cụ có thể tái sử dụng này tiết kiệm chi phí hơn so với disposable sticky lint rollers (con lăn dính xơ vải chỉ dùng một lần). Chỉ cần đẩy vài lần trên bộ trang phục là đủ để loại bỏ xơ vải. Thêm vào đó, con lăn ở đây có "hộp tự làm sạch" đẩy xơ vải bị kẹt ra ngoài khi bạn nhấn nút.

ĐỒ NỘI THẤT

**ChomChom Roller Pet
Hair Remover**

\$28

Bàn chải xơ vải này là dụng cụ duy nhất - chỉ sau vài lần đẩy - có thể nhấc hết lông thú ra khỏi vải nhung và vải lanh-polyester. Con lăn 7 inch đủ rộng để làm sạch ghế sofa và việc vệ sinh dụng cụ này rất dễ. Nút trên tay cầm mở ngăn đựng lông để đổ ra dễ dàng.

Tảo hôn xảy ra trong phần lớn dân tộc thiểu số tại Việt Nam

Tảo hôn

Tình trạng tảo hôn ở Việt Nam hiện nay vẫn là vấn đề xã hội phức tạp và nan giải, từ đó gây ra nhiều hệ lụy cho xã hội. Nạn tảo hôn khiến nhiều trẻ em, nhất là trẻ em gái buộc phải bỏ lỡ cơ hội tận hưởng tuổi thơ, học hành, phát triển thể chất ngoài ra còn làm tăng tỷ lệ tử vong trẻ sơ sinh và tỷ lệ tử vong của bà mẹ liên quan đến thai sản...

NGUYỄN SINH
SÀI GÒN - VN

Tảo hôn và những hệ lụy

Tảo hôn là việc lấy vợ, lấy chồng khi một trong hai người hoặc cả hai chưa đủ tuổi kết hôn, tức là nam chưa đủ 20 tuổi và nữ chưa đủ 18 tuổi. Tuy nhiên từ rất nhiều năm qua, không ít người vẫn tiếp tục “phá luật” và tình trạng tảo hôn vẫn tiếp diễn, đa số thường rơi vào nhóm những người thuộc dân tộc thiểu số (DTTS).

Số liệu điều tra thực trạng kinh tế - xã hội VN năm 2019 được phối hợp bởi Plan International và Ủy ban dân tộc cho biết, nạn tảo hôn xảy ra tại khắp các tỉnh, thành phố trong cả nước. Trong đó nhiều nhất ở vùng Trung du và miền núi phía Bắc (583 ngàn trường hợp); tiếp theo là Tây Nguyên (203 ngàn trường hợp)... Cụ thể hơn, độ tuổi kết hôn trung bình của người tảo hôn năm 2019

là 17.5 tuổi (nam) và 15.8 tuổi (nữ). Có nghĩa là nam giới kết hôn sớm hơn 2.5 tuổi, nữ giới kết hôn sớm hơn 2.2 tuổi so với quy định pháp luật VN. Tỷ lệ nam giới tảo hôn là 20.1%, nữ giới là 23.5%. Tất cả 53 DTTS (và một bộ phận người miền xuôi) đều có tình trạng tảo hôn, trong đó, 5 DTTS có tỷ lệ tảo hôn cao nhất gồm Mông 51.5%, Giẻ-lao 47.8%, Xá-lá-vàng 47.2%, Puộc 44.8%, Châu Mạ 39.2%.

Những bé gái “ăn chưa no, lo chưa tới” đã phải làm mẹ

Vào những năm sau này, tỷ lệ số trường hợp người tảo hôn có giảm chút ít (khoảng từ 2-5%!)

Tảo hôn là nguyên nhân khiến dân số tăng nhanh nhưng lại giảm phẩm chất. Theo các bác sĩ sản khoa, việc kết hôn khi chưa trưởng thành và sinh đẻ trong lứa tuổi vị thành niên - lúc cơ thể người mẹ

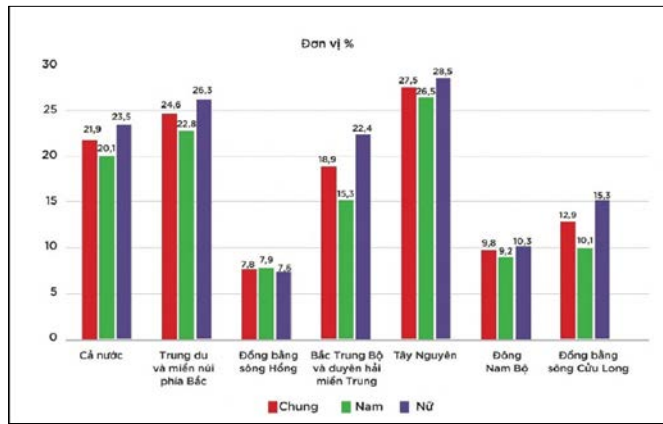
Các gia đình tảo hôn thường đi đôi với sự nghèo khó

chưa phát triển hoàn thiện, còn thiếu hiểu biết, thiếu kinh nghiệm và tâm lý chưa sẵn sàng - sẽ gây ảnh hưởng lớn đến bản thân bà mẹ, sự phát triển bình thường của thai nhi và trẻ sơ sinh. Trong những gia đình tảo hôn, những đứa con thường xuyên ốm đau, chậm phát triển, dễ mắc các chứng bệnh về nhiễm sắc thể, bệnh Down... gây tổn kém kinh tế, thậm chí làm nghèo thêm những gia đình vốn đã nghèo; là một trong những nguyên nhân gây nên sự mệt mỏi, cãi vã ở các gia đình, ảnh hưởng đến sức khỏe tinh thần của các cặp vợ chồng kể cả những đứa trẻ khi chúng đủ lớn. Tảo hôn cũng là một trong những nguyên nhân làm tăng tỷ lệ tử vong ở trẻ em từ dưới 1 tuổi đến dưới 5 tuổi cũng như làm tăng tỷ lệ tử vong của các bà

mẹ liên quan đến thai sản.

Vài trường hợp cụ thể!

Tại xã Thái Học (huyện Nguyên Bình, Cao Bằng) cháu Mùi Chử (dân tộc Dao) khi mới 14 tuổi đã phải gạt nước mắt chia tay hai đứa em nhỏ để theo...chồng. Năm Mùi Chử 8 tuổi, người mẹ buồn chuyện làm ăn thất bại đã uống thuốc trừ sâu tự tử. Thay vì nuôi dưỡng 3 đứa con, người cha ruột của các em lại bỏ đi theo người đàn bà khác. Mùi Chử và hai đứa em nhỏ phải dắt nhau về sống cùng ông bà ngoại. Năm 14 tuổi, Mùi Chử đã là cô thiếu nữ xinh xắn, tuy vẫn thích nô đùa, chơi giỡn cùng hai em nhỏ của mình. Tuy nhiên do ông bà ngoại quá già, nhà nghèo nên khi có bố mẹ một anh chàng nọ ở

Thống kê tỷ lệ tảo hôn ở các vùng miền VN (năm 2019)

xã Đình Phùng tìm qua hỏi cưới thì hai cụ đồng ý ngay mà không đòi hỏi lễ vật gì. Khi cán bộ xã đến chất vấn, can ngăn không cho làm lễ cưới thì ông bà cụ hết lời van xin “đừng có làm lớn chuyện”. Bởi theo họ suy nghĩ, việc gả đứa cháu sớm như vậy chỉ vì muốn cho cháu có được cơm no, áo ấm bởi hiện tại hai cụ không còn đủ sức nuôi cả 3 đứa đến tuổi trưởng thành! Cuối cùng, dưới áp lực của chánh quyền,

ông bà cụ đã vui vẻ chấp hành, nhưng tối giữa khuya hôm sau, họ vẫn lén lút đưa đứa cháu gái “xuất giá tòng phu”!

Không chỉ vùng sâu, vùng xa, miền núi như đã nói, nạn tảo hôn còn xảy ra ngay ở các vùng đồng bằng phát triển như đồng bằng sông Hồng, đồng bằng sông Cửu Long, Đông Nam Bộ. Những đôi vợ chồng trẻ “ăn chưa no, lo chưa tới” này phần lớn đều ở tình cảnh nghèo khó...

Chẳng hạn trường hợp đôi vợ chồng Việt và Mai (Bạc Liêu), khi được chúng tôi hỏi thăm, những người hàng xóm tiết lộ: Việt và Mai “cưới” nhau đã hơn 3 năm nhưng đôi vợ chồng trẻ vẫn chưa dám đưa nhau ra chính quyền xin đăng ký kết hôn vì tới nay cô Mai còn chưa... đủ tuổi! Khi “cưới” nhau, Mai mới 13 tuổi, còn chú rể vừa bước qua tuổi 17. Gia đình cô dâu có nhượng cho đôi vợ chồng trẻ này một miếng vườn, nhưng do không nghề nghiệp nên miếng vườn cứ bị cắt xẻo bán dần, giờ chỉ còn lại “cái chòi lá”. Hàng ngày, ai kêu gì Việt làm đó, như phụ hồ, móc mương, cắt cỏ bỏ ăn...còn không thì cậu ta đi... nhậu. Ngoài ra còn có chuyện em Nga (17 tuổi, Trà Vinh) dở khóc dở cười hơn. Khoảng 3 năm trước, gia đình ép gả Nga cho một thanh niên từ Sài Gòn về đây làm thuê. Sau 2 năm chung sống, Nga sinh được một bé gái. Có lẽ không chịu nổi cảnh làm thuê làm muốn, luôn thiếu trước hụt sau nên sau đó người chồng bỏ nhà đi đâu không rõ (?). Hiện giờ Nga hàng ngày phải dầm mình dưới các kênh rạch mò cua, bắt ốc bán lấy tiền nuôi con...

Bài và hình NS

Plan International khuyến cáo: “Hãy kết hôn khi đủ tuổi”

1

Nguồn gốc của Phong trào Lao động

Labor Day xuất phát từ phong trào lao động vào cuối thế kỷ 19, thời điểm mà người lao động đấu tranh để có điều kiện làm việc tốt hơn, giờ làm hợp lý và lương bổng công bằng. Cuộc diễn hành Labor Day đầu tiên được Central Labor Union (Liên minh Lao động Trung ương) tổ chức tại thành phố New York vào ngày 5 tháng 9 năm 1882.

2

Federal Holiday

Labor Day trở thành ngày lễ liên bang vào năm 1894, được ký thành luật sau Pullman Strike, một cuộc đình công đường sắt trên toàn quốc kết thúc trong bạo lực. Để trấn an người lao động và ngăn chặn tình trạng bất ổn, Tổng thống Grover Cleveland đã ký luật nói trên chỉ 6 ngày sau khi cuộc đình công kết thúc.

3

“Không mặc đồ trắng sau Ngày Lao động”

Có một quy tắc thời trang cũ nói rằng bạn không nên mặc đồ trắng sau Labor Day. Truyền thống này bắt nguồn từ cuối thế kỷ 19 và đầu thế kỷ 20, khi đồ trắng thường là trang phục kỳ nghỉ Hè của tầng lớp thượng lưu. Sau Labor Day, khi mùa thay đổi, người ta chuyển sang mặc quần áo sẫm màu và thực dụng hơn.

Labor Day ở Hoa Kỳ, mừng vào ngày thứ Hai đầu tiên của tháng Chín, là ngày lễ tôn vinh những đóng góp của người lao động và phong trào lao động. Dưới đây là một số dữ kiện đáng chú ý:

4

Ngày Quốc tế Lao động

Trong khi Hoa Kỳ mừng Labor Day vào tháng Chín, nhiều quốc gia trên thế giới cử hành International Workers' Day, hoặc May Day, vào ngày 1 tháng 5. Ngày lễ này cũng tôn vinh người lao động và phong trào lao động, nhưng có ý nghĩa toàn cầu và chính trị mạnh mẽ hơn.

6

Labor Day Sales

Ở Hoa Kỳ, Labor Day đã trở thành một sự kiện bán lẻ lớn, với nhiều cửa hàng cung cấp giảm giá. Xu hướng này bắt đầu từ những năm 1980 và đã trở thành một trong những dịp mua sắm lớn nhất trong năm.

5

Sự kiện thể thao

Labor Day cũng liên quan chặt chẽ đến thể thao ở Hoa Kỳ. Nó đánh dấu sự khởi đầu của mùa giải NFL và bóng bầu dục đại học, và giải quần vợt US Open cũng diễn ra vào khoảng thời gian này.

7

Kết thúc mùa hè

Labor Day thường được xem là thời điểm kết thúc không chính thức của mùa hè ở Hoa Kỳ. Nhiều người nhân cơ hội này để tận hưởng kỳ nghỉ Hè cuối cùng, tổ chức barbecues, hoặc tham dự các cuộc diễn hành và lễ hội.

Tôm Khô USA! Tôm Khô sạch!!! **Good news! Mua 10 lbs, tặng 1 lb !**

“kỹ thuật” nấu với tôm khô

MY ANN HA : Mẹ em rất thích chú Don, lần nào cũng dặn mua cho chú Don. Mấy năm nay rằng Mẹ yếu nên dặn em ngâm tôm và xay bằng máy xay sinh tố. Em làm biếng không ngâm, bỏ vô xay thì nó lều keng keng như xay cục gạch. Món này nấu canh rau dền rất thơm, nhưng không rõ lần nào em nấu cũng bị mặn, anh Don chỉ em bí quyết đi...

Mở tin nhắn ra thấy “Mẹ em rất thích chú Don...” làm anh giật mình :) Nấu ăn ngon thì không thể “làm biếng” được em gái à. Phải nghe lời Mẹ dặn. Em cần phải ngâm tôm trong nước ấm chừng vài phút, khi xay rất nhẹ nhàng, không kêu “keng keng” nữa, lý do tôm đã sấy rất khô. Chỉ xay vài giây là tôm sẽ tươi thành sợi ngay, nấu gì cũng ngon, nhất là bún riêu.

Anh Don không có bí quyết gì, nhưng em nhớ tôm khô Louisiana là tôm thiên nhiên, thịt sẽ ngọt hơn và có vị mặn của biển, do vậy khi nêm cần giảm muối. Nên nếm thử trước khi thêm các gia vị khác.

HỒNG PHƯƠNG : Hôm Tết cháu mua cho cả nhà, mỗi người 4 lbs tôm khô của chú Don. Nhưng giờ cuối cả nhà đổi ý, rủ nhau về Việt Nam ăn Tết, hôm nay tôm khô vẫn còn, ăn củ kiệu hoài cũng ngán. Chú Don có biết nấu được món gì nữa không?

Không rõ sao dạo này anh Don lên giá, ai cũng hỏi về bí quyết nấu nướng là sao? Tôm khô làm được vô số món chứ đâu phải chỉ trộn củ kiệu đâu hả cháu? Nấu tất cả các loại canh đều ngon, như: rau dền, mồng tơi, khổ qua, bí, mướp v.v... Tuyệt vời nhất là bún riêu, và các món ăn chơi, ngoài ra cháu có thể làm Muối tôm, Tôm khô rim nước mắm, Sa tế tôm khô, Tôm khô kho quẹt, Tôm khô rang muối, Bắp xào tôm khô, Tôm khô xào, Tôm khô sốt cà chua, Bánh quy tôm khô, Cơm ngũ sắc tôm khô, Thịt rim tôm khô, Tôm khô sả ớt, Gỏi rau càng cua tôm khô, Gỏi tôm khô dưa leo, Gỏi xoài tôm khô v.v... và còn nữa mà anh Don chưa biết. Chúc cả nhà ngon miệng!

Quý khách có thể đặt mua tại :

WWW.TOMKHOSACH.COM

Xin gọi anh Don để đặt mua, gửi về
tận nhà hoặc tiệm trên toàn tiểu bang Hoa Kỳ:

318-235-4564

HIỆN CHỈ CÒN 2 LOẠI: VỪA (M) VÀ LỚN (L)

XIN HỎI DON SIZE ĐẶC BIỆT: EXTRA LARGE HAY JUMPO (CHỈ CÒN SỐ LƯỢNG RẤT ÍT)

MADE IN LA, USA

**SỨC KHỎE
LÀ VÀNG!**

TÔM KHÔ SẠCH

TÔM BIỂN LOUISIANA - USA

KHÔNG CHẤT BẢO QUẢN | KHÔNG THUỐC NHUỘM MÀU

**10 LBS
TẶNG 7**

MADE IN USA

**FREE
SHIPPING**

5 lbs trở lên

ORDER

XIN GỌI ANH : ĐƠN

235.4564

BẠN CÓ THỂ ĐẶT MUA TẠI TRANG WEBISTE

WWW.TOMKHOUS.COM

7-10

là hạn chót ghi danh bầu cử với cử dân Texas nếu muốn tham gia cuộc bầu cử các cấp chính quyền liên bang và tại Texas vào ngày 5 tháng 11 tới đây. Những cử tri trên 65 tuổi có thể ghi danh bỏ phiếu qua thư với hạn chót là ngày 25 tháng 10, 2024.

3

thứ vẫn được người tiêu dùng Mỹ tiêu xài nhiều nhất là xe hơi, máy móc vật dụng trong nhà và hàng nội thất. Các nhà phân phối hàng tiêu dùng cho biết khách hàng vẫn tiêu xài mạnh bất kể tình trạng lạm phát.

87.4%

các giao dịch, mua sắm thông thường hiện nay không sử dụng tiền mặt mà qua thẻ và các phương pháp thanh toán điện tử khác, theo Capital One. Dù vậy, số tiền mặt hiện đang lưu hành tại Mỹ vào khoảng 2,000 tỉ đô la.

37

tuổi, bà Paetongtarn Shinawatra, con gái cựu thủ tướng Thái Lan Thaksin Shinawatra vừa được nghị viện Thái Lan bầu làm thủ tướng Thái Lan. Đây là nữ thủ tướng thứ nhì của Thái Lan và là thủ tướng thứ ba từ gia đình Shinawatra.

12

năm tù là mức án mà tòa án Nga đã kết tội phản quốc khi tuyên án Ksenia Karelina, một công dân song tịch Nga và Mỹ vì cô đã từng đóng \$52 cho một tổ chức từ thiện Ukraine tại Mỹ và bị bắt khi về thăm nhà tại Nga.

57.4%

trẻ em lớp mẫu giáo tại Sài Gòn được cho làm quen với tiếng Anh. Việt Nam đang đưa ra các chính sách giáo dục liên quan với mục tiêu tiếng Anh sẽ trở thành ngôn ngữ thứ nhì của học sinh.

2

cuộc tranh luận giữa các ứng viên tổng thống và phó tổng thống Mỹ sẽ diễn ra ngày 10 tháng 9 trên đài ABC News giữa Cựu Tổng thống Donald Trump và Phó Tổng thống Kamala Harris và ngày 1 tháng 10 trên đài CBS giữa Thượng Nghị Sĩ JD Vance và Thống Đốc Tim Walz.

10

người Việt Nam đã được chở lậu vào Mỹ trên một chiếc xe tải từ Canada. Trong thời gian qua, một số người Việt đã trả từ 60-80 ngàn đô la cho các đường dây đưa người lậu vào Mỹ theo đường biên giới Mexico hay Canada sau khi quá cảnh sang 5,7 quốc gia khác.

15

tuổi, Heman Bekele vừa được tạp chí Time bình chọn là "Thiếu niên trong năm 2024" (TIME's 2024 Kid of the Year). Heman sinh ra tại Ethiopia, đến Mỹ năm 4 tuổi và là học sinh, nhà nghiên cứu trẻ chế tạo loại xà-bông chữa ung thư da với giải nhất cuộc thi 3M Young Scientist Challenge.

Xin Đừng Quên Tôi

“Tù Nhân Lương Tâm” (POC: Prisoner of Conscience), thuật ngữ được Peter Benenson đưa ra vào những năm 1960 để cập đến bất kỳ cá nhân nào bị giam cầm vì niềm tin chính trị, tôn giáo hoặc vì lương tâm, nguồn gốc dân tộc, giới tính, màu da, ngôn ngữ, nguồn gốc quốc gia hoặc xã hội...

Cộng sản Việt Nam đang có hàng trăm tù nhân như thế, họ có thể bị bỏ tù vì bất cứ lý do nào, thậm chí chưa kịp có tên trong định nghĩa của Peter Benenson, như dạy học sinh hát một bài nhạc thể hiện lòng yêu nước trong trường hợp thầy giáo Nguyễn Năng Tĩnh...

Lê Thế Thắng

Sinh năm 1982

Bị xét xử: 28-10-2021

Án tù: 3 năm

Phạm Đoàn Trang

Sinh năm 1978

tại Hà Nội

Bị bắt: 06-10-2020

Án tù: 9 năm.

Trịnh Bá Phương

Sinh năm 1985

tại Hà Nội

Bị bắt: 24-06-2020

Án tù: 10 năm và 5 năm quản chế.

Không đều

Trong bài trả lời phỏng vấn trước Hội nghị người Việt Nam ở nước ngoài toàn thế giới lần thứ 4 diễn ra ở Hà Nội từ ngày 21 tới ngày 24-8, bà Lê Thị Thu Hằng (Thứ trưởng Bộ Ngoại giao CSVN, kiêm Chủ nhiệm ủy ban về người Việt Nam ở nước ngoài) thẳng thừng chê "Một bộ phận nhỏ kiểu bào chưa thực sự mở lòng, xóa bỏ định kiến."

Trong khi đó, nhiều ca sĩ trong nước đang khốn khổ, mất việc làm trong nước vì nhận show diễn ở hải ngoại, nhất là diễn ở những nơi có treo cờ vàng.

Lê Thị Thu Hằng (ẢNH: HANOIONLINE.VN)

"Việt Nam, Việt Nam"

Ngày 16-2-2024, một nhóm 7 người được giải cứu ra khỏi một xe tải đông lạnh. 2 người trong đó đã bất tỉnh do thiếu ôxy. Một người phụ nữ, với biểu hiện "hốt hoảng", liên tục hét "Việt Nam, Việt Nam".

Tòa án Lewes Crown (hạt Đông Sussex, Anh) xét xử tài xế xe tải Anas Al Mustafa (43 tuổi, người gốc Syria đến Anh sinh sống từ năm 2011), ông bị cáo buộc buôn lậu nhóm 7 người Việt vào Anh bằng một chiếc xe được thiết kế riêng một khoang ẩn có chiều rộng và cao khoảng 2 mét, chiều sâu 37cm, 7 người đứng chen chúc trong một không gian chật hẹp này. Mustafa đã khai với cảnh sát rằng ông ta không biết có người ở bên trong thùng xe, nhưng mức thù lao 5,000 bảng Anh đã khiến ông ta nghĩ "có thể lần này có người bên trong".

Theo thống kê, trong số người vượt biển trái phép vào Anh, người Việt đứng đầu về số lượng trong năm 2024, tính tới giữa tháng Tư.

Ông Anas Al Mustafa - bên phải (ẢNH: EDDIE MITCHELL)

Dự giờ

Ngày xưa khi đi học, những đợt thanh tra giáo dục về trường, lớp đều có các buổi học "dự giờ", giáo viên sẽ giấu các học sinh học dở đi, để học sinh học giỏi lên phát biểu trong buổi học.

Nay, khi người dân VN đi làm cũng có những "bữa ăn dự giờ" - khi lãnh đạo sở, lãnh đạo công đoàn tới thăm công ty, bữa ăn của công nhân thịt, salad, tôm càng, mì Ý... và cả trà sữa trân châu (như hình) - đó là điều không thể xảy ra ở các nhà bếp của công ty VN. Một công nhân Việt Nam nhìn hình nói ngày nào anh ta cũng được ăn như vậy vào lúc ngủ trưa, chứ lúc thức thì không bao giờ có. Đó là lý do báo trong nước luôn tốn giấy mực cho những bữa cơm không đủ phẩm chất của học sinh, sinh viên, công nhân VN lâu nay, tuyển thủ...

Bữa ăn thịnh soạn cho công nhân trên báo trong nước và bữa ăn thịnh soạn cho công nhân thực tế ở ngoài (ẢNH: FACEBOOK)

Chỉ có Đảng viên giàu

Báo cáo Thị trường kinh doanh ẩm thực tại Việt Nam 6 tháng đầu năm 2024 do iPOS.vn công bố ngày 21-8-2024 cho thấy, ngành kinh doanh ăn uống ở Việt Nam đang đối mặt với nhiều khó khăn. Sài Gòn là khu vực chịu ảnh hưởng nặng nề nhất, giảm gần 6% số lượng cửa hàng trên toàn thành phố.

Cụ thể, tính tới hết tháng 6-2024, cả nước có ít nhất 30,000 cửa hàng trên toàn quốc đã đóng cửa, trong khi số lượng tiệm mới được mở có phần hạn chế, giảm tới 3.9% so với số liệu từ năm 2023.

Song song đó, công ty dệt may Garmex Sài Gòn đã lên sàn chứng khoán, từng thu 5.5 tỷ VND/ngày nay kiếm chưa nổi 2 triệu VND/ngày, gần 4,000 công nhân giờ chỉ còn 33 người.

(ẢNH: CAFEBIZ.VN)

Ác hờn nhiên

Do thầy cô ghép sai phách của bài thi trong kỳ thi lớp 10 ở Thái Bình, có 2,997 bài thi bị lệch phách. Tổng số bài thi tự luận bị sai điểm là 2,769 bài, trong đó có 1,368 bài thi có điểm cao hơn điểm đã công bố; 1,401 bài thi có điểm thấp hơn điểm đã công bố. Tổng số thí sinh bị sai tổng điểm xét tuyển là 1,589 thí sinh.

Sau khi nhận kết quả thi đậu, nhiều gia đình khó khăn đã cố vay mượn tiền để mua sách, mua xe mới cho con đi học, cuối cùng lại nhận kết quả con/em thi trượt nhưng do thầy cô ghép sai phách của bài thi, dẫn tới chấm điểm sai. Ngoài vỡ lẽ chuyện học hành vì không thể thi lại khi năm học mới đã bắt đầu, cha mẹ các em còn không biết lấy tiền đâu cho các em thi hay học lại một năm nữa, và liệu sách năm nay mua có dùng được cho năm sau không khi bộ giáo dục CSVN liên tục đổi sách?

Phụ lục
Một số bằng chứng (Trong vỏ số) điểm thi sai lệch tại kỳ thi tuyển sinh vào lớp 10 THPT Tỉnh Thái Bình năm học 2024 - 2025

STT	Số báo danh	Môn thi	Điểm thi lần 1	Điểm sau phúc khảo	Số điểm chênh lệch
1	270	Toán	1,7	4,7	3
2	260	Toán	3,75	9,5	5,75
3	2604	Văn	4	7,5	3
4	2203	Toán	3,5	6,75	3,25
5	2202	Toán	6	8,25	2,25
6	2604	Văn	4	7,5	3
7	3000	Toán	7	9	2
8	3000	Toán	6,75	9	2,25
9	27700	Toán	5,5	9,5	4

Kết quả thay đổi điểm số sau khi phúc khảo (ẢNH: DANTRI.COM.VN)

Công trình không có ruột?

Bờ kè chống sạt lở kênh Hà Giang thuộc huyện Giang Thành, tỉnh Kiên Giang, dài trên 3km, vốn đầu tư 80 tỷ VND, từ ngân sách Trung ương.

Tuy nhiên, sau 5 tháng nghiệm thu, đưa vào sử dụng, hiện một đoạn bờ kè dài khoảng 70m bị sạt lở bung gốc rễ, khiến người dân lo lắng, đặt nghi vấn về phẩm chất của công trình.

Theo Ủy ban nhân dân huyện Giang Thành (đơn vị chủ đầu tư dự án), trước đó, công trình đã có hiện tượng lún nền, Ban Quản lý Dự án Đầu tư Xây dựng huyện này đã đề nghị đơn vị thi công, đơn vị tư vấn giám sát tháo dỡ gạch lát, thi công hoàn thiện lại. Về phương án khắc phục, nhà thầu sẽ dỡ toàn bộ 3 phân đoạn bị sạt lở để làm lại, do dự án vẫn trong thời gian bảo hành. Và sẽ bảo hành tới khi hết bảo hành thì xây lại...

(ẢNH: NHANDAN.VN)

Xin tha cho dân

Nhân Hội nghị người Việt Nam ở nước ngoài trên toàn thế giới lần thứ tư và Diễn đàn tri thức chuyên gia Việt Nam ở nước ngoài năm 2024 vừa diễn ra tại Hà Nội, Thủ tướng CSVN Phạm Minh Chính và Bộ trưởng Ngoại giao CSVN Bùi Thanh Sơn ra sức kêu gọi người Việt Nam ở nước ngoài tích cực đóng góp về tiền của và trí tuệ cho đất nước.

Cách đó mấy bữa, Thủ tướng CSVN Phạm Minh Chính cũng nói rằng "Tiền (của người dân) gửi trong ngân hàng trong nước hiện đạt khoảng trên 15 triệu tỷ đồng, yêu cầu cần tiếp tục đẩy mạnh tín dụng, hướng dòng vốn vào các lĩnh vực sản xuất, kinh doanh."

Nhìn đâu cũng thấy tiền thiên hạ...

(ẢNH: QUANG PHÚC/LAODONG.VN)

Do...

Mặc dù đã hai lần tăng giá điện nhưng Tập đoàn Điện lực Việt Nam (EVN) vẫn lỗ liên tục trong hai năm rưỡi qua với mức lỗ hơn 47,000 tỷ VND. Lý giải của Bộ trưởng Công thương CSVN - ông Nguyễn Hồng Diên cho chuyện này là do chênh lệch giá mua vào bán ra lên đến 208-216 đồng/kWh.

Ông Diên nói thêm rằng "Không có chuyện điều hành giá điện gây thua lỗ cho ngành điện. Chúng tôi tự thấy rằng trong tham mưu xây dựng cơ chế, chính sách, nhất là chính sách về giá điện vừa qua thực hiện tuân thủ theo đúng quy định."

EVN lỗ không do nhà nước, không do EVN, vậy do ai? Dĩ nhiên là do dân!

Ông Nguyễn Hồng Diên (ẢNH: QUOCHOI.VN)

Nỗi lo mùa tựu trường...

Những nỗi lo mùa tựu trường ở Việt Nam không chỉ có lo không có tiền để mua sách vở, đóng học phí mà còn có nỗi lo trẻ em đối mặt nhiều hiểm nguy trên đường đi học. Thống kê được Tổ chức Cứu trợ Trẻ em (Save the Children) cho hay chỉ tính riêng ở tỉnh Sơn La, khoảng 4,500 trẻ em không được bảo đảm an toàn trên đường đi học trong khi mùa tựu trường đã cận kề.

Tổ chức Cứu trợ Trẻ em cũng đánh giá nhiều học sinh ở Việt Nam, đặc biệt ở miền Bắc, phải đối mặt với những rủi ro nghiêm trọng do cơ sở hạ tầng bị lũ lụt tàn phá. Ở các vùng nông thôn, cầu cống bị sập và đường sá hư hại nặng nề.

Tuy nhiên, có một sự thật lâu nay cho thấy hầu hết các tỉnh ở Việt Nam rất dễ ngập, mưa lớn ngập, mưa nhỏ cũng ngập, trẻ em VN bất an mọi mùa.

(ẢNH: QUANG QUYẾT/TTXVN)

Buôn người công khai

Hiện có khoảng 570,000 người Việt sinh sống, làm việc tại Nhật Bản, tăng gần gấp 3 từ mức 200,000 hồi năm 2016. Việt Nam cũng đang đứng đầu nhóm 15 nước đưa thực tập sinh, người lao động tới Nhật, Đào Ngọc Dung (Bộ trưởng Lao động, Thương binh và Xã hội CSVN) cảm thấy tự hào vì điều đó.

Ông Đào Ngọc Dung chia sẻ với ông Ito Naoki (tân Đại sứ Nhật Bản tại Việt Nam) rằng Việt Nam đang trong thời kỳ dân số vàng với 56 triệu người thuộc độ tuổi lao động trong dân số hơn 100 triệu người, ông Dung cho đây là “lợi thế vô cùng lớn”. “Hiện có nhiều quốc gia ‘đặt hàng’ Việt Nam cung cấp lượng lớn nhân lực” - ông Đào Ngọc Dung nói với Đại sứ Ito Naoki.

Ông Ito Naoki và ông Đào Ngọc Dung (Ảnh: TỐNG GIÁP/DANTRI.COM.VN)

Nô lệ thời hiện đại

Bản tin của The Korea Economic Daily cho hay trong hơn 20 năm qua, Việt Nam đưa 146,283 người đến Hàn Quốc theo chương trình có tên là Hệ thống Giấy phép Tuyển dụng Người nước ngoài (EPS). Thời điểm Việt Nam đưa số người kỷ lục đến làm việc cho Hàn Quốc là năm 2008, với 20,075 người đáp xuống sân bay Incheon gần thủ đô Seoul. Hiện Việt Nam đứng đầu trong 17 nước đưa người đến làm việc cho Hàn Quốc.

Theo The Korea Economic Daily, tổng số người Việt gồm những người nhập cư theo diện kết hôn, du học sinh và người lao động có giấy phép là hơn 307,000 người, chưa kể các công dân nhập lậu.

Và chưa tính 9 người bỏ trốn ở lại Hàn Quốc khi ‘đi nhờ’ chuyên cơ Chủ tịch Quốc hội CSVN - Nguyễn Thị Kim Ngân.

Bản tin của MBC đưa tin 9 người đi cùng đoàn với Chủ tịch Quốc hội Nguyễn Thị Kim Ngân trốn ở lại Hàn Quốc (Ảnh: MBC)

Kinh tế xã hội chủ nghĩa

Cổ phiếu của hãng xe hơi Việt Nam VinFast, do tỷ phú Phạm Nhật Vượng thành lập, đã trải qua hơn 1 năm giao dịch trên sàn chứng khoán Nasdaq ở Mỹ. Kết thúc phiên giao dịch hôm 16-8-2024, giá 1 cổ phiếu có mã VFS của VinFast là 3.80 đô la, chỉ bằng 17% của mức giá 22 đô la khi VinFast lên sàn hôm 15-8-2023. Đỉnh đáy mà VFS đã từng rơi xuống là 2.25 đô la trong phiên giao dịch hôm 22-4-2024.

Chỉ 1 ngày trước khi VFS rớt giá kỷ lục, trang truyền thông Hunterbrook đăng phóng sự chi tiết sau nhiều tháng điều tra và dẫn các thông tin mà VinFast nộp cho Ủy ban Chứng khoán và Sàn Giao dịch Mỹ cho thấy hơn 70% trong số gần 35,000 xe mà VinFast đã giao trong năm 2023 thực ra là giao cho các công ty cũng thuộc sở hữu của tỷ phú Phạm Nhật Vượng.

Tháng 7 vừa qua, VinFast chính thức xác nhận họ phải hoãn kế hoạch mở nhà máy trị giá 4 tỷ đô la ở tiểu bang North Carolina, Mỹ, cho đến năm 2028...

Phạm Nhật Vượng (Ảnh: NAM LONG/TUOITRE.VN)

Ngày Độc Lập

TUỞNG NĂNG TIẾN

Ngày 2 tháng 9 năm 45, ông Hồ Chí Minh long trọng đọc Tuyên Ngôn Độc Lập tại quảng trường Ba Đình – Hà Nội. Bữa đó, tui không có mặt. Lý do: không phải vì quá bận, hay vì có chuyện chi đó (đổ ký) với cá nhân ông Hồ hoặc đám Cộng Sản mà chỉ vì tôi chưa kịp... ra đòi!

Dù sinh sau đẻ muộn, tôi cũng nghe được hơi nhiều chuyện “không được tử tế gì cho lắm” quanh cái ngày này – ngày khai sinh ra cái gọi là nước “Việt Nam Dân Chủ Cộng Hoà.” Trước hết,

xin ghi lại vài mẩu tin có liên quan đến ông Nguyễn Hữu Đang – Trưởng Ban Tổ Chức Ngày 2 Tháng 9 – được trích dẫn nguyên văn từ những cơ quan truyền thông của Nhà Nước, 15 năm sau đó :

- Báo Quân Đội Nhân Dân (21/01/1960):

“Ta hãy nghe Đang cung khai trước Tòa án: Tôi đã gây hoài nghi đối với sự lãnh đạo của Đảng và Chính phủ. Tôi đã cố động cho những xu hướng chính trị phản động. Tôi đã thổi phồng hoặc xuyên tạc bịa đặt ra những khuyết điểm

để nói xấu Chính phủ và những cơ quan Nhà nước”.

- Báo Nhân Dân (21/01/1960):

“Trước tòa án, với những bằng chứng đầy đủ, bọn gián điệp nói trên đã nhận hết tội lỗi của chúng. Sau khi luật sư Đỗ Xuân Sảng bào chữa cho các tội phạm, căn cứ vào chính sách xét xử và trường trị của Tòa án nhân dân là nghiêm trị bọn chủ mưu và bọn ngoan cố, khoan hồng với những người lầm đường, bị lừa gạt đã biết hối cải ...”

- Báo Thời Mới (21/01/1960):

“Năm tên gián điệp phản cách mạng, phá hoại hiện hành cúi đầu nhận tội. Nguyễn Hữu Đang và Thụy An, đầu sỏ chủ mưu, bị phạt giam 15 năm và mất quyền công dân 5 năm sau khi hết hạn giam.”

15 năm sau, sau khi mãn hạn tù – không biết Thụy An trôi dạt về đâu – riêng Nguyễn Hữu Đang thì lủi thủi trở lại làng quê của

“Không có gì quý hơn Độc Lập Tự Do/ Tôi biết nó, thằng nói câu nói đó/ Tôi biết nó, đồng bào miền Bắc này biết nó/ Việc nó làm, tội nó phạm ra sao” Nguyễn Chí Thiện 1968

ông, ở Thái Bình :

... Gót nhọc men về
thung cũ

Quỳ dưới chân quê

Trăm sự cúi đầu

Xin quê rộng lượng

Chút thổ phần bò xéo
cuối thôn

“Ăn Năn” - Phùng Cung

Nguyễn Hữu Đang sống gần hết quãng đời còn lại nhờ vào... cơn trùng và cóc rắn! Ông cũng đã chọn sẵn chỗ nằm trong “... một búi tre gần cuối xóm, độc giữa cánh đồng..., dưới chân búi tre ấy có một chỗ trũng nhưng bằng phẳng, phủ đầy lá tre rụng, rất vừa người ... Tôi sẽ nằm ở đó chết để khỏi phiền ai ... Tôi đã chọn con đường ngắn nhất để có thể bỏ kịp đến đó, trước khi nhắm mắt xuôi tay”

(Phùng Quán. “Ngày Cuối Năm Tìm Thăm Người Dựng Lễ Đài Tuyên Ngôn Độc Lập.” Ba Phút Sự Thật, 2nd ed. Văn Nghệ: 2007).

Đọc xong bài viết thượng dẫn, Công Tử Hà Đông có đôi lời góp ý như sau:

Nguyễn Hữu Đang đi kháng chiến 9 năm, không thấy nói trong 9 năm ấy NH Đang làm gì, ở đâu. Trở về Hà Nội sau Hiệp Định Geneve chia đôi đất nước, NH Đang là một trong số văn nghệ sĩ đòi tự do tư tưởng, tự do sáng tác được gọi là nhóm Nhân Văn Giai Phẩm; NH Đang bị Tố Hữu, Trường Chinh thù,

kỵ tài, dùng tội Phản Động Chống Đảng đánh cho tàn tệ. Bọn Tố Hữu, Trường Chinh cho NH Đang đi tù năm 1959. Năm ấy Hồ chí Minh mới về Hà Nội, được tắm bổ, tiếng VC học mót của CS Tàu là ‘bôi dưỡng’, người ngòm Hồ béo tốt, hồng hào, phởn phơ. Nhưng không một lần họ Hồ nhớ đến ‘chú Đang’, không một lời hỏi:

– Chú ấy làm tội gì mà bắt chú ấy tù khổ thế?

Nhiều người Hà Nội biết chuyện NH Đang là Trưởng Ban Tổ Chức Lễ Đài Ngày 2 Tháng 9, 1945 ở Hà Nội, NH Đang là người đứng trước micro giới thiệu:

– Thưa đồng bào... Đây là Chủ tịch Chính phủ Lâm Thời Hồ chí Minh.

Nói xong, NH Đang lùi lại, nhường micro cho Hồ chí Minh. Bức ảnh chụp Hồ đọc tuyên ngôn có NH Đang đứng ngay sau lưng họ Hồ. Sau khi công cổ tống NH Đang đi tù, bọn Tố Hữu cho tẩy, xóa hình NH Đang trong bức ảnh. Từ đó ảnh Hồ chí Minh đọc Tuyên Ngôn không có NH Đang.

Nói tóm lại là cuộc đời của Nguyễn Hữu Đang đã bị cách mạng xóa sổ hoàn toàn. Đây không phải là loại “tai nạn” chỉ xảy ra riêng cho một cá nhân. Ở bình diện tập

thể, người dân cũng bị cách mạng tước đoạt mọi thứ – “tan hoang đến tột cùng” – theo như cách diễn tả của nhà văn Võ Văn Trực, trong ký sự Chuyện Làng Ngày Ấy :

“Ngày mùng 2 tháng 9 hàng năm, dân làng tôi gọi là ngày ‘tết Độc Lập’. Cả làng nghỉ việc đông áng. Nhà nào cũng thấp hương bày biện mâm cỗ cúng đơm. Nhiều trò vui được tổ chức như ngày Tết Nguyên Đán. Làng xóm hân hoan trong phong tục mới...”

“Thêm được ngày hội Tết độc lập, nhiều ngày hội cổ truyền khác bị phế bỏ: rằm tháng Giêng, Thanh Minh, Tết Đoan Ngọ, rằm tháng Bảy... Người ta cho đó là cổ hủ, là mê tín dị đoan ... Thế là cả làng làm cách mạng triệt để, thay cũ đổi mới hoàn toàn. Gặp nhau ngoài đường, giơ nắm tay phải lên ngang tai ‘chào đồng chí’. Nhất là trong các cuộc hội nghị, mẹ gọi con bằng ‘đồng chí’, con gọi bố bằng ‘đồng chí’, anh gọi em bằng ‘đồng chí’...”

“Sau tết Độc lập đầu tiên, đến Tết Nguyên Đán, không thấy ông tôi cuộn hương trầm công phu như trước, chỉ mua hương ở chợ. Chiều 29 Tết, ông mở hòm gỗ trắc, lau bụi đôi hạc đồng, xếp lại câu đối, rồi khoá hòm. Tôi ngỡ ngàng hỏi: ‘Sao ông không đem ra

cúng Tết?’ Ông trả lời giọng ngậm ngùi: ‘Bây giờ là cách mạng, khác rồi cháu ạ...’ Vĩnh viễn các đồ tế khí linh thiêng ấy nằm trong hòm khoá kín như tấm lòng ông tôi khoá lại niềm tôn kính thờ phụng tiền nhân...”

“Sau cuộc rước tổ tiên tập trung về một nơi, tất cả các nhà thờ họ trong làng đều bị phá. Có nhà thờ biến thành địa điểm hội họp. Có nhà thờ biến thành kho phân. Tất cả Thánh, Thần, Phật ở rải rác cá thể trong thôn xã đều phải về tập trung tại đền Hàng Khoán, dưới chân núi Hai Vai...”

“Thần đã đi rồi. Thánh đã đi rồi. Phật đã đi rồi. Những ngôi đền, ngôi chùa, ngôi miếu như cái xác không hồn. Dân tứ chiếng tranh nhau cướp giật mang đi: người được hòn đá tảng, người được cái cửa vọng, người được viên ngói viên gạch, người được cái cột gỗ... Ôi tan hoang đến tột cùng tan hoang sau cuộc rước các thần các thánh về thế giới đại đồng. Tại nhà thờ thánh, tượng Khổng Tử lăn long lóc như người ăn mày tha hương chết đường chết chợ, bị trẻ con ném cứt vào mặt...”

Tác phẩm Chuyện Làng Ngày Ấy, theo nhận xét của nhà phê bình văn học Thụy Khuê :

“Nhẹ như tiếng thở dài,

Võ Văn Trực đưa ta vào cõi ấy, cõi mộng du hoang tàn tiền sử: Sau khi tập trung tất cả những gì thuộc địa hạt thần linh, đến tập trung con người. Tập trung con người bằng hội họp, suốt ngày hội họp bỏ bê đồng áng, hệ quả tất yếu là không có lúa gạo, là đói khát, là thiếu khả năng: vết nhẵn, sạch trơn không còn một hạt thóc. Không còn gì để đóng thuế, là phản động. Là tố cáo lẫn nhau. Là đấu tranh chính trị. Là tố khổ...”

Chưa hết, cùng thời điểm mà mồ mả tổ tiên và đền thờ thánh thần phải tập trung “để lấy đất canh tác” thì một trong những nhân vật lãnh đạo của nước Việt Nam Dân Chủ Cộng Hoà – ông Phạm Văn Đồng – đã thể hiện “một cử chỉ tốt đẹp về tình hữu nghị” bằng một công hàm tán thành bản tuyên bố ngày 4 tháng 9 năm 1958 của nước láng giềng Cộng Hoà Nhân Dân Trung Hoa về hải phận.

Công hàm này đang được Trung Quốc coi như “là một chứng cứ cho thấy Việt Nam đã công nhận chủ quyền của Trung Quốc đối với hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa.” Và đây có lẽ là một trong những lý do khiến cho một nhóm trí thức Việt Nam, vào ngày 13 tháng

Ngày 2 tháng 9 quả là một ngày đặc biệt đối với tất cả mọi người dân Việt, không loại trừ ai, trải mấy thế hệ qua - kể từ Nguyễn Hữu Đang qua Nguyễn Chí Thiện, đến Bùi Thanh Hiếu

7 năm 2011, đã gửi một bản kiến nghị đến Quốc hội và Bộ Chính trị Đảng Cộng sản Việt Nam, bày tỏ sự lo ngại rằng: “Độc lập, tự chủ và toàn vẹn lãnh thổ của nước ta đang bị uy hiếp, xâm phạm nghiêm trọng.”

Trước đây, cũng đã có nhiều người dân Việt khác bày tỏ sự quan ngại tương tự về lãnh thổ, lãnh hải cũng như tính cách độc lập của đất nước này. Tất cả, đều đang bị cầm tù. Không có gì bảo đảm rằng 20 nhân sĩ vừa ký tên trong bản kiến nghị (dẫn thượng) sẽ thoát khỏi số phận tương tự, trong tương lai gần.

Không có gì quý hơn Độc Lập Tự Do

Tôi biết nó, thằng nói câu nói đó

Tôi biết nó, đồng bào miền Bắc này biết nó

Việc nó làm, tội nó ra sao

Tác giả 4 câu thơ thượng dẫn, ông Nguyễn Chí Thiện, rõ ràng là một người... vô ơn! Ông ấy quên bống đi rằng trong 27 năm đi tù, năm nào vào ngày 2 tháng 9 ông ấy cũng đều được ban quản lý trại giam cho ăn thịt – chí ít thì cũng phải được một miếng (bạc nhạc) bằng đầu ngón tay út, hay lớn hơn tí xít.

Truyền thống “văn hóa độc lập” này vẫn còn kéo dài mãi đến hôm nay, theo như nhật ký (Một Năm Kể Lại) của Người Buôn Gió :

“Hôm nay là ngày 2-9-2009, sáng sớm đài phát thanh trên tường ra rả ca ngợi thành tích đạt được của đất nước, lời ông Hồ đọc bản tuyên ngôn độc lập được phát đi phát lại nhiều lần. Anh bạn tù cùng phòng

hít hít cái mũi vào không khí nói:

– Hôm nay chúng mình sẽ được ăn thịt.

Tôi nhìn ra ô cửa sắt băng quơ:

– Chắc hôm nay không phải đi cung nhĩ?

Anh bạn hồ hởi gật đầu.

– Đúng, ai lại đi cung ngày này...”

Ngày mà Bác tuyên bố “từ nay đất nước ta hoàn toàn độc lập” (quả) là một ngày đặc biệt đối với tất cả mọi người dân Việt, không loại trừ ai, trải mấy thế hệ qua – kể từ Nguyễn Hữu Đang, qua Nguyễn Chí Thiện, đến Bùi Thanh Hiếu.

Cái giá của độc lập/tự do, tất nhiên, phải mắc – đã đành. Điều khó đành lòng, phải nói, là dân Việt lại vớ nhảm của giả mà vẫn phải ngậm bồ hòn làm ngọt – từ hơn nửa thế kỷ qua.

TNT

TPB HUỲNH THANH BÌNH

Sinh năm 1954

Số quân NQ/872795

ĐƠN VỊ: Trung đội Trinh sát Nghĩa Quân chi khu Tri Tôn, Tiểu khu Châu Đốc. Bị thương cột 2 tay, mù mắt trái tháng 6/1972 tại núi Cô Tô.

HOÀN CẢNH: Sống với vợ bị tai biến nằm một chỗ và cháu ngoại gái, con đi làm công nhân ở Bình Dương. Cuộc sống rất khó khăn.

Mọi sự giúp đỡ xin liên lạc ông Huỳnh Thanh Bình

ĐỊA CHỈ: Ấp Tô Hạ, xã Núi Tô, huyện Tri Tôn, tỉnh An Giang.

ĐIỆN THOẠI: 035 746 6871

TPB PHẠM VĂN THÀNH

Sinh năm 1951

Số quân 51/483.523. Hạ Sĩ.

ĐƠN VỊ: Tiểu đoàn 57 An ninh Phi Trường Biên Hòa. Bị thương cột sống liệt 2 chân tháng 6/1970.

HOÀN CẢNH: không vợ sống nhờ em gái, hiện bị nhiều thứ bệnh già cuộc sống rất khó khăn.

Mọi sự giúp đỡ xin liên lạc về ông Phạm Văn Thành

ĐỊA CHỈ: số 24, tổ 1, KP Lương Minh Chánh, xã Long Định, huyện Châu Thành, tỉnh Tiền Giang.

ĐIỆN THOẠI BÀN: 0273 363 2261
- em gái: 035 880 3213

Xin cảm ơn quý ân nhân

BẢN VIẾT TẮT CÁC CHỮ DÙNG TRONG QUÂN ĐỘI

Trong hồ sơ thương binh đăng trên báo Trẻ, chúng tôi thường viết tắt các danh từ thường được dùng trong Quân Đội, chúng tôi xin có bản chú thích như sau:

- TPB: Thương Phế Binh	- ND: Nhảy Dù	- CK: Chi Khu
- SQ: Số quân	- TQLC: Thủy Quân Lục Chiến	- TR.Đ: Trung Đội
- QP: Quả phụ	- PB: Pháo binh...	- ĐĐ: Đại Đội
- ĐPQ: Địa Phương Quân	- TĐT: Trung Đội Trưởng	- TĐ: Tiểu Đoàn
- NQ: Nghĩa Quân	Tiểu Đoàn Trưởng	- SĐ: Sư Đoàn
- CLQ: Chủ Lực quân	- ĐĐT: Đại Đội Trưởng	- SĐ23BB: Sư Đoàn 23 Bộ Binh
- BDQ: Biệt Động Quân	- TK: Tiểu Khu	- QYV: Quân Y Viện.
		- V.I, II, III...CT: Vùng I... Chiến thuật.

Quy định về số quân

NQ: Số quân của Nghĩa Quân chỉ có 6 số, không có hai số đầu.

ĐPQ: Số quân Địa Phương Quân, lấy năm sinh làm hai số đầu.

CLQ: Số quân của Chủ lực Quân, lấy năm sinh +20= hai số đầu (Ví dụ sinh năm 1940, số quân là 60/000).

khi cần....

các loại dịch vụ

share phòng

bán nhà

sang tiệm

v.v.....

địa chỉ bạn có thể tin cậy

<https://baotreaoovat.com>

chọn

Chàng trai muốn lấy vợ, hỏi bố:

- Giữa một cô gái có tính tốt và một cô gái xinh thì chọn cô nào ạ?
- Chọn vợ xinh, con nhé.
- Sao vậy bố?
- Tốt thì có thể giả vờ được, còn xinh đẹp thì không. Mẹ mày xưa tốt lắm.

DINH CHUONG DANG (Hải Dương, sưu tầm)

BẢO HUÂN

tình nghĩa

Hai cô trò chuyện, phàn nàn những người bạn hay nói xấu. Một cô nói:

- Xem ra đàn ông sống còn có tình nghĩa hơn phụ nữ tụi mình...
- Là sao?
- Vừa rồi, xóm tao có bà góa kia bị sida chết, đàn ông cả xóm khóc lóc thảm thiết.

TÙNG ANH (Seattle, email)

chí lớn gặp nhau

Trong khu campus trường đại học, Bem thấy Jack hôn hờ đập một chiếc xe đạp mới tinh, bèn hỏi:

- Đâu ra xịn vậy?
- Của nhỏ Jennifer tao đang cặp bồ đó.
- Tặng mày hả?
- Không. Tối hôm qua, lúc tụi tao đi ngang đây, nó quăng xe xuống, cởi hết đồ ra rồi kéo tao xuống bãi cỏ thì thầm: "Jack ơi, hôm nay em sẽ cho anh tất cả những gì anh muốn..."
- Mày chọn xe đạp là đúng rồi. Làm sao mày mặc vừa quần áo của nó!

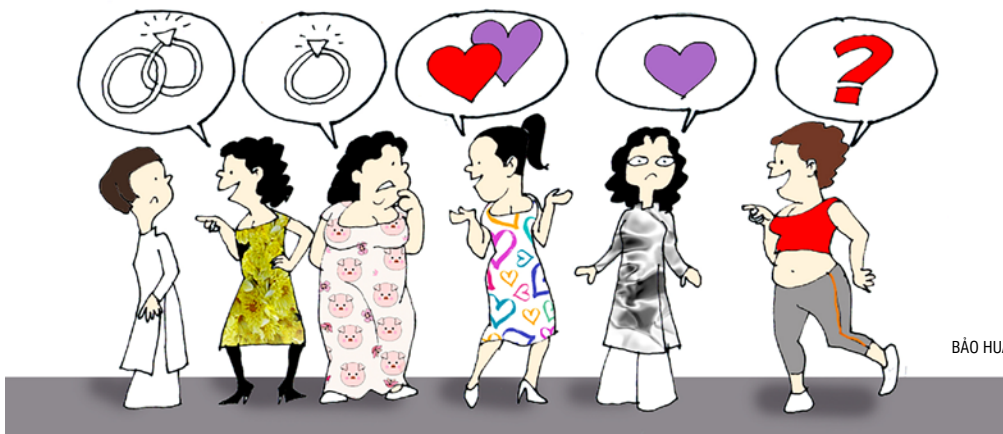
LÂN ÔNG (Houston-TX, lượm lật)

tin mới

Một cô gọi cho bạn:

- Ê, tao có người yêu rồi nè!
- Ai vậy, mấy quen hồi nào?
- Ai biết đâu, hàng xóm kể với mẹ tao, giờ tao mới biết!

CHERRY (Denver, sưu tầm)

BẢO HUÂN